

Tái kiến khuynh tâm

Contents

Tái kiến khuynh tâm	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	14
4. Chương 04	21
5. Chương 05	27
6. Chương 06	34
7. Chương 07	40
8. Chương 08	47
9. Chương 09	54
10. Chương 10 (hết)	59

Tái kiến khuynh tâm

Giới thiệu

Đối với việc đột nhiên mất tích rồi lại xuất hiện, hơn nữa lại có thai, Mùc Khuynh Tâm căn bản không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-kien-khuynh-tam>

1. Chương 01

Chương 01

“Nường... Nường...”

Oa nhi nhà ai mà khóc đáng thương như vậy?

“Nường... Nường...”

Thật đáng thương, là hài tử bị lạc đường sao?

“Ô ô... Nương...”

Đừng khóc, oa nhi đừng khóc...

“Tiểu thư? Tiểu thư?”

Mục Khuynh Tâm bởi vì âm thanh kêu to mà hoảng hốt tỉnh lại, thấy nha hoàn Phúc Phúc vẻ mặt u sầu nhìn mình thì mới phát hiện mình đang khóc.

Vì sao?

Sao lại khóc?

Sao lại khó nén cảm giác đau đớn trong lòng?

Là vì cái gì?

Dĩ nhiên là giấc mơ vừa rồi đã làm cho Mục Khuynh Tâm hoảng hốt.

Nàng vẫn biết mình là một người bình tĩnh, lý trí, không phải là người xử lý theo cảm tính.

Cho dù trong mắt người khác, ngoài trừ việc nàng là đệ nhất mỹ nhân của thành trấn, còn là vì từ nhỏ nàng đã tài trí hơn người, hỗ trợ đắc lực cho phụ thân trong việc khuếch trương gia nghiệp.

Thậm chí năm nàng mười hai tuổi, phụ thân đã từng nói với nhiều người “Nữ nhi này... đáng tiếc lại là nữ nhi, nếu không thì Mục gia ta đã có một thế hệ kiêu hùng, đem sự nghiệp phát dương quang đại, thậm chí còn có thể được lưu vào sử sách, đáng tiếc lại là nữ oa nhi a.”

Đó chính là nàng, Mục Khuynh Tâm trong mắt người khác vừa có mỹ mạo động lòng người, lại có gia nghiệp khổng lồ.

Năm nàng mười sáu tuổi thì cha mẹ ngoài ý muốn đều qua đời, nàng cũng bắt đầu tiếp nhận việc cai quản gia nghiệp.

Các thúc thúc như sài lang hổ báo muốn chiếm đoạt gia sản nhưng nàng cũng có thể ổn định thế cục, giải quyết hết thảy, nhìn nàng bề ngoài mềm mại như nước như nội tâm lại rất cương liệt, nàng có thể bày mưu sử kế, không đánh mà thắng, thậm chí khi tất yếu cũng dùng tới dung mạo tuyệt mỹ để chiếm ưu thế... tất cả cũng vì nàng muốn đạt được mục đích.

Đó chính là bảo hộ tỷ tỷ, bảo trụ gia sản mà cha mẹ để lại.

Từ năm mười sáu tuổi nàng đã phải đảm đương trọng trách đó, cho nên đa sầu đa cảm tuyệt đối không phải là tính cách của nàng.

Như vậy nước mắt và cảm giác đau lòng kia là vì sao mà xuất hiện?

Một giấc mơ rất mơ hồ sao có thể ảnh hưởng đến nàng tới mức đó?

Lý trí phân tích rất nhanh đã phán đoán mọi việc không tầm thường, nhưng rốt cuộc nguyên nhân là thế nào?

“Tiểu thư?” Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của tiểu thư, Phúc Phúc muốn nói lại thôi.

“Không có việc gì.” Biết nha hoàn lo lắng, Khuynh Tâm khoát tay ý bảo nàng đừng thương tâm, nhẹ giọng nói “Chỉ là gặp ác mộng, không có chuyện gì.”

Phúc Phúc cũng rất muốn tin lời nàng nhưng mà nếu là tiểu thư của ba năm trước đây, dù tiểu thư có nói mặt trời mọc ở hướng tây thì nàng cũng tin.

Nhưng mà... vấn đề lại nằm ở chỗ ba năm trước, khi tiểu thư mất tích...

Ba năm trước, vì tự hoa lâu ở trấn kế bên kinh doanh không tốt, mà tiểu thư đang muốn mở thêm một chi nhánh mới nên rất hứng thú, muốn xác nhập nó vào tự hoa lâu của Mục gia thế vốn đang lên như mặt trời ban trưa.

Hơn nữa thị trấn bên cạnh còn có một gian bố trang rất lớn, vừa vặn tiểu thư lại đang muốn tặng cho đại tiểu thư một cái bố trang mới.

Vì thế tiểu thư quyết định tự mình đến đó, vừa mua tự hoa lâu, vừa khảo sát bố trang, coi như là một hòn đá ném chết hai con chim.

Kế hoạch rất hoàn thiện, không ngờ khi đến chân núi thì bị một nhóm đạo tặc chặn đường, trong lúc hỗn loạn, con ngựa kéo xe chở tiểu thư không khống chế được mà lồng lên, làm cho cả người cả xe cùng rơi xuống sơn cốc.

Khi đó Phúc Phúc sợ tới mức mất hồn, mà truy lùng bao lâu cũng không tìm thấy thi thể của tiểu thư càng làm cho nàng thêm ăn năn, tự trách, vì sao người bị nạn không phải là nàng mà là tiểu thư.

Thời gian cứ thế trôi qua, một năm, hai năm, rồi đến ba năm...

Mục gia vì không có người chủ trì, lại thêm các vị lão gia tranh giành quyền lực, đấu đá gay gắt làm cho sự nghiệp kinh doanh tự hoa lâu ngày càng tụt dốc, thế lực cứ ngày càng giảm dần.

Phúc Phúc càng thêm tự trách nhưng cách đây một tháng, tiểu thư một thân bố y xuất hiện cùng một phụ nhân làm nghề giặt quần áo.

Theo lời phụ nhân đó thì ngày đó nàng định ra ngoài đi giặt quần áo thuê thì nhìn thấy tiểu thư đang hôn mê bất tỉnh liền cứu chữa cho nàng, sau khi tiểu thư tỉnh lại, nói ra lai lịch, nàng mới biết mình đã cứu được một nhân vật nổi danh, liền lập tức mang tiểu thư trở về.

Mục gia nhị tiểu thư xinh đẹp diễm lệ, thông minh tài trí đã trở lại làm cho đại tiểu thư và cô gia mừng rỡ vô cùng, lập tức quay về mà Phúc Phúc cũng nhận không được sự xúc động khốc liệt không ngừng.

Bình an trở lại, tiểu thư thực sự đã bình an trở lại.

Nhưng... ba năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao không lập tức quay về? thậm chí cả một dòng tin tức cũng không có.

Không ai biết.

Bởi vì ngay cả nhân vật chính cũng không biết.

Phúc Phúc chưa từng gặp phải loại sự tình như vậy, nhưng mà đại phu do Thương thiếu gia mời tới, là ngự y cáo lão hồi hương đã nói như vậy. Đại phu đã nói khi tiểu thư rơi xuống vì bị kích thích thật lớn hoặc do va đập mà não bị tổn thương, làm ảnh hưởng tới trí nhớ, cho nên có nhiều chuyện nàng đã quên, còn nói chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống thì không có gì đáng ngại.

Như thế nào là không có gì đáng ngại?

Một người đang yên đang lành đột nhiên mất đi ba năm trí nhớ, trong khoảng thời gian đó chuyện gì đã phát sinh cũng không nhớ được, đây chẳng phải là chuyện cổ quái sao?

Hơn nữa trong ba năm này cũng không rõ hành tung thế nào, như vậy sao có thể nói là không trở ngại gì?

Đối với chuyện này Phúc Phúc cảm thấy rất lo lắng.

Không chỉ là không nhớ gì những chuyện đã xảy ra trong ba năm mất tích, mà mấy ngày đầu khi mới trở về, trí nhớ của tiểu thư vẫn rất mơ hồ.

Mấy ngày đó, tiểu thư luôn nghĩ đó là ngày mà tiểu thư chuẩn bị xuất phát đi Lâm huyện như ba năm trước đây, cho nên vừa mới tỉnh dậy là đã đòi xuất môn, liên tiếp vài ngày mới chậm rãi đình chỉ hành vi kỳ quái đó.

Cho dù bây giờ nhìn như đã khôi phục hoàn toàn nhưng việc tiểu thư không nhớ nổi những gì đã xảy ra trong ba năm qua cũng làm Phúc Phúc cảm thấy bất an trong lòng.

Nàng không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả cảm giác trong lòng, rõ ràng là tiểu thư tài ba xinh đẹp của nàng đã trở lại, còn mạnh khỏe an khang nhưng tại sao tiểu thư lại mất trí nhớ, rốt cuộc tiểu thư của nàng đã trải qua những chuyện gì?

Có phải từng bị người khác khi dễ hay không?

Hiện tại nhìn như bình thường, nhưng liệu sau này trí nhớ có đột nhiên trở nên hỗn loạn không?

“Quan trọng là hiện tại!” Trong khi Phúc Phúc còn đang buồn rầu suy nghĩ lung tung thì Mục Khuynh Tâm lại đột nhiên thốt ra câu này.

Chải đầu xong, đang tính gọi người mang điểm tâm lên, nghe tiểu thư nói vậy, Phúc Phúc cảm thấy rất ngoài ý muốn lại mơ hồ

“Chuyện mất trí nhớ, có thể quan trọng mà cũng có thể không, mà hiện tại điều quan trọng nhất là cần phải đứng dậy, nếu cứ u buồn vì chuyện này thì rất lãng phí sức lực. “Rất khó khăn để Khuynh Tâm chủ động nhắc tới việc này.

Ngữ khí bình tĩnh, vẻ mặt bình tĩnh, khuôn mặt mỹ lệ động lòng người càng thêm rạng ngời, mà khí độ bình thản, thông dong càng làm cho người ta tin phục hơn.

Mục Khuynh Tâm bình thản nói tiếp “Hiện tại Mục gia có thể nói là đang tuột dốc không phanh, lung lay sắp đổ, so với việc suy nghĩ chuyện ta mất trí nhớ thì tập trung tinh thần để vực dậy chuyện kinh doanh của Mục gia mới là chuyện cần ưu tiên hàng đầu.”

Phúc Phúc gật gù đầu, tỏ vẻ hiểu được.

“Huống chi, ta đã trở về.” Khuynh Tâm bổ sung

Ngữ khí vững vàng, thái độ thông dong, đệ nhất mỹ nhân của Hoa thành phát ra uy thế như bậc mẫu nghi thiên hạ càng thêm trầm ổn so với trước kia, Phúc Phúc nhìn thấy, nhận không được mà thất thần.

Khuynh Tâm nhìn nha hoàn trung thành, tận tâm như tỷ muội, thần sắc liền thu liễm lại, ngữ khí cũng ôn hòa hơn “Quan trọng là ta đã trở về, vẫn bình an, đây chính là điều quan trọng nhất, có đúng không?”

Nhìn vẻ mặt bình thản của chủ tử, lúc này tâm của Phúc Phúc mới hạ xuống, mỉm cười, gật đầu “Àn.”

Đúng vậy, quan trọng là tiểu thư đã trở lại.

Nàng còn sống, bình an quay về, đây mới là chuyện quan trọng nhất a

Khuynh Tâm ổn định tâm tình của nha hoàn xong, lại xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục phân phó “Kêu người chuẩn bị thức ăn cho ta.”

Phúc Phúc đang tính xoay người đi thì lại nghe nàng nói thêm “Mang đến Nguyệt đình đi, thuận tiện truyền lời của ta, bảo hạ nhân để ý, khi nào Thương thiếu gia tỉnh thì mới hân cùng đến Nguyệt đình ăn sáng.”

“Dạ.” Phúc Phúc nhận mệnh rồi đi.

Một ngày mới đang bắt đầu.

Từ khi người quyết sách vắng mặt thì Mục Kí vốn chế ngự toàn bộ giới tự hoa đã không còn rầm rộ như ngày xưa, nhưng may mắn là thiếu vắng nữ chủ nhân thì vẫn có Lãnh Chi Thương hỗ trợ quản lý cho nên vẫn duy trì được hoạt động cho đến ngày nữ chủ nhân bình an trở về.

Đối với chuyện này, Mục Khuynh Tâm cảm kích từ đáy lòng.

Dù sao đối phương cũng không phải là kẻ rảnh rỗi, ăn no không có chuyện gì làm mà bản thân phải gánh rất nhiều chức trách, việc cần phải xử lý cũng không phải ít, mặc kệ là vì nể mặt đại tẩu mà hỗ trợ cho nhà mẹ đẻ của nàng hay vì lý do khác thì thực sự chuyện này vẫn phải cảm ơn hân.

“Thương ca ca, cảm ơn người.” Khuynh Tâm lấy sữa đậu nành thay rượu, nhân bữa điểm tâm này mà biểu đạt thành tâm cảm tạ với đệ đệ của tỷ phu.

Nam tử ngồi đối diện Mục Khuynh Tâm, tuy là sinh đôi nhưng thần thái lại khác xa huynh trưởng của mình, bề ngoài không lạnh lùng cũng không phát ra hơi thở làm người khác khó thân cận, ngược lại hân còn có vẻ cởi mở, khôi hài, rất dễ tiếp xúc.

Dung mạo giống nhau như đúc nhưng thần thái, tính cách lại hoàn toàn bất đồng, lúc mới nhận thức, Mục Khuynh Tâm cũng rất bất ngờ nhưng nàng không có nói cho ai biết.

Huống chi điều làm cho người ta ngạc nhiên bất ngờ không chỉ là cá tính khác biệt mà điều làm cho người ta không thể tưởng tượng được người nhìn dễ gần, vui vẻ như vậy lại là tổng đà chủ của Minh môn, môn phái thần bí nhất trên giang hồ.

Minh môn, đề tài được yêu thích nhất, được bàn tán nhiều nhất khắp quá trà tiểu lâu.

Truyền thuyết Minh môn am hiểu dùng độc, cho dù là độ được độc nhất thiên hạ hay tà môn cổ quái đến thế nào, bọn họ cũng có thể chế tạo được.

Truyền thuyết cũng nói rằng vì việc dùng độc không được quang minh chính đại cho lắm, mà Minh môn cũng không giống các môn phái khác, công khai thu nhận môn đồ, ngược lại còn làm việc rất thần bí mờ ám, nếu không có người chỉ dẫn thì không ai có thể nói chính xác Minh môn tọa lạc ở nơi nào, mà những người cầu được phải dùng phương pháp đặc thù lắm mới có thể có được được vật của Minh môn.

Truyền thuyết.

Truyền thuyết về Minh môn rất nhiều, nhưng tất cả cũng chỉ là truyền thuyết.

Bởi vì hoạt động thần bí cho nên trên giang hồ, ngoài trừ biết người của Minh môn đa số họ Lãnh ra thì không biết thêm gì nữa.

Nhiều truyền thuyết như vậy, lại thêm được vật của Minh môn chế tạo ra hoặc là gây ra hậu quả nghiêm trọng khó thể cứu chữa hoặc là không có cách phá giải, cho nên địa vị của Minh môn trên giang hồ rất đặc thù.

Địa vị đặc thù, làm việc lại thần bí khó lường, đương nhiên Minh môn trở thành đề tài mấy người kể chuyện thích nhất, mà Mục Khuynh Tâm đối với nam tử nhìn như hào sảng vô hại lại là người của một tổ chức thần bí nhất trong giang hồ, còn đảm đương chức vị tổng đà chủ thì rất tò mò.

Thực sự là rất khó tin. Nhưng sau khi biết được bí mật của hắn thì Mục Khuynh Tâm cũng rất nhanh tiếp nhận chuyện này.

Dù sao... tỷ phụ ít nói ít cười của nàng còn được giang hồ tôn xưng là Độc vương, thậm chí còn là môn chủ của Minh môn vậy thì đệ đệ của hắn đảm nhiệm chức tổng đà chủ cũng không có gì lạ.

Mà sau khi biết chuyện thì Mục Khuynh Tâm còn phát hiện ra...

Minh môn thần bí nhất giang hồ thực ra thì phương thức hoạt động cũng rất đơn giản, hầu hết các được vật, độc vật đều do môn chủ kiêm Độc vương kiêm tỷ phụ của nàng điều chế, cũng kiêm luôn bào chế các loại giải được.

Còn đệ đệ sinh đôi của hắn, Lãnh Chi Thương thì đảm nhiệm chức tổng đà chủ, chuyên xử lý việc kinh doanh cùng các sự vụ khác của tổ chức.

Trước khi xảy ra sự kiện mất tích, Mục Khuynh Tâm mặc dù chỉ mới mười bảy tuổi, đang lúc tuổi xuân phơi phới nhưng đã là đương gia chủ quản toàn bộ hệ thống tự hoa của Mục Kí trong cả nước, cho nên nàng hoàn toàn hiểu được một người kinh doanh thì bận rộn thế nào, cho nên nàng thực lòng cảm tạ hắn...

“Nếu không có người hỗ trợ quản lý thì Tâm nhi e là không có nhà để về.” Nàng nói

Đối với sự cảm kích của nàng, Lãnh Chi Thương lại không hề để ý “Muội tử sao lại nói những lời khách sáo như vậy, là chuyện nên làm.”

Mục Khuynh Tâm lắc đầu, nghiêm mặt nói “Trên đời này không có chuyện gì là nên làm, huống chi thân là tổng đà chủ của Minh môn, người cũng rất nhiều việc, lại vì nề tình tỷ tỷ mà giúp ta quản lý việc gia đình.”

“Đừng nói như vậy.” Lãnh Chi Thương đã vội ngắt lời nàng “Đừng nói là ta còn thiếu người một cái nhân tình, mà Lãnh Chi Thương ta nhận thức muội tử như người cũng không phải vì quan hệ với tẩu tử”

Hai người có quan hệ với nhau quả thật ban đầu là vì công việc, sau lại có mối quan hệ thông gia làm cho thân càng thêm thân. Nhân duyên giữa người và người quả thật rất kỳ diệu

Dù lúc đầu là vì liên kết trong chuyện làm ăn, nhưng thời gian qua đi, nhận thấy cách xử sự hay giải quyết vấn đề của hai người đều giống nhau làm cho bọn họ dần dần thân thiết với nhau hơn.

Quan hệ của bọn họ cứ khăng khít dần theo thời gian, cho đến trước khi nàng mất tích một tháng, hai người thậm chí còn nghĩ có nên chọn một ngày hoàng đạo, cùng nhau đốt hương thề nguyện, cùng kết huynh muội.

“Lúc trước còn chưa có thời gian để kết ước nhưng ta thực tình xem ngươi như muội muội.” Lãnh Chi Thương ngừng lại như nghĩ tới gì đó rồi lại bổ sung “Đừng nói là khoản thời gian này ngươi cũng quên luôn nha?”

Thấy hần chần chừ, Mục Khuynh Tâm mỉm cười “Nhớ rõ, nhớ rõ, Thương ca ca đầu tiên là vì quan hệ với tỷ tỷ cho nên đối với ta cũng thành yêu ai yêu cả lối đi, chiếu cố có thêm, sau lại thấy ta băng tuyết thông minh, mến mộ tài năng mà càng thêm thân thiết...Chuyện này đương nhiên là gạt người, ha ha, thực ra thì Thương ca ca không có người để đả thông các mối quan hệ làm ăn, nên muốn thông qua chuyện kết bái với Tâm nhi mà làm cho việc làm ăn của người được thuận lợi hơn.”

Lãnh Chi Thương bật cười.” ừ, ừ, dám trêu chọc ta sao? Trước kia cũng không thấy ngươi so đo với ta như vậy a.”

Nói tới chuyện làm ăn thì trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Mục Khuynh Tâm lại hiện lên vẻ lo lắng, than nhẹ nói “Hiện tại tình hình của Mục Kí kém như vậy, nếu muốn quay trở lại như trước kia thì phải trông chờ vào vận khí, cũng không thể nói có quyết tâm là làm được.”

Lãnh Chi Thương hớp một ngụm cháo, chậm rãi nuốt xuống, cũng không tiếp lời nàng mà quay trở lại đề tài ban đầu “Tóm lại, chuyện của muội tử chính là chuyện của ta, ngươi xảy ra chuyện, ta nếu có thể giúp sẽ sẵn lòng, chuyện của tự hoa lâu lại thêm các trưởng bối của người muốn tranh quyền, ta không tiện ra mặt nhưng giúp người quản lý nhà cửa, chờ người trở về thì ta vẫn có thể làm được, chuyện này không tính là cái gì.”

Thấy hần lảng tránh, Mục Khuynh Tâm hiểu rõ.

Nàng biết hần đã nắm được tin tức gì đó, mà kết quả lại không như ý nhưng nàng cũng không vì vậy mà mất bình tĩnh, chẳng những không thúc giục hần mà còn bình thần uống canh.

Nhất thời, không ai lên tiếng, cho đến khi Lãnh Chi Thương buông bát.

“Tiểu tẩu tử vẫn rất lo lắng người.” Hần nói.

“Ta biết.” Mục Khuynh Tâm gật gật đầu.

Từ khi nàng trở về, tỷ tỷ liền cùng tỷ phu cũng quay về nhà, hai tỷ muội gặp nhau thì khóc lớn một hồi, nhưng hai ngày trước hao người đã quay về lại Uyên Phong cốc, nghe nói là vì chất nhi nhớ mẹ, nhưng có lẽ là do tỷ phu không quên được mấy lô đan dược của hần.

“Tiểu tẩu tử lo lắng không chỉ là chuyện người mất tích.” Lãnh Chi Thương biết nàng có nghe mà không hiểu.

“Ta biết.” Mục Khuynh Tâm lại gật gật đầu, nói: “Chuyện mất trí nhớ, ta nghĩ hoài cũng không tìm ra nguyên nhân, thực làm cho tỷ tỷ lo lắng.”

“Nàng không giống người.” Lãnh Chi Thương khách quan nói “Quản lý gia đình, sắp xếp việc buôn bán đối với người chỉ là phí một chút tâm tư, đối phó với các trưởng bối lòng tham không đáy cùng với việc cân bằng các thế lực khắp nơi đối với người mà nói cũng chỉ là trò chơi, ta biết, chuyện càng khó khăn người càng cảm thấy hứng thú, vì nó có tính khiêu chiến đối với người.”

Dừng một chút, Lãnh Chi Thương lại nói: “Nhưng tiểu tẩu tử lại rất đơn giản, nàng cảm thấy việc bảo vệ gia sản phụ thân đương nhiên là quan trọng nhưng tỷ muội các người bình an mới là điều trọng yếu nhất, cả hai người các người đều sống vui vẻ, bình an, bảo trụ huyết mạch của Mục gia mới là điều nàng quan tâm nhất.”

Nghe những gì Lãnh Chi Thương nói, Mục Khuynh Tâm lâm vào trầm mặc

“Thương ca ca, người cứ việc nói thẳng đi.” Nàng thẳng thắn nói “Tình huống đã tới mức nào rồi? tự hoa lâu của Mục Kí không thể cứu vãn được sao?”

Trí nhớ của Mục Khuynh Tâm chỉ dừng lại ở việc trước khi xe ngựa bị lật, cho nên nàng rất nôn nóng muốn biết những chuyện lớn nhỏ đã xảy ra trong ba năm qua, cho nên mới nhờ Lãnh Chi Thương thu thập tin tức về hệ thống của Mục Kí ở các nơi cũng như các tin tức có liên quan khác.

Nàng chờ đã hơn một tháng nhưng cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý.

Ba năm, dù sao cũng là ba năm ...

Mấy thúc thúc đối với việc kinh doanh tự hoa lâu vẫn như hổ rình mồi, nàng đã mất không ít công sức để cân bằng sự tranh đấu của bọn họ, nếu một khi thế cân bằng bị phá vỡ thì không biết kết quả sẽ xấu đến mức nào?

Huống chi là ba năm, ước chừng khoảng thời gian này cũng đủ để bọn họ ra tay

Nghĩ đến...

Năm đó nàng tiếp nhận Mục Kí từ tay cha, đến lúc này e là lạnh ít dữ nhiều

“Khác nghề như cách núi.” Lãnh Chi Thương vẻ mặt thật có lỗi nói: “Chuyện làm ăn của tự hoa lâu ta không rành lắm, hơn nữa ta là người ngoài nên cũng không tiện can thiệp vào việc tranh giành gia sản trong gia tộc, cho nên trước khi những người này ra tay chiếm đoạt tài sản của hai tỷ muội người, ta chỉ có thể cố gắng hết sức, đem tổn thất hạ đến mức thấp nhất.”

Giấu diếm gần một tháng, Lãnh Chi Thương lúc này mới nói thẳng, mấy năm qua hắn lấy thân phận là tiểu thúc, dựa vào ủy quyền của đại tẩu mà xử lý công việc, đem quyền kinh doanh tự hoa lâu của Mục Kí ở các nơi rao bán cho những kẻ muốn cướp quyền kinh doanh của Mục gia.

Mục Khuynh Tâm vẫn rất bình tĩnh nghe hắn nói

“Cho nên... Thương ca ca từ đầu đã biết việc kinh doanh tự hoa lâu của cha ta không có biện pháp quay trở lại như lúc đầu, bởi vì những người này đã đổi tên, tự mình kinh doanh.” Nàng đưa ra kết luận

Lãnh Chi Thương cam chịu.

“Cho nên bây giờ Thương ca ca tính thế nào?” Mục Khuynh Tâm tò mò thỉnh giáo.

Nàng biết một tháng qua hắn cũng không phải rảnh rỗi không có việc gì làm, nếu không thì tỷ phụ và tỷ tỷ quay về Uyên Phong cốc lâu vậy mới thấy hắn xuất hiện.

Dù sao cũng là người một nhà.

Tuy rằng không thực sự có quan hệ huyết thống nhưng là thông gia, nói tóm lại vẫn là người một nhà.

Nếu không có lý do rất quan trọng nào đó thì sao người một nhà không thể đoàn tụ, cùng nhau ăn một bữa cơm?

“Chuyện này, tẩu tử đã giao trách nhiệm cho ta, mà đối với người lại có quan hệ rất lớn.” Tuy rằng nhiệm vụ không dễ dàng gì nhưng đảm nhiệm vai trò thuyết khách, Lãnh Chi Thương đành phải cố hết sức.

“Nha?” Nghe hắn nói như vậy, Mục Khuynh Tâm càng thêm tò mò.

“Lần này, ta luôn để ý khắp nơi, tìm giúp cho người một nơi ở thật tốt.” hắn lại giải thích tiếp “Không phải là nơi này không thể ở mà vì muốn tốt cho người, cho nên mới thay đổi hoàn cảnh sống, ý của tiểu tẩu tử là từ nay về sau người mai danh ẩn tích, sống một cuộc sống bình an.”

Dù Khuynh Tâm bằng tuyết thông minh đến mức nào cũng bị những lời không đầu không đuôi của hắn làm cho hồ đồ.

Việc này thực sự không tiện mở miệng nhưng ai biết Lãnh Chi Thương hắn chậm hơn người ta, cho nên phải làm đệ đệ và tiểu thúc chứ. Cho nên dù khó mở miệng thế nào thì cũng phải nói

Lãnh Chi Thương miễn cưỡng nói “Người mang thai.”

2. Chương 02

Chương 02

Thì ra là thế.

Tỷ tỷ này tự cho là che giấu rất khá, nhưng vẫn lơ đãng thoát ra sự đau lòng.

Phúc Phúc mấy ngày nay vẫn luôn u sầu.

Lúc trước khi tỷ tỷ trở về, ngoài trừ vì vui mừng mà vừa khóc vừa cười, nói năng lộn xộn, rồi rít cảm tạ người đã cứu giúp nàng thì thỉnh thoảng cũng phát ra sự kỳ lạ nhưng trong lúc hỗn loạn nàng cũng không để ý đến.

Mục Khuynh Tâm vẫn tự nhủ mình đừng qua đa tâm, nhưng đến lúc này nàng cũng đã hiểu hết mọi chuyện, thì ra... thì ra chuyện là như vậy.

Mang thai.

Nàng mất tích ba năm, chẳng những mất đi trí nhớ mà còn mang thai.

Kết quả này đối với một số người thì đúng là sét đánh ngang tai.

Một hoàng hoa khuê nữ bằng thanh ngọc khiết, đột nhiên mất tích ba năm, vất vả lắm mới quay về nhà thì trong bụng lại có thêm một sinh mạng mới.

Bởi vì đương sự hoàn toàn mất trí nhớ, hồn nhiên không biết trong ba năm qua đã xảy ra chuyện gì, cho nên những người khác cũng chỉ có thể suy nghĩ và tưởng tượng.

Mà có nhiều chuyện không thể dùng trí tưởng tượng là giải quyết được, huống chi còn là chuyện liên quan tới trinh tiết và trong sạch của nữ tử.

Nếu suy nghĩ theo phương hướng tốt thì Khuynh Tâm sau khi rơi xuống sơn cốc được một cao nhân lánh đời cứu giúp, chăm sóc cho nàng, hai người lưỡng tình tương duyệt nên tự định chung thân. Nhưng giả thuyết này, tỷ tỷ nàng lại là người đầu tiên phản đối.

Đạo lý thập phần đơn giản, bởi vì nàng biết cá tính của muội muội mình, trừ phi tình huống không cho phép nếu không sau khi tính lại nhất định sẽ báo tin bình an với gia đình chứ không đến mức ba năm bất vô âm tín.

Cho nên, sự tình chỉ có thể suy nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, sau khi rơi xuống sơn cốc, gặp phải ác nhân, hãm mê đắm mỹ mạo của nàng, cưỡng bức nàng mà nàng phải vất vả lắm mới tìm được cơ hội trốn thoát.

Nghĩ đi nghĩ lại thì giả thuyết này có vẻ thuyết phục hơn.

Cuối cùng tất cả những người quan tâm đến việc này cùng có chung suy nghĩ, vì tương lai của nàng, mặc kệ ba năm kia đã xảy ra chuyện gì, tốt nhất là không nên truy cứu.

Chẳng những không truy cứu chân tướng sự việc, bọn họ thậm chí còn tình nguyện việc muội muội vĩnh viễn không nhớ lại những chuyện đã qua, cho nên tất cả cùng tạo ra một cảnh thanh bình giả tạo, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mỗi người đều đang trốn tránh sự thật, nhưng vẫn đến lúc phải đối mặt với sự thật, dù sao cái bụng của nàng sẽ càng ngày càng lớn, thời gian không dừng lại, chuyện cũng không thể giấu được.

Nhưng...

Tỷ phu tỏ vẻ hân hoan với cô em vợ cũng không quá thân thiết cho nên không có cách nào thảo luận đề tài này.

Tiểu tẩu tử cũng hai mắt rưng rưng lệ, biểu tình thật đáng thương nói nàng cũng không có biện pháp, chỉ cần nghĩ đến những chuyện bí ẩn kia thì nàng lại không thể nào mở miệng được. Biểu tình của nàng lúc đó giống như nếu cứ rần rần bắt buộc nàng thì nàng sẽ khóc trước muội muội.

Lẽ ra thì nha hoàn bên cạnh Khuynh Tâm cũng là một lựa chọn tốt.

Nhưng chưa gì Phúc Phúc đã quỳ xuống, bi thiết cầu xin, nói một hạ nhân như nàng không đủ tư cách để bàn luận việc của chủ tử.

Ai cũng nói mình không thích hợp, Lãnh Chi Thương còn chưa có cơ hội lên tiếng thì đã nghe huynh trưởng sinh đôi nhà mình cũng chính là tỷ phụ kiện lời của đương sự nói “Người là bằng hữu của nàng.”

Ngay lập tức thân tỷ tỷ của đương sự cũng nước mắt dài nước mắt ngắn lên tiếng “Thương đệ, muội muội ta từ nhỏ không có nhiều bằng hữu, nhất là một người có thể chia sẻ tâm sự như người, người đối với nàng vừa là huynh vừa là bằng hữu, là người rất quan trọng.”

Nha hoàn Phúc Phúc còn bổ sung “Tiểu thư đúng là rất tín nhiệm Thương thiếu gia.”

Cả một đám hòa vào, Lãnh Chi Thương làm sao đầu lại?

Cho nên hẳn đành nhận mệnh, trước tiên xử lý việc chỗ ở cho nàng, sau đó mới tìm thời gian thích hợp mà nói chuyện với đương sự. Nhưng mà tới lúc mấu chốt thì Lãnh Chi Thương lại cảm thấy chần chờ.

Dù sao việc này cũng liên quan tới sự trong sạch của nữ tử, danh tiết là điều quan trọng nhất của nữ nhân, người có tính cách yếu đuối đột nhiên phát hiện trong bụng mình vô cớ có thêm một sinh mệnh thì e là nước mắt đầm đìa, đi tìm cái chết...

Mà chuyện liên quan tới sinh mạng thì là chuyện lớn a...

Cuối cùng hẳn quyết định, xem Khuynh Tâm không phải là nữ nhân bình thường, có vậy mới dễ nói chuyện.

Mà quả thật Mục Khuynh Tâm không phải là một nữ tử bình thường.

Tin tức mang thai chỉ làm nàng trầm mặc khoảng nửa canh giờ, sau đó thì gạt đầu, vẻ mặt thản nhiên, từ tốn đưa ra chỉ thị.

Nàng muốn như vậy...

Sau đó lại là nàng muốn thế kia...

Cũng bởi là ý của nàng cho nên hẳn chỉ có thể hỗ trợ mà không được ý kiến gì.

Cứ vậy, trong thời gian ngắn, Mục Khuynh Tâm lưu loát đưa ra một loạt chỉ thị làm cho người ta khó hiểu, sau đó thì tiêu sái đi tới địa phương khác...

Nghe tiếng học bài, tiếng tranh cãi vang lên làm Mục Khuynh Tâm rớt cuộc nhin không được mà bật cười thành tiếng. Ban đầu là nhất thời hứng khởi nên muốn ra ngoài đi dạo, tìm hiểu dân phong văn hóa kỳ lạ của Miêu tộc. Đúng vậy, là Miêu tộc.

Sau khi nàng tiêu hóa xong tin tức mình mang thai thì đã nhanh chóng sắp đặt kế hoạch ỳnh, nhất quyết từ chối sự sắp đặt của Lãnh Chi Thương mà lựa chọn Miêu tộc của hảo bằng hữu Miêu Nhân Hoàng làm nơi dưỡng thai sinh con.

Vì sự kiên trì của nàng, lại thêm có Lãnh Chi Thương hỗ trợ nên hai ngày trước nàng cùng nha hoàn thiếp thân đã đến đây, cũng bắt đầu làm quen với cuộc sống mới, không ngờ hôm nay ra ngoài tản bộ lại gặp nhiều chuyện thú vị như vậy.

Ở Miêu trại, chuyện gì cũng rất mới lạ, đột nhiên trên đường vang lên tiếng đọc bài lanh lảnh làm nàng cảm thấy thực ngoài ý muốn.

“Có lẽ là phu tử mà Y Mã nói.” Nha hoàn Phúc Phúc cực kỳ có trách nhiệm mà vội bấm báo những tin tức nàng tìm hiểu được “Hôm qua ta đã nghe nàng nhắc tới, cách đây vài ngày có một thư sinh người Hán cùng nữ nhi bị lạc đường trong núi, may có người trong tộc cứu về đây, Miêu cô nương nghe nói bọn họ muốn tìm một nơi ẩn cư liền cảm động mà cho hẳn ở lại nơi này, đổi lại hẳn dạy ấy đứa nhỏ trong tộc kinh thư của người Hán.”

Khi chủ tới Mục Khuynh Tâm vừa tới, Miêu Nhân Hoàng thân là tộc trưởng đã bố trí vài tiểu cô nương đến hầu hạ nàng, Y Mã là trưởng nhóm, không chỉ vì nàng tay chân linh hoạt khéo léo mà còn vì nàng biết một

ít Hán ngữ cơ bản, có thể làm phiên dịch cũng có thể giải thích cho chủ tớ Mục Khuynh Tâm các phong tục tập quán của Miêu tộc, làm cho hai người nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh nơi đây.

“Xem ra ngươi và Y Mã có rất nhiều chuyện để tám với nhau a.” Mục Khuynh Tâm bật cười, nhớ lại hình ảnh của hai nàng cứ tới tới là chụm đầu vào nhau thì thầm to nhỏ.

“Y Mã chưa từng rời khỏi Miêu tộc, rất tò mò cuộc sống của người Hán chúng ta, nên hay hỏi ta nhiều chuyện mà ta cũng cảm thấy rất hiếu kỳ với cuộc sống của Bạc Di Oa tộc, cho nên...cho nên khi rảnh rỗi sẽ tâm sự với nhau...” Phúc Phúc có chút ngượng ngùng, vội vàng giải thích “Nhưng mà chúng ta cũng không có lười biếng a, đều làm hết những chuyện thuộc bổn phận của mình.”

“Ta biết.” Tuyệt thế tiểu mỹ nhân mỉm cười nói: “Ở trong hoàn cảnh mới, có thêm bạn là chuyện tốt...”

Ánh mắt xinh đẹp nhìn không được mà nhìn về dãy núi ở phía xa xa, khuôn mặt xinh đẹp như tiên tử lộ ra vẻ đăm chiêu, nhẹ giọng nói “Nếu không phải vì ta, ngươi không cần phải lưu lạc đến chỗ bộ tộc thiểu số xa xôi này.”

“Tiểu thư trăm ngàn lần đừng nói như vậy.” Phúc Phúc lắc đầu, vội vàng nói “Phúc Phúc là nha hoàn của tiểu thư, tiểu thư ở đâu, Phúc Phúc sẽ theo đến đó.”

“Cũng do ta tùy hứng.” Mục Khuynh Tâm thực ra cũng có thể có lựa chọn khác “Nếu ta lựa chọn bỏ đi đứa nhỏ này thì có lẽ mọi người đều thoải mái hơn.”

“Tiểu thư sẽ không làm như vậy.” Phúc Phúc thông minh đột xuất “Từ đầu đại tiểu thư đã biết tiểu thư sẽ không chọn lựa như vậy, sẽ không bỏ đi đứa nhỏ”

“Đúng vậy, về chuyện này tỷ tỷ thực hiểu ta.” Khuynh Tâm cũng thừa nhận.

Dù chuyện mang thai đối với nàng thực mơ hồ cũng đầy nghi vấn nhưng nếu đứa nhỏ đã có trong bụng nàng, như vậy nàng cũng sẽ không từ bỏ nó.

“Đứa nhỏ là vô tội, hưởng chi cha mẹ chỉ có ta và tỷ tỷ là con, may mắn đứa nhỏ này tới thật đúng lúc, có thể kế thừa huyết mạch của Mục gia ta.” Đối với đứa con trong bụng, Mục Khuynh Tâm đã suy nghĩ rất nhiều chứ không phải là tâm huyết nhất thời dâng trào.

“Trừ bỏ đại tiểu thư, Thương thiếu gia cũng rất hiểu tiểu thư.” Vốn vẫn giữ kín trước giờ, lúc này Phúc Phúc cũng không ngại mà thổ lộ “Ban đầu đại tiểu thư muốn đưa tiểu thư đến Uyên Phong cốc, nhưng Thương thiếu gia đã nói nhất định không có khả năng, còn mất một phen giải thích lý do và nguyên nhân mới thuyết phục được đại tiểu thư.”

Tưởng tượng hình ảnh Lãnh Chi Thương vì nàng mà ra sức thuyết phục tỷ tỷ, Mục Khuynh Tâm khẽ cười nói “Thương ca ca thật là yêu thương ta, biết ta nhất định sẽ không đi theo tỷ tỷ và tỷ phu về Uyên Phong cốc.”

Lý do rất đơn giản, nàng không thích làm phiền người khác.

Từ lúc có trí nhớ, nàng không biết mình có phải là quá tự tin hay không nhưng thực sự đều là nàng chiếu cố cho tỷ tỷ, từ sau khi song thân qua đời, nàng vừa quản lý sản nghiệp của Mục gia trong cả nước vừa chiếu cố mọi chuyện nhỏ trong nhà.

Cho nên, Mục Khuynh Tâm thực sự nghĩ không có việc gì nàng không làm được, chuyện gì cũng có cách giải quyết.

Tuy nhiên, liên tiếp xảy ra quá nhiều chuyện, nàng cần chút thời gian và không gian để lắng đọng, suy nghĩ. Về chuyện mất trí nhớ và mang thai, tuy ngoài mặt nàng tỏ ra bình tĩnh, là vì nàng không muốn mọi người biết được cảm xúc của mình, điều đó không có nghĩa là trong lòng nàng không có gợn sóng.

Nếu thực sự đến chỗ của tỷ tỷ và tỷ phu, để cho bọn họ quan tâm, thậm chí còn biểu lộ sự đồng tình và lo lắng thì nàng không biết mình có thể lắng đọng bản thân để suy nghĩ hay không, cho nên nhất định là không có khả năng đến Uyên Phong cốc dưỡng thai.

“Kỳ thật ngẫm lại, Thương thiếu gia thực sự là người tốt.” Phúc Phúc biết những lời này đã vượt quá bổn phận nhưng vẫn cố gắng biểu đạt ý kiến “Chẳng những điều kiện hay xuất thân đều tốt mà đối với tiểu thư

cũng rất tốt, sau khi biết tiểu thư vì rơi xuống sông cốc mà mất trí nhớ thì lập tức buộc, ách...không phải, là mời, hẳn lập tức mời ngự y đã cáo lão hồi hương đến xem bệnh cho tiểu thư.”

“Ân.” Mục Khuynh Tâm biết trải qua tai nạn lần này đã làm bạn bè và người thân lo lắng cho nàng nhiều, nên trong lòng rất cảm kích.

“Thương thiếu gia chẳng những là chiếu cố, còn rất hiểu tiểu thư cũng thực thân thiết với người.”

“Cho nên?” Biết rõ Phúc Phúc muốn nói cái gì, Mục Khuynh Tâm cố ý hỏi.

“Cái kia... Nếu như thân thiết như vậy, tiểu thư có thể suy nghĩ một chút, chẳng phải là lớn lên thì nam lấy vợ nữ gả chồng...” Bị đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm, Phúc Phúc không tự giác mà nhỏ giọng lại, cho đến khi tắt hẳn.

Thực ra đây là nguyên nhân chính mà Mục Khuynh Tâm kiên trì đến tận nơi xa xôi này để dưỡng thai.

Ngoài trừ xa xôi, người Miêu tộc tính tình chất phác lương thiện, đối với việc nàng mang thai, chỉ thuận miệng nói “Vận mệnh trêu chọc, vừa có được đứa nhỏ thì phu quân đã rời bỏ nhân gian, nên nàng muốn tìm một nơi để an dưỡng và tránh sự đau lòng.” Quan trọng hơn là Bạc Di Oa tộc vẫn còn theo chế độ mẫu hệ, nên rất tôn trọng những phụ nữ đang mang thai.

Ngoài ra, tộc nhân đối xử tốt với nàng còn vì bọn họ theo chế độ mẫu hệ, không giống như người Hán coi chồng là trời hay là nữ nhân thì không thể không lấy chồng... cho nên đối với việc nàng mất đi trạng phu cũng không ghét bỏ hay hối thúc nàng lấy chồng khác.

Lúc đầu kiên trì tới Miêu tộc là vì nghĩ tới nhiều năm trước đã từng hứa hẹn với Miêu Nhân Hoàng, nếu có cơ hội sẽ đến thăm nàng, trải nghiệm cuộc sống nhưng nguyên nhân thực sự chính là vì... Nàng không muốn vì thúc ép bản thân tìm kiếm đối tượng mà làm cho cuộc sống của mình bị bó buộc.

“Tiểu thư đừng buồn.” Thấy chủ tử im lặng, Phúc Phúc vội vàng nhận sai “Là Phúc Phúc không tốt, không nên nói những lời này.”

“Không có việc gì.” Mục Khuynh Tâm nhẹ giọng nói “Ta biết ngươi không có ác ý, chỉ là không muốn phù sa chảy ra ruộng ngoài.”

Phúc Phúc ra sức gật đầu

“Lời này ta chỉ nói một lần.” Mục Khuynh Tâm nói “Đừng nói là ta hoàn toàn không có ý gì mà trong lòng Thương ca ca cũng đã có người khác, ta và hẳn, ngoại trừ tình cảm huynh muội thì không có khả năng nào khác, như vậy ngươi đã hiểu chưa?”

Phúc Phúc lại ra sức gật đầu

Thấy nha hoàn khẩn trương, Mục Khuynh Tâm đang muốn trấn an nàng thì...

“Nương –”

Tiếng gọi thê lương nghe như tiếng khóc truyền tới làm Mục Khuynh Tâm bàng hoàng, còn chưa nhìn rõ tình huống đã thấy một thân ảnh tròn tròn lao thẳng về phía nàng

“Không được!” Phúc Phúc nhanh tay lẹ mắt ôm quả cầu thịt kia lại

“Nương! Nương!” Bị ngăn lại làm quả cầu thịt càng la to hơn, hai chân ngắn ngủn ra sức giãy dụa, cố gắng rời khỏi tay nàng.

Đứa nhỏ này giãy dụa quá lợi hại, làm cho Phúc Phúc suýt chút nữa là không khống chế được hẳn.

“Tiểu bằng hữu, ngươi nhìn cho rõ nha, ta không phải là nương của ngươi nha.” Vì mang thai cho nên nhìn thấy tiểu oa nhi, Mục Khuynh Tâm không tự giác mà mềm lòng.

Oa nhi nho nhỏ nghe vậy dừng giãy dụa, cái miệng nho nhỏ chu lên rồi khóc lớn “Không chịu nhận Chi nhi, nương không chịu nhận Chi nhi.”

Tiếng khóc kinh thiên động địa kia đã làm mọi người chú ý, có mấy người đã chạy tới tìm hiểu tình hình, không lâu sau tiếng giảng bài trong phòng cũng dừng lại, tiếp theo là thanh âm kinh hô “Chi nhi, sao lại khóc?”

Nhìn thấy thư sinh kia thì chủ tớ Mục Khuynh Tâm choáng váng

Mà thư sinh kia nhìn thấy chủ tớ Mục Khuynh Tâm cũng suýt hôn mê.

Làm sao có thể?

Sao lại là hắn?

Sao lại là nàng?

Lại nói ở Khánh huyện, nếu không bàn tới gia gả kéc xù tự hoa lâu trải dài khắp nước của Mục gia thì người nổi tiếng nhất chính là Diêu Thuần Bình.

Nổi danh không phải vì diện mạo như Phan An, Tống Ngọc tái thể cũng không phải vì tài văn chương như nước chảy mây trôi, năm tám tuổi đã lấy được tư cách sinh đồ, trở thành người đỗ tú tài nhỏ tuổi nhất.

Xui xẻo!

Chỉ có thể nói là vận mệnh trên người mới làm cho Diêu Thuần Bình trở thành nhân vật truyền kỳ nổi tiếng nhất Khánh huyện.

Trong khi người khác còn chật vật dùi mài kinh sử, Diêu Thuần Bình đã thẳng tiến tới tư cách sinh đồ, hơn nữa việc thi đậu tú tài từ năm tám tuổi thì ai ai cũng nghĩ đường công danh của hắn nhất định sẽ rộng mở thênh thang.

Ai ngờ...

Lần đầu tiên đi thi khoa cử, vừa mới ra khỏi cửa đã bị té ngựa làm gãy chân, coi như vô duyên với tư cách cử nhân.

Ba năm sau, vì trời thu mát mẻ mà tiểu tú tài bị nhiễm phong hàn, bệnh tình trầm trọng, đến ngày thi cũng không thể ra khỏi cửa, lại thêm một lần nữa vô duyên với tư cách cử nhân.

Lại thêm ba năm, mi thiếu niên tú tài lúc này hoàn toàn khỏe mạnh, thuận lợi tới trường thi, ai ngờ vừa bước vào bên trong thì bị đau bụng, không thể rời nhà vệ sinh, tư cách cử nhân lại vô cánh bay đi.

Chờ thêm ba năm nữa, Diêu tú tài thân thể khỏe mạnh, chú ý việc ăn uống, cỡi ngựa cũng rất cẩn thận nên bình an đến được trường thi, không dè vừa bước vào trong thì tấm bảng trên cửa rơi xuống, tú tài ta theo trực giác ra tay đỡ lấy, kết quả cánh tay bị gãy, không thể cầm bút.

Kết quả này làm ai nghe thấy cũng há hốc mồm, nhưng vận mệnh chưa chịu buông tha.

Chờ đợi thêm ba năm, đến mùa xuân, triều đình lại mở khoa thi, ai cũng nghĩ Diêu tú tài có thể thuận lợi ứng thí, tìm lấy công danh đã bị muộn nhiều năm. Kết quả là dịch bệnh bùng nổ, triều đình vì ngăn chặn dịch bệnh phát sinh cho nên tuyên bố bãi bỏ khoa thi. Nghe nói có nhiều đồ phùng vì chuyện này mà sạt nghiệp.

Lại thêm ba năm, mọi người lại đoán xem Diêu công tử như trích tiên kia rốt cuộc có thuận lợi tham gia hết khoa thi hay không?

Lúc này, các đồ phùng chuyên nghiệp cũng vào cuộc, người ta đoán già đoán non, ngăn ngừa tất cả các khả năng ngăn cản Diêu thiếu gia đi thi. Nhưng trời già trên người, khách sạn nơi Diêu thiếu gia nghỉ chân bị cháy, thư sinh như trích tiên ấy bị hỏa hoạn làm cho bị thương, không thể tham gia khoa thi.

Diêu Thuần Bình, chính là một người như vậy, một nhân vật truyền kỳ của Khánh chủ sự, nàng phải đứng ra bồi tội nên có từng gặp hắn một lần.

Trong trí nhớ, hắn bị người ta đánh choáng váng rồi nhét xuống dưới sàng, sau nhờ hỏa hoạn mà tỉnh lại, vì muốn cứu Miêu Nhân Hoàng cũng bị vây trong đám cháy như mình mà ngọc thư sinh trong truyền thuyết nhìn có chút chật vật.

Áo bào nguyệt sắc nhiễm khói đen, tóc tai tán loạn, nói chuyện ...ách, không phải, phải nói là người nhả nhận, bụng đầy thi thư nên nói chuyện cũng rất đặc biệt.

Còn về tướng mạo, dù hẳn được đồn đãi là thanh dật ôn nhã nhưng trong mắt của đệ nhất mỹ nhân của giới tự hoa Mục Khuynh Tâm mà nói, không có ấn tượng gì quá lớn.

Nàng chỉ đơn thuần là bày tỏ sự áy náy vì để ra hỏa hoạn, thuận tiện chúc hẳn sớm đề tên lên bảng vàng, công thành danh toại, chỉ vậy thôi...

Mục Khuynh Tâm không nghĩ sẽ có dịp gặp lại hẳn.

Nàng càng không nghĩ tới lại gặp lại hẳn ở nơi rừng núi hẻo lánh này, trong khi nàng đang muốn che giấu hành tung của mình.

“Nương! Nương!”

Tiếng khóc kêu bi thiết đã phá tan bầu không khí quỷ dị, nữ oa nhi bị Phúc Phúc ôm chặt khóc la không ngừng, hai cánh tay ngăn ngừa, mập mạp chìa tay về phía Mục Khuynh Tâm đòi ôm, nhưng đã bị Diêu Thuần Bình ngăn lại.

“Chi nhi, đó không phải là nương nha.” Một thân bố y cũng không làm mất đi vẻ nho nhã, ôn nhuận như ngọc của Diêu Thuần Bình.

Tiểu oa nhi vẫn ôm lấy cổ phụ thân, khóc lóc không ngừng.

“Thật xin lỗi, oa nhi này vừa mất đi mẫu thân, tưởng nhớ nương cho nên nhìn lầm Mục nhị tiểu thư, mong rằng Mục nhị tiểu thư sẽ thứ lỗi cho.” Vừa vỗ về con, Diêu Thuần Bình vừa nói lời xin lỗi.

“Đứa nhỏ vừa mất đi người thân nhất, khó tránh khỏi đau lòng, đừng để ý.” áp lực ban đầu nhanh chóng tan biến, Mục Khuynh Tâm lại nói “Nhưng thực ra gặp Diêu công tử ở đây thật ngoài ý muốn, ta không nghĩ người mà Hoàng tỷ tỷ thu lưu lại chính là hai cha con người, cho nên...đây chính là nữ hài tử của người?”

“Đúng vậy, Tập Chi là nữ nhi của ta?” Diêu Thuần Bình thẳng thắn.

Tưởng rằng mấy năm nàng mất tích đã xảy ra chuyện gì, Mục Khuynh Tâm theo trực giác nhìn về phía hẳn, Phúc phúc thì tuy không chen vào cuộc nói chuyện của bọn họ nhưng lại thủ thế ở phía sau Diêu Thuần Bình.

“Mấy năm trước, sau khi từ biệt, không ngờ Diêu công tử đã thành thân, còn sinh nữ nhi.” Mục Khuynh Tâm tự nhiên nói.

“Bởi vì ở Khánh huyện bị quán hiền người chú ý, có chút phiền toái cho nên năm ấy sau khi gặp qua Mục nhị tiểu thư thì sau đó không lâu đã theo bạn bè đi du ngoạn ở Giang Nam, cũng chưa về lại Khánh huyện, lời đồn về ta cũng giảm đi nhiều.” Diêu Thuần Bình chậm rãi giải thích những lời đồn ở Khánh huyện về hẳn.

Có thể hiểu là thiếu gia hẳn không muốn nổi danh là kẻ xui xẻo nữa, cho nên du ngoạn tha phương, rồi thành thân và sinh con ở bên ngoài.

Mục Khuynh Tâm trong lòng tự động phiên dịch những lời của Diêu Thuần Bình, rất nhanh đã hiểu ý của hẳn

“Bởi vì trước đó vài ngày, mẫu thân của Chi nhi đi xa...” Mâu trung trong trẻo nổi lên một tia âm đạm, nhưng rất nhanh đã phục hồi tin thần rồi nói tiếp “Hai cha con ta thương tâm muốn chết nên mới tìm đến nơi núi rừng hẻo lánh để ẩn cư, không ngờ bị lạc đường, may mắn được người Miêu tộc cứu giúp hai cha con ta trở về...”

Miêu Nhân Hoàng cũng thật là, biết nàng đến Miêu tộc là dưỡng thai chờ sinh con cũng chính là muốn tránh xa thế giới của người Hán, thế nhưng ở trong tộc có một người quen biết mà cũng không nói cho nàng biết.

Mục Khuynh Tâm đang tính tìm cách nào để nói đến chuyện quan trọng, thu dọn cục diện này, còn về cách cư xử của Miêu Nhân Hoàng thì nàng cũng có chút bất đắc dĩ.

“Miêu cô nương thực sự là một người hảo tâm.” Diêu Thuần Bình đã cất lời khen “Tuy rằng thân là tộc trưởng, nàng không nhận ra ta, nhưng khi nghe nói ta là một thư sinh, lại không có chỗ để đi thì vẫn hảo tâm thu lưu ta và nữ nhi ở lại đây.”

“Hoàng tỷ tỷ không nhận ra người?” Mục Khuynh Tâm giật mình.

“Đó là đương nhiên.” Diêu Thuần Bình lơ đãng, mỉm cười nói: “Đêm đó nàng bị người ta khống chế, lại bị nhốt trong đám cháy, sợ là vừa tức giận vừa kinh hách, hơn nữa chuyện cũng đã xảy ra nhiều năm, sao còn có thể nhớ tới Diêu mỗ là người chỉ mới gặp qua một lần.”

“Điều này cũng đúng.” Mục Khuynh Tâm phụ họa, trong lòng cũng có cái nhìn khác đối với Miêu Nhân Hoàng.

“Bởi vì Miêu cô nương không nhớ rõ cho nên mới tích cực giữ ta ở lại đây dạy học, nghĩ lại...ta và nữ nhi quả thật cũng không có nơi khác để đi, cho nên quyết định trước tiên cứ ở lại nơi này...”Nghĩ tới những gì đã trải qua, tuần nhan của Diêu Thuần Bình lại hiện lên chút ảm đạm.

“Thì ra là thế.” Đáp lại đồng thời, Mục Khuynh Tâm cũng đã có sự chuẩn bị

“Đời người vô thường, hợp rồi lại tan.” Diêu Thuần Bình cảm thán thấp giọng nói “Từ sau ngày đó, Diêu mỗ không nghĩ tới có một ngày, trong thời khắc đặc biệt này còn gặp lại Mục nhị tiểu thư ở Miêu tộc, thật đúng là làm cho người ta cảm thán.”

A! Thư sinh a thư sinh...

Vì sao nói chuyện lại ẩn ý nhiều như vậy, đánh một vòng lớn là muốn khoe tài của mình sao?

Đệ nhất mỹ nhân của giới tự hoa vẫn bất động thanh sắc nhưng thật ra nội tâm đã sớm hoảng loạn.

Chẳng lẽ không thể nói trực tiếp một chút sao?

Như để thỏa lòng chờ mong của Mục Khuynh Tâm, thư sinh nho nhỏ cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính “Đúng rồi, Mục nhị tiểu thư, sao người lại đến Miêu tộc này?”

Tốt lắm. Cuối cùng cũng đã hỏi tới. Mục Khuynh Tâm chần chờ, tính toán một lát rồi mới chính thức bước lên sân khấu.

3. Chương 03

Chương 03

Từ xưa hồng nhan đa truân, không chết sớm thì cũng là số khổ.

Mục Khuynh Tâm tuy chưa nói trắng ra nhưng cũng đã đi vào trọng tâm của một câu chuyện xưa.

Từ xưa hồng nhan nhiều bạc mệnh, không có thể sớm tử cũng số khổ.

Chuyện xưa nghe rất ai oán bi thiết, đại ý là sau khi Diêu Thuần Bình bỏ đi để tránh lời đồn đại một khoản thời gian thì nàng cũng tìm được ý trung nhân, nhưng không được môn đang hộ đối.

Ý trung nhân của nàng vốn là nhất đẳng hộ vệ, lúc Mục gia tuyên bố nàng mất tích thực ra là vì ý trung nhân của nàng vì muốn chứng minh hẳn thực lòng yêu nàng chứ không phải vì tài phú của Mục gia cho nên hai người mới quyết định tha hương, đi đến nơi không có người quen để bắt đầu cuộc sống mới của hai người.

Hai người từ bỏ quyền thế tiền tài, ở bên ngoài bái đường thành thân, vốn tưởng cứ vậy có thể dắt tay nhau cả đời, không ngờ phu quân nàng bị bệnh nặng mà...

“Bệnh nặng.” Mĩ thư sinh phong thái như tiên phong đạo cốt nhăn tít đôi chân mày lại, có lẽ là do đồng bệnh tương lân, cho nên khi nghe đến đoạn này hẳn mới đồng tình mà có biểu hiện như vậy.

Mục Khuynh Tâm đưa đôi bàn tay trắng nõn lên lau khôe mắt vốn chẳng có một giọt nước mắt nào.

Thấy làm dáng đã đủ, nàng mới tiếp tục bày ra bộ dáng kiên cường, bởi vì vong phu đã qua đời, bỏ lại nàng cô đơn một mình, trong bụng lại mang theo hài tử nên càng khôn muốn quay về lại Mục gia.

“Người...” Ôm nữ nhi đã ngủ trong lòng, Diêu Thuần Bình nghe vậy có chút kích động, về mặt ngoài ý muốn nhìn nàng, không thể tin được dáng người như vậy lại là người đang mang thai.

Mục Khuynh Tâm đối với sắc mặt ngoài ý muốn của hắn chỉ thờ dài một tiếng, bày ra bộ dáng sầu bi, đủ để cho người ta thấy nàng rất thương tâm, không chú ý tới việc bồi bổ cho thai nhi.

“Mục nhị tiểu thư, người khả trăm ngàn phải bảo trọng.” Diêu Thuần Bình thực thành tâm cũng cực thành khẩn nói.

Bởi vì hắn khẩn thiết dặn dò, vừa lúc cho Mục Khuynh Tâm một cái cơ hội kết thúc hoàn mỹ, cho thấy nàng vì đứa nhỏ trong bụng nên mới mang theo nha hoàn đến nơi núi rừng hoang vắng, xa xôi này.

Bởi vì quay về nhà cũng không thể làm nàng nguôi đi nỗi nhớ phu quân, mà tỷ tỷ đã gả ra ngoài, cả một tòa đại trạch trống vắng như vậy chỉ có một mình nàng, càng làm cho nàng thêm khổ sở.

Nàng cũng biết nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt cho đứa nhỏ, nhớ tới lời hứa hẹn nhiều năm trước với Miêu Nhân Hoàng nên mới mang theo nha hoàn đến Miêu tộc, vừa là vì giữ lời hứa cũng hi vọng hoàn cảnh sống mới có thể làm nàng sớm quên đi sự đau lòng, an tâm dưỡng thai, sinh con.

Bởi vì đã từng lén tập trước để chuẩn bị đối phó tình huống, lại thêm ngữ khí bi thiết của nàng, làm cho Diêu Thuần Bình không thể không tin, cũng vì vậy mà Mục Khuynh Tâm coi như đã qua được cửa.

Nhưng...

Qua cửa rồi thì sao?

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn...

“Nương! Nương!”

Mỗi sáng sớm, quả cầu thịt nho nhỏ lại đúng giờ mà lắc la lắc lư chạy theo con đường trồng đầy cây thủy liễu đến gian phòng ở phía xa xa

Nắm tay nho nhỏ ra sức đánh vào cánh cửa nhưng mà lúc này đại môn đã được mở ra, từ hơn nửa tháng nay, sáng nào chuyện này cũng được diễn ra cho nên Phúc Phúc sớm đã tập thành thói quen “Chi nhi tiểu thư hôm nay đến sớm vậy?”

Cũng theo thường lệ, quả cầu thịt liếc nhìn nàng, về mặt thẹn thùng sau đó thì đi thẳng vào bên trong...

“Nương! Nương!”

Trong phòng, điểm tâm đã được dọn lên bàn, Mục Khuynh Tâm ngồi ngay ngắn, về mặt theo ý cười ngênh đón tiểu cầu thịt bám dính như mặt đường kia.

Lau đi nước mắt nước mũi tèm lem lúc mới gặp thì Diêu Tập Chi thực ra là một tiểu oa nhi nhu thuận, đáng yêu.

Chiều cao ước chừng hai thước, cái đầu tròn vo cơ hồ chiếm hết một phần ba trọng lượng cơ thể, hai cánh tay mập mạp, mềm mại, mái tóc được buộc gọn gàng, bộ dáng thập phần đáng yêu.

Hai gò má vì chạy vội mà ửng hồng nhu thoa phấn, khôe miệng có hai lúm đồng tiền khi nàng vui vẻ nở nụ cười thì sẽ xuất hiện, đôi tròng mắt hắc bạch phân minh, lông lánh tỏa sáng, không phải tò mò mà là toàn tâm toàn ý tín nhiệm, mỗi khi nàng dùng ánh mắt đó nhìn ai thì làm cho người ta nhin không được mà mềm lòng.

Mà điều quan trọng nhất làm cho người ta yêu mến tiểu oa nhi này là nàng cực kỳ nhu thuận, ngọt ngào đáng yêu, trừ bỏ lần đầu gặp mặt thất thố thì từ đó về sau nàng rất ngoan ngoãn, nghe lời, đối với Mục Khuynh Tâm dường như là nói gì nghe nấy, răm rắp phục tùng.

Như vậy làm sao nàng không thương tiểu oa nhi?

Huống chi lúc này Mục Khuynh Tâm đang mang thai, thiên tính làm mẹ làm cho nàng mất đi sự kháng cự đối với tiểu hài tử.

“Nương, sớm an.” Đang chạy vội, Tập Chi đột nhiên dừng bước trước mặt Mục Khuynh Tâm, cung kính thi lễ.

Đối với sự xưng hô gây hiểu lầm này, không phải Mục Khuynh Tâm không muốn sửa nhưng mà giảng giải ột tiểu hài tử hiểu được vấn đề thực sự là một nhiệm vụ bất khả thi, mỗi lần muốn chỉnh sửa cho nàng thì Tập Chi lại bày ra vẻ mặt đáng yêu, hai gò má phấn hồng, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú nhưng cái miệng nhỏ lại chu lên, không kháng cự nhưng cũng chẳng thay đổi cách xưng hô.

Tưởng rằng do nàng vừa mới mất mẫu thân, trong lòng chưa chịu đối mặt với sự thật cho nên mới nhận lầm và bướng bỉnh như vậy, cho nên Mục Khuynh Tâm cũng không nổi giận với nàng.

Muốn cho Tập Chi sửa miệng thì dường như chưa có cách nào có hiệu quả, kéo dài tới bây giờ thì cũng đành theo ý của nàng.

Dù sao cũng không gây ra tổn hại gì.

“Chi nhi sớm an.” Đối mặt với vẻ nghiêm trang của tiểu oa nhi, Mục Khuynh Tâm cũng từ tốn đáp lại.

Giống như là nghi thức, đợi cho Mục Khuynh Tâm đáp lại xong, thân hình nho nhỏ mềm mại kia liền dính sát vào Mục Khuynh Tâm, hai cánh tay nhỏ bé ra sức ôm lấy nàng như muốn tìm thấy hơi ấm của mẫu thân.

Đương nhiên là người không đủ cao, cho nên cuối cùng vẫn phải nhờ Y Mã hỗ trợ, đem Tập Chi đặt lên đầu gối của Mục Khuynh Tâm, làm cho hai “mẹ con.” Có thể gắt gao ôm chặt nhau.

Mỗi khi thân hình nhỏ bé còn thơm mùi sữa kia tiến vào lòng, Mục Khuynh Tâm liền cảm thấy thỏa mãn trong lòng, một cảm xúc nói không nên lời.

Không chỉ là cảm động mà là một loại cảm xúc phức tạp, ngay cả bản thân nàng cũng không biết lý giải thế nào, cuối cùng đành cho rằng đó là do sự đa sầu đa cảm khi mang thai, sau đó liền thuận theo bản năng mà đáp lại sự nhiệt tình và ỷ lại của tiểu oa nhi kia, nhưng luôn có kẻ phá đám xuất hiện.

Giống như lúc này, mỗi khi Tập Chi côi lòng đầy chờ mong ôm lấy mẫu thân thì cũng là lúc Diêu Thuấn Bình đuối tới bắt lấy nữ nhi

“Chi nhi, sao người lại chạy đến đây?” Chẳng được bao lâu, mỗi ngày như một, mỹ thư sinh vốn nên nhàn hạn lại học tốc chạy theo nữ nhi mà đến đây.

Phúc Phúc chậm rãi đi theo Diêu Thuấn Bình vào nhà, liếc mắt nhìn Y Mã, tỏ vẻ là có thể bắt đầu dọn thức ăn lên, rồi tự động múc cháo ọi người.

“Diêu công tử, cùng nhau dùng bữa đi.” Mục Khuynh Tâm hô.

“Cơm cơm, ăn cơm cơm.” Tiểu Tập Chi vui vẻ vỗ hai bàn tay nho nhỏ.

“Chi nhi, không thể như vậy.” Diêu Thuấn Bình có vẻ khó khăn.

Mục Khuynh Tâm có thể lý giải thái độ này của hắn, dù sao cũng là người đọc sách, luôn có sự tự tôn và rụt rè, không ngờ nữ nhi mấy ngày qua, sáng sớm luôn trình diễn tiết mục này, còn ở lại nhà người khác dùng điểm tâm, khó trách hắn không được tự nhiên.

“Không sao.” Bởi vì Tập Chi bày ra vẻ vui mừng nên Mục Khuynh Tâm cũng tỏ vẻ vô phương

“Điều này sao không biết xấu hổ...” Hơn nửa tháng qua, Diêu Thuấn Bình cũng biết tình trạng nhà mình, cho nên âm thanh từ chối cũng nhỏ hơn rất nhiều.

“Chẳng phải Diêu công tử còn chưa tìm được đầu bếp nữ thích hợp sao?” Mục Khuynh Tâm vạch ra sự thật.

“...” Diêu Thuấn Bình ngẹn lời.

“Để cho đứa nhỏ bị đói thì không tốt.” Mục Khuynh Tâm ôn hòa nói “Chi nhi còn chưa thích ứng với khẩu vị của Bạc Di Oa tộc, mà ta hoàn hảo lại có Phúc Phúc, nàng ăn thức ăn do Phúc Phúc nấu khẳng định là tốt hơn bị đói bụng a.”

“Nếu vậy thì để Chi nhi lưu lại, ta...”

“Điều công tử cũng ở lại đi.” Mục Khuynh Tâm gợn gàng cắt ngang lời hấn, trực tiếp giữ người ở lại, dựa theo kinh nghiệm mấy ngày qua mà nói “từ ngày đó, hấn là người cũng hiểu tính cách của Chi nhi, nàng không phải chỉ lo cho bản thân mình, chỉ cần người chân trước vừa rời đi thì khẳng định là nàng cũng không thể ngồi yên, dù đói bụng cũng muốn đi theo.”

Sự thật đau lòng. Điều Thuấn Bình vì muốn cho nữ nhi được no bụng đành vứt bỏ tự tôn của người đọc sách, nguyện ý vì nữ nhi mà ở lại.

Thực ra cũng có cách giải quyết khác, nhưng cố tình Tập Chi lại không chịu, chỉ cần hấn định rời đi thì tiểu hài tử kia liền lộ ra vẻ mặt muốn khóc, biểu tình đáng thương, nếu hấn thực sự rời đi thì nàng cũng vội vã đuổi theo với vẻ mặt cầu xin.

Cuối cùng, Điều Thuấn Bình đành phải thỏa hiệp mà ở lại cùng dùng bữa, hoàn thành ước muốn “người một nhà” của tiểu oa nhi, nhìn thấy hình ảnh đó, tiểu oa nhi mới vui vẻ mà ăn cơm.

Tiết mục như vậy cứ trình diễn suốt nhiều ngày, người đọc sách không biết thế nào chứ còn Mục Khuynh Tâm đã lười đối mặt với chuyện cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy.

Dao sắc chặt đay rồi, nếu không muốn đối mặt với tình huống này kéo dài thì nhất định phải đến lúc kết thúc thôi.

“Điều công tử cũng đừng khách khí với Khuynh Tâm.” Nàng bày ra thái độ khẩn thiết, chân thành nói “Cứ ở lại đây dùng bữa đi, thực ra ta từ ngày đó đã suy nghĩ cẩn thận tới việc này, không sau này người cùng Chi nhi lưu lại nơi này...”

“Điều này sao có thể?” Lời phản đối cơ hồ là bật ra ngay lập tức

Mục Khuynh Tâm coi như là hiểu được khí khái của văn nhân, cho dù bị cắt ngang cũng không thay đổi sắc mặt, không để ý tới lời phản đối của Điều Thuấn Bình, bình thản hỏi lại “Vì sao không thể?”

Nghĩ tới nửa tháng qua, hai cha con hấn vẫn hay dùng ké cơm của nàng, cũng không chỉ là bữa sáng mà là cả ba bữa.

Khẩu trạch ngôn phi.

Tuy ngoài miệng nói không thể nhưng thực chất thì lại khác, cho nên nghe hấn nói như vậy cảm thấy có chút buồn cười.

Trước khi khuôn mặt tuần dẫn của hấn hiện lên vẻ khó khăn thì Mục Khuynh Tâm đã nhanh hơn một bước, ôn hòa nói “Một nam nhân như ngươi mang theo một đứa nhỏ vốn không dễ, hơn nữa còn sống trong Miêu tộc, muốn tìm một đầu bếp phù hợp lại càng khó hơn, mà ta lại có sẵn người, cũng rất hợp với Chi nhi, thêm người thì thêm một đôi đũa thôi, coi như không có gì đáng ngại.”

“Này...” Tuần nhan thanh nhã vẫn hiện lên vẻ khốn quẫn.

Tuy rằng đối phương đã cấp cho bạc thang để leo xuống, nhưng dù sao cũng đọc đủ loại sách thánh hiền, tính tự tôn thâm căn cố đế đã ăn sâu vào máu cho nên vẫn miễn cưỡng nói “Vây rất làm phiền Mục nhị tiểu thư.”

Thái độ ương ngạnh của địch nhân vốn đã nằm trong dự đoán của Mục Khuynh Tâm, dù sao cũng là thư sinh bao nhiêu năm, đọc biết bao nhiêu sách cho nên trong đầu toàn là quan niệm cổ hủ mấy ngàn năm, muốn hấn ngay lập tức nghe lời làm việc mới là lạ.

Tất cả đều như dự đoán cho nên Mục Khuynh Tâm vẫn ung dung tiếp tục nói “Cùng là người tha phương, khó có dịp hữu duyên gặp mặt nơi đây, cho nên chiếu cố nhau là việc nên làm, sao gọi là làm phiền? huống chỉ ra ngoài nhờ vào bằng hữu, không phải sách cũng viết như vậy sao?”

“Này...” Chần chờ nhưng Diêu Thuần Bình không có cách nào để phản bác.

Không để hấn có thời gian suy nghĩ, Mục Khuynh Tâm lại tiếp tục tấn công

“Vẫn là...” Mở miệng rồi lại dừng lại, giống như đang nghĩ gì đó, sau đó thì ngữ khí mang vẻ bị tổn thương “Diêu công tử là khinh thường kết bạn với Khuynh Tâm, ghét bỏ Khuynh Tâm và vong phu không tuân lễ giáo, cho nên...”

Tuần nhan ứng hồng, vội vàng phủ nhận “Không có chuyện đó, tuyệt đối không có chuyện đó.”

“Vậy sao công tử lại luôn miệng từ chối?”

“Ta... Ta...”

Thấy hấn không nói nên lời, Mục Khuynh Tâm trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ mặt ủy khuất, điềm đạm, đánh yêu nhìn hấn.

Cuối cùng Diêu Thuần Bình chỉ có thể thở dài, nói nhỏ “Ta chỉ sợ làm phiền Mục nhị tiểu thư.”

Đối phó với người đọc sách cổ hủ, Mục Khuynh Tâm nàng có rất nhiều cách.

Khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo vẻ buồn rầu, ai óa mở miệng “Khuynh Tâm nghĩ...ra ngoài là dựa vào hữu, nhưng nếu công tử vẫn kiên trì như thế thì sau này lỡ như Khuynh Tâm gặp phải chuyện phiền toái gì, cần sự hỗ trợ của Diêu công tử thì làm sao Khuynh Tâm dám mở miệng?”

“Mục nhị tiểu thư trăm ngàn đừng nói như vậy.” Không nghĩ tới nàng lại có suy nghĩ như vậy, Diêu Thuần Bình vội vàng cam đoan “Nếu thực sự cần Diêu mỗ hỗ trợ, chỉ cần nói một tiếng, dù phải vượt núi băng sông, Diêu mỗ cũng không chối từ.”

“Nhưng chỉ một chuyện cùng nhau dùng bữa, chỉ như là thêm một đôi đũa mà Diêu công tử còn khách khí như thế, cho rằng là làm phiền thì Khuynh Tâm sao dám...” Ngữ khí ủy khuất, đánh đòn quyết định cuối cùng.

Hoàn toàn là cố ý!

Mục Khuynh Tâm cố ý không nói hết lời, để cho sự tưởng tượng mà như vậy càng làm Diêu Thuần Bình thêm á khẩu, chẳng nói nên lời, nhìn hấn như vậy, Mục Khuynh Tâm ngoài mặt thì u sầu mà trong lòng thì cười trộm không thôi.

“Cơm cơm, ăn cơm cơm.” Tiểu Tập Chi không biết hai người lớn đang đấu trí, chỉ biết rằng bọn họ nói nhiều quá, nàng chờ đến đói bụng lắm rồi cho nên lên tiếng thúc giục “Phụ thân, ăn cơm cơm.”

Đã múc cháo xong, Phúc Phúc rất thông minh mà lấy thêm cái ghế, cung kính nói “Diêu thiếu gia, mời ngồi, chắc Chi nhi tiểu thư đã đói bụng lắm rồi.”

Đa số thắng thiếu số, còn chưa nói là đối phương thành ý mười phần, đôi mắt đẹp tràn đầy khẩn thiết làm người ta khó thể chối từ, mà sự thực là đối mặt với một đại thương nhân quý kế đa đoan thì một thư sinh như Diêu Thuần Bình sao có thể chống cự nổi.

Khi dễ Diêu Thuần Bình lại trở thành lạc thú của Mục Khuynh Tâm trong những tháng ngày ẩn cư nơi núi rừng hoang vắng.

Cũng không phải là thủ đoạn lợi hại gì, cũng không đến mức gà bay chó sủa

Khi dễ của Mục Khuynh Tâm chỉ là làm cho thư sinh mặt đỏ tai hồng hoặc là á khẩu, nói không nên lời mà thôi.

Cũng coi như là từ đó kết bạn với hai cha con.

Thường thường, khi nhìn thấy biểu tình không thể chống đỡ của Diêu Thuần Bình luôn làm cho Mục Khuynh Tâm cảm thấy khoái trá, như vậy có coi là xấu tính không?

Chính nàng cũng không biết.

Diêu Thuần Bình ôn hòa, thành thật như vậy, cho dù không phải mở miệng ra là chi, hồ, giả, dã, luôn giảng đạo lý nhưng dù sao cũng không thay đổi được sự thật: hắn là người đọc sách.

Đối với Mục Khuynh Tâm, nàng thấy Diêu Thuần Bình không phải loại công tử văn ôn nhã nhặn mà chính là một tên thư ngốc, đúng, chính là là một thư ngốc.

Một người thoát nhìn rất sĩ diện, quy củ, tựa hồ như là người rất bình thường như những người khác nhưng thực ra lại chính là một thư ngốc, mỗi khi thấy hắn giấu vẻ câu nệ và thủ lệ bên dưới sự nhã nhặn thì nàng lại thấy nếu không khi dễ hắn thì đúng là có lỗi với bản thân.

Đương nhiên đó cũng là nguyên nhân mà nàng muốn kết bạn với hai cha con hắn.

Ngoài trừ tiểu Tập Chi rất có duyên với nàng, mà nàng cũng không đành lòng nhìn tiểu oa nhi bị đói bụng thì trong lòng cũng đã thấu hiểu người đọc sách như Diêu Thuần Bình, xác định là hắn vô hại. Mà nói đến chuyện này cũng thực là một sự kiện kỳ quái.

Người này tuổi cũng không còn nhỏ nhưng sao vẫn thanh dật văn tú như trước, khó độ vận ẩm áp, ôn nhã, thậm chí còn mang theo cảm giác thoát tục tươi mát, bộ dáng vô hại giống y như một thiếu niên vừa qua thời kỳ nhũ học quán, rốt cuộc là hắn bảo dưỡng bằng cách nào?

Mục Khuynh Tâm đã từng nghĩ tới vấn đề này.

Nhưng nghĩ lại thấy bản thân mình cũng rất được sự ưu ái của ông trời, ai ai cũng khen ngợi dung mạo của nàng, mà những người khác thì lại thiếu hụt nhiều thứ, cho nên cũng như vậy cũng không có gì thái quá.

Dù sao ẩn cư nơi sơn dã để dưỡng thai, cuộc sống hàng ngày trôi qua rất bình thản, có ngốc thư sinh này để chọc ghẹo cũng coi như là hoạt động thư giãn thể xác và tinh thần.

Đương nhiên nếu có thêm tiểu oa nhi dính như đường kia nữa thì cuộc sống càng thêm vui vẻ...

“Ngọc bất trác bất thành khí, nhân bất trác bất tri lý.”

Sau giữa trưa, tiếng ê a học bài vang lên trong khung cảnh yên tĩnh.

Mà ngoài tiếng đọc bài lạnh lạnh còn đan xen giọng nữ mềm mại, phát âm còn chưa rõ lắm

“Hương cửu linh, có thể ôn tịch. Hiếu tử thân, sở làm chấp.”

Phúc Phúc không dám cắt ngang thời gian đọc bài của một lớn một nhỏ, im lặng chuẩn bị bữa điểm tâm xế...

“Dung bốn tuổi, có thể làm cho lê...”

“Nương, lê, lê.” Tiểu Tập Chi thấy Phúc Phúc bưng mâm điểm tâm tới, bên trên còn có một đĩa lê thì phân tâm, vội vàng chỉ tay lal ớn.

“Chi nhi muốn ăn lê?” Mục Khuynh Tâm yêu thương sờ sờ đầu tiểu oa nhi nói “Đọc xong rồi sẽ được ăn.”

Bàn tay nhỏ bé vội vàng đưa ra, phối hợp với vẻ mắt như trái khổ qua, tỏ vẻ nàng không cần, không cần

Là không muốn đọc hay không muốn ăn lê?

Mục Khuynh Tâm vì hành vi ấu trĩ của tiểu oa nhi mà bật cười

“Làm sao vậy?” Yêu thương sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, bởi vì tiểu Chi nhi này nên Mục Khuynh Tâm rất có tưởng tượng đứa con trong bụng sau này ra đời sẽ thế nào, trong lòng tràn đầy chờ mong và yêu thương

“Lê, cách, Chi nhi không cần, không cần cách.” Như là bị quái thú đuổi theo, tiểu Tập Chi chạy vội khỏi chỗ bàn đọc sách, trực tiếp lao người vào lòng mẫu thân âu yếm.

Đứa nhỏ mới hơn hai tuổi, tính tình ôn thuận nhu thuận, thông minh lanh lợi, cả ngày đi theo người lớn đọc bài, dù chậm rãi nhưng cũng đọc được hơn nửa cuốn mà không sai một câu.

Tiếc là trí nhớ kinh người này vẫn chưa được phát huy tối đa, đối với việc đọc chữ hay phát ngôn vẫn còn hạn chế, cho nên Mục Khuynh Tâm chỉ có thể theo ánh mắt của nàng mà đoán rằng nàng đang sợ hãi.

Sợ hãi?

Vì sao?

“Làm sao vậy?” Diêu Thuần Bình vừa bước vào đã nhìn thấy một màn này, Phúc Phúc còn chưa thông báo thì đã vội bước lên hỏi “Chi nhi hồ nháo phải không?”

Tuần nhan tràn ngập vẻ có lỗi, đó là do thấy nữ nhi nhà mình đang giấu võ giường oai với người khác nên vội vàng nhận tội “Thực có lỗi, thực có lỗi, Mục Khuynh tiểu thư đang mang thai mà Chi nhi còn...”

“Không, Chi nhi thực ngoan, không ầm ỹ hoặc làm bị thương ta.” Mục Khuynh Tâm vội vàng phủ quyết suy nghĩ của hắn

Vậy hiện tại là sao?

Diêu Thuần Bình cảm thấy mơ hồ.

Mục Khuynh Tâm nhìn bộ dáng ngốc lảng của hắn, trong lòng cười thầm, nghiêm trang đáp “Nàng không muốn ăn lê, ta đang muốn hỏi vì sao, chỉ có vậy.”

Chỉ có vậy?

Diêu Thuần Bình suýt chút nữa thì phản ứng thất thố, mà Mục Khuynh Tâm thì khoái trá thưởng thức bộ dạng trì độn của hắn, nhưng thần sắc vẫn không thay đổi, vẫn ung dung, bình tĩnh, thậm chí còn bày ra vẻ mặt chờ nghe hắn giải thích.

“Cái kia... Bởi vì nội nhân.” Bị người ta nhìn như vậy, thực có cảm giác chạy cũng không thoát, Diêu Thuần Bình cũng không ngoại lệ nên tự động giải thích “Trước kia, khi cùng Chi nhi dành lê ăn, nội nhân thường lấy cố lê tức là cách, ăn sẽ chia lìa, là không tốt, sau nay người cũng biết, nội nhân nàng...”

Không cần Diêu Thuần Bình nói tiếp, Mục Khuynh Tâm cũng biết được là gì.

Bởi vì nương của Tập Chi dùng những lời này để nói với đứa nhỏ, làm cho tiểu Tập Chi ghi nhớ, còn tin là thật, nhớ lại lúc nàng cùng nương tranh nhau ăn lê...

“Thực ngây thơ.” Lời thốt ra, Mục Khuynh Tâm mới giật mình vì đã thốt lên những suy nghĩ trong lòng.

“A?” Diêu Thuần Bình ngẩn người, tiếp theo mặt lộ vẻ cổ quái, giống như không dự đoán được có người ở trước mắt hắn, lại nói vong thê của hắn như vậy

“Ách... ý của ta là, chỉ vì một miếng lê mà trêu đùa một đứa nhỏ như vậy, thực sự là không tốt lắm.” Mục Khuynh Tâm cố gắng vẽ vời hình tượng

“Nàng chỉ là muốn chơi đùa với đứa nhỏ, không có nghĩ nhiều như vậy.” Diêu Thuần Bình cười khổ, ánh mắt ôn nhuận tràn đầy vẻ thương tiếc...

Mục Khuynh Tâm cũng không muốn tiếp tục đề tài này.

Thấy Diêu Thuần Bình mỗi khi nhắc tới vong thê đều là ngữ khí ôn nhu, trù mến, dù là lơ đãng nhắc đến cũng vậy, Mục Khuynh Tâm cũng không dám tưởng tượng lúc hắn thực sự hăm sâu vào trong cảm xúc thì sẽ thế nào.

Loại sự tình này vừa nghĩ tới đã thấy da đầu lạnh run, hướng chi là đối mặt.

Làm bộ không quá để ý tới vấn đề này, thậm chí là xem như chưa từng tồn tại, Mục Khuynh Tâm yêu thương hôn lên người tiểu Tập Chi ở trong lòng, sủng nịch vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng.

“Hài tử ngọc, không có việc gì.” Nàng cười, ôn nhu nói: “Lê đều cho người ăn, lê vốn không có vấn đề gì.”

“Nương! Nương!” tiểu Tập Chi liền nín khóc, âu yếm cọ vào ngực mẫu thân, cảm giác ngọt ngào và ỷ lại này không ngôn từ nào diễn tả nổi, làm cho lòng của Mục Khuynh Tâm nhanh chóng bị hòa tan.

Chuyện này thực là kỳ lạ.

Rõ ràng Diêu Thuần Bình mới là cha của tiểu Tập Chi, nhưng tình cảnh này lại thấy người ngoài như nàng càng thân cận với tiểu Tập Chi hơn.

Thực sự là kỳ lạ.

4. Chương 04

Chương 04

“Cái kia...” Cho dù biết mình sẽ làm mất vui nhưng Diêu Thuần Bình cũng đành phải cắt ngang một màn mẹ con tình thâm này “Mục nhị tiểu thư...”

Mục Khuynh Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt tỏa sáng “Lúc trước không phải đã nói xuất môn dựa vào bằng hữu sao? Nếu đã là bằng hữu thì mọi người đều như nhau, cứ gọi ta là Khuynh Tâm là tốt rồi, không cần một tiếng Mục nhị tiểu thư, hai tiếng lại Mục nhị tiểu thư.”

Diêu Thuần Bình nghẹn lời, lảng tránh ánh mắt của nàng.

Cho tới giờ hắn vẫn không dám nhìn thẳng vào nàng.

Mục Khuynh Tâm tất nhiên là biết chuyện này, lúc đầu cũng vì chuyện này mà xuất hiện ý tưởng khi dễ hắn...

“Thì ra Diêu công tử e ngại Khuynh Tâm, không muốn kết giao bằng hữu với Khuynh Tâm.” Ôm chặt thân hình mềm mại nhỏ bé trong lòng, Mục Khuynh Tâm bắt đầu học tập bộ dáng mèo mào, ủy khuất của tiểu Tập Chi.

“Không, không có chuyện này.” Diêu Thuần Bình khẩn trương biện hộ ỉn.

“Chi nhi, cha người cha xa lánh ta...”

Thiên hạ nhỏ nhỏ như muốn làm rõ tình huống, ngẩng mặt lên, vươn bàn tay nhỏ bé mập mập vỗ nhẹ an ủi nàng “Đừng khóc, đừng khóc.”

“Ô ô, ta thật đáng thương, bị cha người cha khinh thường...”

“Không có chuyện đó, thực sự.” Văn nhĩ thư sinh hoàn toàn bị ăn gât gao, vẻ mặt khốn quẫn, hồi lâu mới thốt ra được một câu “Khuynh Tâm, Khuynh Tâm, người đừng như vậy.”

Khuynh Tâm cười trộm trong lòng, ôm tiểu Tập Chi ủy khuất nói “Diêu công tử không cần miễn cưỡng.”

“Ta không có.”

“Nếu người không muốn làm bằng hữu với Khuynh Tâm, Khuynh Tâm cũng không muốn tự làm mình mất mặt.”

Nhìn văn nhĩ thư sinh bị đùa đến mặt ửng đỏ, tay chân luống cuống, nàng rất muốn cười ra tiếng nhưng chính sự vẫn phải làm.

Phúc Phúc nhìn thấy một màn này cũng há mồm tròn mắt, nhưng vì bảo hộ hình tượng của chủ tử nên nàng không thể lên tiếng phá vỡ kế hoạch chính người của tiểu thư nhà mình.

“Tiểu thư, hẳn là Diêu thiếu gia có chuyện muốn thương lượng với người.”

Liếc mắt đầy cảm kích, Diêu Thuần Bình nhanh chóng chuyển đề tài “Trước đó vài ngày ta có gửi thư về nhà, người trong nhà biết ta đang dừng chân ở Miêu tộc nên rất lo lắng, cho nên đã sai hầu cận và đầu bếp nữ trong nhà đến đây, sau này sẽ giúp ta chiêu cố cho Chi nhi.”

Chuyện này liên quan gì đến nàng?

Mày liễu không biến đổi, Diêu Thuần Bình nói với nàng chuyện này là có ý gì?

“Bởi vì cha con chúng ta đã kết giao với người, cho nên ta nghĩ nếu đầu bếp nữ đã tới đây thì cũng không nên để nàng uống công, nên để nàng ở lại chỗ người đi.”

Thu hồi tâm tình, Mục Khuynh Tâm đầu tiên là trầm mặc một chút, rồi không khách khí mà đưa ra nghi vấn “vì sao đầu bếp nữ của ngươi lại ở lại chỗ của ta?”

“Bởi vì ta và Chi nhi đều ở đây nha.” Không chút do dự, Diêu Thuần Bình nói rất tự nhiên

“Đó là bởi vì...” Mục Khuynh Tâm nhắc nhở “là do lúc trước ngươi không tìm được đầu bếp thích hợp nên mới có đề nghị này.”

“Chúng ta làm người không thể qua được sông liền rút cầu.” Người đọc sách, miệng cũng đầy lý lẽ “Tuy rằng việc bếp núc không làm khó được Phúc Phúc nhưng dù sao nàng cũng là nha hoàn thân cận bên cạnh ngươi, mà ngươi lúc này lại đang mang thai, thân thể cần được chiều chuộng nên việc bếp núc cứ giao cho Liễu cô nương là được rồi, như vậy mới giải quyết tốt vấn đề”

Vấn đề?

Theo ý của nàng thì sau khi hấn có đầu bếp, mỗi nhà một bếp mới là chân chính không có vấn đề.

“Xin hỏi vấn đề gì?” Mục Khuynh Tâm không khách khí mà hỏi thẳng.

Tuần nhan ửng đỏ, lại lảng tránh ánh mắt của nàng, thanh thanh yết hầu hồi lâu mới nói “Có hai vấn đề”

“Nha?”

“Thứ nhất, ngươi đang mang thai, mọi việc đều phải cẩn thận, nếu Phúc Phúc phải làm thêm công việc nhà bếp, không chuyên tâm hầu hạ ngươi, như vậy sẽ không tốt cho ngươi và đứa nhỏ trong bụng.”

“Vậy còn thứ hai?”

“Thứ hai, Liễu cô là đầu bếp rất có kinh nghiệm, nàng không chỉ lo tốt ba bữa hàng ngày mà còn biết cách hầm canh bổ dưỡng cho người mang thai, cho nên để Liễu cô ở bên cạnh là nhất cử lưỡng tiện, tốt cho cả ngươi và đứa nhỏ trong bụng.”

Mặc kệ là vấn đề nào thì cũng đều vì muốn tốt cho nàng, này...

“Điều công tử, đầu bếp của Diêu gia ngươi lại trèo đèo lội suối đến Miêu tộc này là vì muốn tốt cho ta, giải quyết vấn đề của ta, rốt cuộc là vì lý do gì?”

Đối mặt này nghi vấn, Diêu Thuần Bình chần chờ đã lâu... Đã lâu...

Vốn tưởng rằng, hấn cuối cùng sẽ không nói gì, cũng biết ý nghĩ của mình không giống trình tự làm việc của một người bình thường, cho nên Mục Khuynh Tâm đang tính lên tiếng thì không Diêu Thuần Bình mặt có chút ngại ngùng nói “Gọi ta là Thủy Vân đi.”

Hấn bảo nàng gọi tên tự của hấn? Mục Khuynh Tâm giật mình đến thất thố.

“Thủy Vân là tên tự của ta, những bằng hữu thân cận đều gọi ta như vậy.” Hấn tiến thêm một bước.

Á khẩu không trả lời được.

Mục Khuynh Tâm bắt đầu cảm nhận được, cái gì gọi là tự lấy tảng đá đập vào chân mình.

Cũng mới cách đây không lâu, chính nàng là người đề ra ý kiến kết giao bằng hữu, còn khi dễ hấn, muốn hấn gọi khuê danh của nàng mà thôi, không ngờ lúc này chuyện đã quay trở lại trên người nàng.

Đã vậy hấn còn nói rất chân thành.

Gỏi thẳng tên...lần này đối lại là Mục Khuynh Tâm bắt đầu thấy xấu hổ.

Trêu chọc hấn là một chuyện, nhưng mà việc gọi thẳng danh xưng như thế...xem ra có vẻ hơi thân mật.

Tuy rằng nàng rất thích trêu chọc hấn, thích nhìn thấy bộ dáng luống cuống của hấn nhưng cũng không có nghĩa nàng thực sự muốn hai người trở thành bạn tốt.

Bất quá lúc này nàng cũng không thể phản bác hấn.

Bởi vì tuần nhan trắng nõn kia lại ửng hồng, hơn nữa còn nồng đậm vẻ ngại ngùng, chứng tỏ hấn cũng phải trải qua một phen tranh đấu dữ dội mới có thể nói ra miệng, còn bày ra thành ý kết giao bằng hữu với nàng.

Này... Này...

“Xuất ngoại dựa vào bằng hữu.” Diêu Thuấn Bình còn nói rất chân thành “Nếu Khuynh Tâm đã là bằng hữu của ta, cũng như lời người đã nói trước kia, xuất môn là dựa vào bằng hữu, dù sao ta và Chi nhi cũng thường xuyên đến chỗ người, cho nên Liễu cô ở chỗ người là an bài tốt nhất.”

Nghe những lời của hắn, Mục Khuynh Tâm chỉ cảm thấy chân của mình lại bị đá đập trúng lần nữa, mà hơn nữa đá lần này cũng là do nàng tự cầm lấy.

Thực đúng là xuất môn dựa vào bằng hữu a.

“Người có vẻ đã sắp xếp tốt lắm rồi.” Mắt đẹp híp lại, không thể không nghĩ người trước mắt này chính là một cao thủ phần trư ăn hổ.

“Tuy rằng nói mọi người chiếu cố lẫn nhau, cũng là sự an bài tốt nhất khi ra ngoài nhưng mà vẫn nên nói qua một tiếng với người mới được.” Mỉm cười, tuấn nhan trắng nõn lại toát ra một chút tính khí trẻ con.

Phần trư ăn hổ, đúng là phần trư ăn hổ mà, làm ọi ý nghĩ của nàng bị dập tắt trong trứng nước.

Vì sao một nam nhân đã con nữ nhi lại vẫn có thể duy trì một bộ dáng như tiên nhân không nhuốm bụi trần vậy chứ?

Vì sao?

Rốt cuộc là vì sao?

Nhìn vẻ mặt chân thành hắn, Mục Khuynh Tâm chỉ có suy nghĩ như vậy

Đương nhiên, Mục Khuynh Tâm cũng không phải không nghĩ tới... gốc thư này thực sự là thủ đoạn rất tinh, dùng bộ dáng vô hại để che đậy thực chất của mình, nhưng... thực sự là vậy sao?

Chỉ bằng hắn?

“Khuynh Tâm cảm thấy không ổn sao?” Đôi mắt ôn nhuận sâu kín nhìn nàng, mơ hồ có chút ý tứ bi thương.

Là vì sợ nàng không xem hắn là bằng hữu?

Gốc thư tuy không nói ra miệng nhưng Mục Khuynh Tâm cũng hiểu được ý tứ của hắn đại khái là vậy, lúc này nàng lại cảm thấy hai chân của mình đau nhức.

Cái này đúng là tự hại mình a, đáng giận.

Thân là tộc trưởng Bạc Di Oa tộc, Miêu Nhân Hoàng có trách nhiệm làm cho bộ tộc thêm phồn vinh, cho nên sau khi an bài chỗ ở cho Mục Khuynh Tâm liền theo mã bang đi ra ngoài mãi đến mấy ngày gần đây mới quay trở về.

Đến khi nàng quay về thì trong tộc cũng có nhiều việc đang chờ nàng xử lý, mặc dù nàng có phó tộc trưởng cực kỳ giỏi giang thay nàng trấn giữ trong tộc nhưng cũng phải mất vài ngày, nàng mới có thể nắm bắt hết mọi chuyện lớn nhỏ đã xảy ra, đương nhiên cũng bao gồm việc trong tộc gần đây xuất hiện nhiều người Hán.

Đầu tiên là hai cha con thư sinh bị lạc đường.

Tiếp theo là Mục Khuynh Tâm mang theo nha hoàn đến dưỡng thai, thuận tiện tham mưu cho nàng

Khi nàng đi theo mã đội thì mười ngày sau ở bên ngoài đã nghe được tin tức hết sức đặc sắc, nghe nói thư sinh đưa tới thị phó và đầu bếp nữ, làm cho trong tộc có thêm hai người Hán nữa.

Mà khi nàng cáo biệt mã đội, trên đường quay về tộc lại nghe tin trong tộc có thêm một đôi y sư đồ, lão sư phụ nghe đâu là ngự y của hoàng đế Hán tộc trước kia, sau khi cáo lão hồi hương thì ngao du tứ hải, vì muốn tìm hiểu y thuật của người Miêu nên mang theo đồ đệ tới tộc báỉ phỏng.

Việc trao đổi y thuật cũng chẳng có gì là xấu, trong tộc có thêm đại phu người Hán thì nghĩ thế nào cũng thấy có lợi cho nên hai thầy trò được lưu lại.

Miêu Nhân Hoàng trở về, nghe báo cáo toàn bộ sự việc cảm thấy cũng không có gì, nhưng nghĩ lại thì thấy có gì đó kỳ diệu.

“Ừ, mấy ngày nay có thấy khỏe không?” Một khắc trước còn nói chuyện đi theo mã bang hành tẩu, đột nhiên Miêu Nhân Hoàng lại thốt ra một câu này.

Tuy rằng ngôn ngữ còn lộn xộn, nhưng so ra thì phát âm tiếng Hán của nàng cũng tiến bộ hơn nhiều, làm cho Mục Khuynh Tâm cảm thấy vui mừng.

“Đột nhiên đại phu lại đến đây, vừa khéo có thể xem bệnh cho người.” So với những năm trước thì Miêu Nhân Hoàng đã trầm ổn hơn nhiều, không còn là Miêu cô nương hành sự lỗ mãng năm nào.

“Cũng có chút trùng hợp.” Mục Khuynh Tâm không phủ nhận.

Gặp lại Tôn đại phu đã từng chẩn đoán nàng vì bị thương mà mất trí nhớ, Mục Khuynh Tâm cảm thấy có chút cổ quái, nhưng nghĩ lại Tôn đại phu nói cũng đúng.

“Đại phu ắt có đạo lý của mình.” Thấy vẻ mặt khó hiểu của Miêu Nhân Hoàng, Mục Khuynh Tâm giải thích “So với việc chữa bện cho bệnh nhân, hẳn càng thích nghiên cứu y thuật, muốn tìm ra nhiều phương thức chữa các loại bệnh, muốn biết khi đối mặt với tình trạng bệnh thì có được phương thức trị liệu tốt nhất hay không.”

Miêu Nhân Hoàng chỉ hiểu được đôi chút.

Mục Khuynh Tâm đành nêu ví dụ dễ hiểu hơn “Tựa như tỷ phu của ta vậy, hẳn thích nghiên cứu độc vật mà Tôn đại phu lại thích nghiên cứu y thuật.”

Nhớ lại mấy năm trước, nàng vì tuyển tộc phu mà truy đuổi Lãnh Chi An, còn thiếu chút nữa bị mất mạng nên lần này Miêu Nhân Hoàng hiểu được.

Tuy rằng chấp nhất của nàng là uống công nhưng tuổi trẻ, ai không có một thời bồng bột, nông nổi chứ.

Thì ra, đều là chuyện cũ a...

Mục Khuynh Tâm tiếp tục giải thích “Trước kia Tôn ngự y vì quân mệnh cho nên phải ở lại trong cung làm ngự y, thật vất vả mới đợi được đến lúc cáo lão hồi hương cho nên muốn làm chút chuyện trước kia không thể làm, ví dụ như tìm hiểu các loại bệnh kỳ lạ, khó chữa, nghiên cứu các loại y thuật khác.”

Bởi vì ham thích nghiên cứu nên lão nhân gia thay vì về lại quê nhà mở y quán khám bệnh lại đến Miêu tộc nghiên cứu y thuật.

“Cho nên người có thể gặp lại lão nhân gia cũng chỉ là đúng dịp gặp gỡ mà thôi.” Nghe xong phân tích của Mục Khuynh Tâm, Miêu Nhân Hoàng chỉ thể dùng bốn từ “Vận mệnh an bài.” Để giải thích nguyên nhân.

“Ta chờ đã lâu rồi mà xem chừng lão đại phu chẩn bệnh cũng quá lâu.” Mới rồi Miêu Nhân Hoàng tính đăng môn bái phỏng, gặp gỡ đại phu người Hán nhưng vừa lúc lão đại phu đang xem bệnh, nàng đành phải chờ, nhưng đã uống hết ba chén trà mà còn chưa gặp được người.

“Đối với Tôn đại phu mà nói, tình huống của ta được xem là bệnh khó chữa.” Cho dù là Miêu Nhân Hoàng, Mục Khuynh Tâm cũng không thể nói thật.

Vì đơn giản hoá vấn đề, Mục Khuynh Tâm ngay từ đầu đã lược bỏ rất nhiều chuyện, chỉ nói nàng vì rơi xuống sơn cốc nên mới bị bệnh.

Ban đầu đã không nói nên bây giờ đương nhiên sẽ không nhắc tới “Hơn nữa ta hiện đang mang thai, cho nên bệnh tình phức tạp hơn, lại có tính khiêu chiến rất lớn, việc ngoài ý muốn này làm cho hẳn thực kinh hãi, cho nên việc chẩn bệnh cũng tỉ mỉ, cẩn thận hơn.”

Nghe thì hợp tình hợp lý nhưng Miêu Nhân Hoàng vẫn cảm thấy không thích hợp “Không chỉ có lão đại phu, còn có tiểu oa nhi kia nữa.”

“Chi nhi?” Mục Khuynh Tâm không dự đoán được Miêu Nhân Hoàng đột nhiên lại nhắc tới tiểu Tập Chi.

Mới vừa rồi tiểu oa nhi theo muội tử Hán gia đưa đại phu ra ngoài, nhìn bộ dáng của nàng làm cho Miêu Nhân Hoàng có cảm giác “Oa nhi kia thực sự đem người trở thành nương của nàng.”

“Cũng khó tránh khỏi.” Mục Khuynh Tâm ngữ khí tiếc thương giải thích “Nàng còn nhỏ như vậy không thể tiếp nhận chuyện mất đi mẫu thân, nhất thời nhận lầm, chờ khi nàng lớn hơn một chút, tự nhiên sẽ không gọi mẹ lung tung nữa.”

“Không phải, không phải.” Miêu Nhân Hoàng cảm thấy không chỉ có vậy.

Cũng không phải vì tiểu oa nhi ngọt ngào gọi mẹ rất tự nhiên mà bộ dáng một lớn một nhỏ ở chung rất hòa hợp, tiểu oa nhi kia lại rất nhu thuận, gần như là nói gì nghe nấy, còn bám rất chặt nhưng Mục Khuynh Tâm vì muốn bàn chuyện chính sự, bảo tiểu oa nhi đi tìm cha, tiểu oa nhi kia rá nghe lời, nhẹ buông tay rồi hai cái chân ngắn ngủi đã thùng thùng chạy đi.

Thực là nghe lời

“Nghĩ lại “Miêu Nhân Hoàng nói rất thật “Tiểu oa nhi kia có thể là nữ nhi của ngươi.”

“”Hoàng tỷ tỷ, người hơi hoang tưởng rồi.”

“Ta nói là sự thật, tiểu oa nhi sẽ không nhận lầm thân mẫu, tại sao nàng xem nàng coi như ta là quý, có quý nào lại xinh đẹp như thế chứ? Nhớ tới khi mới bước vào phòng, tiểu oa nhi đã làm một cái mặt quý đáng yêu thì Miêu Nhân Hoàng lại thấy không thích.

“Hoàng tỷ tỷ đương nhiên không phải là quý, xinh đẹp như vậy sao có thể là quý chứ?” Mục Khuynh Tâm tăng bốc nàng “Chỉ nhi là đứa nhỏ nên mới sợ người lạ, mà Miêu tộc lại ăn mặc khác với người Hán, mấy ngày qua nàng chỉ bám lấy ta, không quen nhìn thấy các người ăn mặc hoa lệ còn phát ra âm thanh, người đừng tưởng là nàng trốn tránh người, thực ra cặp mắt vẫn nhìn người không rời a, cũng biết là trang phục của người rất đẹp.”

“Đó là đương nhiên, trang phục của Bạc Di Oa tộc là đẹp nhất, coi như là tiểu oa nhi có mắt nhìn hàng.” Nói tới bộ tộc của mình, Miêu Nhân Hoàng tràn ngập cảm giác kiêu ngạo.

Nhưng đây cũng không phải trọng điểm nàng muốn nói.

“Nhưng mà...”

“Hoàng tỷ tỷ, ta biết người lo lắng, nhưng mà không có việc gì.” Mục Khuynh Tâm trấn an.

Miêu Nhân Hoàng im lặng.

Đối với Mục Khuynh Tâm, nàng tự giác có một phần ý thức trách nhiệm.

Nàng thiếu muội tử người Hán này một nhân tình.

Năm đó bị Lãnh Chi An phản kích, làm cho nàng và tên vương bát đản Lãnh Chi Thương bị chinh đến thăm.

Nếu không nhờ muội tử này hỗ trợ, cho người cách ly nàng và Lãnh Chi Thương, còn hỗ trợ giải được, chuyện đó quả thật là rất hỗn loạn, thật đúng là không biết nên giải quyết thế nào.

Tuy rằng sau này sự thực chứng minh là Lãnh Chi An chỉ hù dọa nhưng chuyện muội tử ra tay giúp đỡ là sự thật, còn mất thời gian để khuyên nhủ nàng, làm cho nàng bỏ đi tư tưởng truyền thống.

Lại nói tiếp, năm đó nàng bỏ đi tục lệ truyền thống của Bạc Di Oa tộc, không có tộc phu vẫn đơn độc nhận chức tộc trưởng, đến nay mọi việc vẫn rất trôi chảy, không bị những tục lệ cổ hủ trói buộc, Miêu Nhân Hoàng đúng là thật cảm tạ muội tử người Hán đa mưu túc trí này.

Hơn nữa kế hoạch của nàng còn giúp cho bộ tộc cải thiện đời sống, làm cho tộc nhân ngày càng tin nhiệm nàng. Tất cả đều nhờ muội tử người Hán đa mưu túc trí lại khôn khéo này, cho nên nàng sao có thể không lo lắng, không có trách nhiệm được?

Hơn nữa muội tử còn do Lãnh Chi Thương hộ tống đưa tới, nếu đến lúc đó không trả lại một Mục Khuynh Tâm hoàn hảo vô khuyết thì còn gì là danh dự của Bạc Di Oa tộc.

Rất nhiều lý do để Miêu Nhân Hoàng coi trọng sự an toàn của muội tử người Hán này, cho nên đối với những nhân vật tiếp cận nàng đều có chút miễn cảm và cảnh giác.

“Không phải ta đa tâm, nhưng mà gần đây trong tộc xuất hiện nhiều người Hán, cho nên cảm thấy có gì đó không thích hợp.” Miêu Nhân Hoàng lý luận “Nghĩ lại mà xem, không chỉ có đại phu người Hán, lại còn thêm tên thư ngục kia nữa, hoàn cảnh có giống y như người, một người thì chết vợ, một kẻ thì mất chồng, sự trùng hợp quá nhiều.”

Mục Khuynh Tâm không lên tiếng nhưng quả thật đã bắt đầu để ý.

Nghe nói nữ nhân khi mang thai sẽ trở nên trì độn, nàng bắt đầu tin chuyện này bởi vì nàng thể nhưng phải đợi khi Miêu Nhân Hoàng nhắc tới mới phát hiện ra điều này.

Nhưng mà, chuyện nàng mất chồng là do nàng tự bịa ra mà thôi.

Bởi vì trong lòng hiểu rõ cho nên đối với ý kiến của Miêu Nhân Hoàng, Mục Khuynh Tâm không thể không suy nghĩ

“Hai người đều mất đi người mình âu yếm, lại vừa vặn gặp nhau, lại ngẫu nhiên tiểu oa nhi kia vì mất mẹ mà bám lấy người, giống như...” Miêu Nhân Hoàng nhú mày đề nghị “Nếu đã trùng hợp như vậy thì chỉ bằng biến thành người một nhà đi, chẳng phải người Hán các người có câu nhân duyên trời định sao, đây chính là nói về các người a.”

“Hoàng tỷ tỷ sao lại nói như vậy.” Kết luận như vậy làm Mục Khuynh Tâm há hốc mồm.

Miêu Nhân Hoàng cũng cảm thấy đề nghị của mình rất không thích hợp nên đành biện giải “Ta chỉ nói lung tung vậy thôi, người cứ nghĩ thử đi.”

“Hoàng tỷ tỷ đừng lo, ta sẽ.” Mục Khuynh Tâm hứa hẹn, có một số việc nàng đúng là phải cân nhắc.

Tuy rằng bây giờ suy nghĩ lại thấy sự trùng hợp quả thật quá nhiều, nhiều đến mức làm cho người ta sinh nghi nhưng mà trước mắt mọi việc đều được giải thích rất hợp lý, thực sự không tìm ra chứng cứ để chứng minh sự khác thường.

Ngờ vực vô căn cứ trước mắt đều chỉ có thể là ngờ vực vô căn cứ, không làm nên chuyện gì, cho nên trước mắt vẫn cần phải xử lý chính sự.

“Đừng nói chuyện này nữa, nói chính sự đi.” Mục Khuynh Tâm quyết định thay đổi đề tài “Muốn cải thiện điều kiện sống cho các tộc nhân, thực ra thì không nhất định phải trở thành dịch điểm.”

Miêu Nhân Hoàng rất nhanh tiếp thu sự việc, dù sao đó cũng là nguyên nhân chính hôm nay nàng đến đây, nghe xong những lời của Mục Khuynh Tâm thì nhún mi lại, không cam lòng nói “Bởi vì mấy tháng nay mưa nhiều làm cho núi lở, mã bang phải thay đổi tuyến đường, Bạc Di Oa tộc trở thành tuyến đường mà mã bang lo lắng nhất, cơ hội e là rất khó...”

“Cơ hội tuy rằng khó có được nhưng nếu trở thành dịch điểm mới thì việc dân cư ra vào tộc sẽ trở nên phức tạp hơn, truyền thống và văn hóa trong tộc sẽ vì việc này mà thay đổi.” Không đợi nàng nói xong, Mục Khuynh Tâm đã ngắt lời.

Điều này chính là khó xử của Miêu Nhân Hoàng.

Khi nàng từ biệt mã bang, trên đường quay về cũng đã tự mình dò hỏi từng dịch điểm, quả thật là càng thêm do dự, cũng chính là vấn đề mà Mục Khuynh Tâm vừa đề cập.

“Trong tộc mọi người tán thành việc mở cửa, trở thành dịch điểm của mã bang sao?” Mục Khuynh Tâm hỏi.

“Đây chỉ mới là ý tưởng còn chưa có chính thức đưa ra thương lượng.”

“Nếu vì cải thiện cuộc sống mà trở thành dịch điểm của mã bang thì phải suy nghĩ đến những khía cạnh khác, ví dụ như có thể giới hạn sự trao đổi.”

“Như thế nào gọi là giới hạn?”

“Không nhất thiết phải mở toàn bộ thôn trại, mà hạn chế người ra vào.”

“Àn.”

“Thậm chí dựng trạm ở cách xa mấy dặm.”

“Mấy dặm ngoài?”

“Cách trại một khoảng ngắn, làm cho bọn họ không trực tiếp tiến vào thôn trại, dù sao cũng chỉ là cung cấp chỗ ở ã bang, cung ứng lương thực thực phẩm cho bọn họ tiếp tục lên đường, cho nên việc bọn họ có vào trại hay không cũng không quan trọng.”

“Ân, ân.”

Cứ như vậy, kế hoạch cải thiện cuộc sống củ.

5. Chương 05

Chương 05

Buổi chiều là thời gian Diêu Tập Chi cảm thấy vui vẻ nhất trong ngày.

Mỗi ngày sau khi cùng mẫu thân ngủ trưa một giấc thật dài xong, vừa rời giường còn mơ mơ màng màng thì học bài, tiếp theo là ăn điểm tâm, khi đã xế chiều thì nàng sẽ được mẫu thân âu yếm dắt đi ra ngoài, còn có Y Mã và Phúc Phúc cùng đi.

Cũng chẳng có mục đích gì, chỉ là tùy hứng đi dạo chung quanh mà thôi.

Đây là khoản thời gian mạo hiểm nho nhỏ của nàng.

Bởi vì khi đi tản bộ trên đường sẽ gặp rất nhiều người, mà nàng vốn sợ người lạ, hơn nữa cũng không có thói quen thân cận với những người ăn mặc sắc sỡ, cho nên luôn nép sát vào người mẫu thân, đưa mắt tò mò nhìn chung quanh.

Có khi đi đến bên hồ nước, mẫu thân âu yếm sẽ dừng lại để cho nàng nghịch nước, mặc kệ nàng lãng phí sức lực mà đuổi theo đám nòng nọc...Đương nhiên không lần nào nàng bắt được chúng nhưng nàng thích bộ dáng ôn nhu của mẫu thân nhìn nàng cười lúc này, làm nàng cảm thấy rất vui.

Không có hướng đi cụ thể, có khi sẽ có nhiều người Miêu đứng ở xa xa tò mò chỉ về phía bọn họ hoặc là chạy vào trong nhà nói cho những người khác biết.

Tựa như bây giờ!

Mỗi khi có người vì tò mò mà bắt chuyện, Y Mã sẽ đảm nhiệm vai trò phiên dịch, mẫu thân lại vui vẻ cùng người Miêu tám chuyện, nghe bọn họ kể những chuyện xảy ra trong cuộc sống.

Bình thường lúc này, nàng sẽ có đường ăn.

Nhưng cũng không nhất định là đường.

Có khi là mít quả hoặc là kẹo, cũng có lúc là bánh mới ra lò còn nóng hổi, nói chung là đủ thứ, tùy theo thời điểm.

Tuy rằng những lúc đó nàng luôn tránh ở phía sau mẫu thân nhưng những người Miêu trong lúc nói chuyện cũng không quên tìm cách xoa bóp hai gò má hoặc là vuốt đầu của nàng, tiếp theo nếu không hướng vào trong nhà quát lớn thì cũng sẽ tự mình vào nhà lấy chút gì đó để cấp cho nàng.

Cho nên tiểu Tập Chi rất thích thời điểm mạo hiểm nho nhỏ này.

Bởi vì vĩnh viễn sẽ không biết, hôm nay trên đường, sẽ có cái gì đang chờ các nàng...

“Nhẹ chút! Người nhẹ chút!”

Tiếng la to như tiếng heo bị thọc huyết vang lên từ đầu sơn đạo truyền đến, làm cho Y Mã đang phiên dịch phải dừng lại mà không chỉ có nàng, mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh.

“Thổ phiên này, chân của thiếu gia nhà ta đã bị gãy, người thô lỗ như vậy là muốn hấn đau chết sao?”

“Cái kiểu như vậy, tuyệt không dùng được.”

Theo lời Y Mã giải thích thì Mục Khuynh Tâm biết được hán tử người Miêu sáng này lên núi đi săn gặp người bị trúng bầy thú, nhưng mà người nằm trên cáng và hai gia đình hùng hùng hổ hổ đi kèm hai bên là ai a?

Hai gã khiêng cán nhìn thấy Mục Khuynh Tâm thì giống như chạy thẳng về phía nàng, rồi lập tức quăng cái cáng xuống đất.

“Ồi!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, người nằm trên cáng chỉ có thể ôm lấy cái chân bị thương kêu la.

Hai gã gia đình hung hăng định đánh người nhưng cuối cùng cũng vì lấy chủ nhân làm trọng nên nhanh chóng chạy đến nâng hấn dậy.

Hai thợ săn người Miêu thì thầm to nhỏ với Y Mã một hồi, Y Mã vội vàng phiên dịch lại “Phác Đạt nói bọn họ lên núi phát hiện ra người Hán bị thương này, không thể bỏ mặc nên đành dẫn bọn họ về đây.”

Phúc Phúc nhìn hai gã thợ săn nói xong thì bỏ đi, giật mình hỏi “Không phải vì chúng ta cũng là người Hán thì đem quăng hấn cho chúng ta chứ?”

“Phúc Phúc, trước tiên đi thỉnh Tôn đại phu đi.” Mục Khuynh Tâm bình tĩnh đưa ra chỉ thị.

Phúc Phúc có chút do dự nhưng cuối cùng cũng nhận mệnh mà đi.

Mục Khuynh Tâm đánh giá ba người trước mắt, không để ý đến ánh mắt gần như si mê của bọn họ, lãnh đạm hỏi “Bạc Di Oa tộc là nơi xa xôi, sao công tử lại có thể xuất hiện ở đây?”

Vẫn còn chìm trong sự si mê nên Phan Mẫn Lực không nghe thấy gì, chỉ luôn miệng khen “đẹp, thực sự là rất đẹp a.”

Mây như liễu, làn da trắng nõn mịn màng, đôi mắt trong suốt như hồ nước làm say lòng người, môi không thoa son mà đỏ mọng làm người ta muốn phạm tội.

Đẹp như tiên tử lại mịn hoặc như yêu tinh, một tiểu mỹ nhân như vậy lại không tiếng động xuất hiện trước mắt, lại ở nơi hoang vắng này.

“Không thể tưởng tượng được nơi dị tộc hoang vắng này lại có một tiểu mỹ nhân.” Phan Tả lên tiếng lấy lòng.

“Đáng giá! Thiếu gia người đi chuyến này thực sự là đáng giá.” Biết rõ tính nết của chủ tử, Phan Hữu cũng hòa theo, mong rằng nhân cơ hội này có thể xóa bỏ cái tội bảo hộ chủ tử bất lực.

Sắc dục làm mờ lý trí, Phan Mẫn Lực nào có tinh thần để ý tới A Tả, A Hữu nói gì, tự so dung mạo như Phan An nên liền đưa tay chỉnh lại mái tóc hỗn độn cùng quần áo có chút chật vật, hai tay thì lễ, không nhanh không chậm nói “Tại hạ là Phan Mẫn Lực, làm nhân sĩ của Vệ huyện, xin hỏi phương danh của cô nương?”

Vệ huyện?

Mây liễu khẽ nhướng lên, Mục Khuynh Tâm cũng không để ý tới chuyện báo danh.

Hơn nữa, nguyên nhân chủ yếu là, nàng được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân của giới tự hoa, cho nên dù thế nào thì cái tên Mục Khuynh Tâm cũng có chút tiếng tăm, mà Vệ huyện ngay bên cạnh Khánh huyện, cho nên nàng không muốn mạo hiểm mà báo tên.

Đang cân nhắc làm thế nào để tứ lạng bạt thiên cân, đem sự phiền toái này dời đi thì Phan Mẫn Lực đã chờ không được mà cả nhắc từng bước tiến tới chỗ nàng, muốn kéo tay nàng nói chuyện.

Mục Khuynh Tâm tâm sinh chán ghét, liền nắm tay tiểu Chi nhi thối lui.

Một bước kia làm cho nàng suýt chút nữa thì mất hồn.

Không ngờ được ở phía sau lại ẩm ướt, nên vừa lui lại một bước đã bị mất trọng tâm, cả người liền bay lên không rồi ngã xuống.

Đứa nhỏ!

Mục Khuynh Tâm kinh hãi vạn phần, trong lúc đó nàng chỉ có thể nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng, nghĩ rằng cú ngã này sẽ gây nên thương tổn cho thai nhi, cũng có thể bọn họ sẽ mất đi duyên phận mẹ con...

Lòng lạnh, tay chân cũng lạnh theo.

Cũng trong lúc này, lần đầu tiên trong đời Mục Khuynh Tâm cảm nhận được cảm giác hoang mang, lo sợ, hoảng loạn, mong muốn chuyện té xuống đất sẽ không xảy ra.

Nhưng trong lúc nàng bước hụt chân rồi bay lên không đã có người tiếp được nàng, không phải mặt đất lạnh như băng, cũng không có đau đớn mà vững vàng rơi vào một cái ôm ấm áp.

Mục Khuynh Tâm tưởng rằng thời gian đã đứng yên bất động.

Bởi vì nàng không thể nói nên lời mà bốn phía cũng không tiến động, làm nàng cũng không thể suy nghĩ.

Nàng muốn thử tự hỏi nhưng mà nhất thời không làm được...

Nàng thử muốn bắt đầu tự hỏi, khả năng nhất thời làm không được...

“Người nào? Còn không mau buông ra nàng?” Nàng nghe thấy tên đang đồ tử họ Phan kia hô to gọi nhỏ.

“Vô Hải!”

Tiếng quát khê lạnh như băng cơ hồ vang lên ngay bên tai, Mục Khuynh Tâm tuy biết Vô Hải là gia phó của Diêu Thuần Bình nhưng không rõ đã từng nghe qua thanh âm như vậy.

“Người dám động thủ với thiếu gia nhà ta?”

“Có biết thiếu gia nhà ta là thần thánh phương nào không?”

Không rảnh quan tâm tới những âm thanh hô to gọi nhỏ cùng tiếng đánh nhau, bởi vì lực chú ý của Mục Khuynh Tâm lúc này đều tập trung ở một chỗ...Hạ phúc kia hơi hơi đau, tinh tế đau...

“Tâm nhi? Tâm nhi?”

Tiếng gọi vang lên bên tai là âm thanh nàng cảm thấy quen thuộc nhưng không có chậm rãi như ngày thường mà mang theo khẩn trương, thậm chí hẳn còn gọi nàng...

Tâm nhi?

Cuối cùng thì Mục Khuynh Tâm cũng khôi phục tinh thần, nhìn thấy Diêu Thuần Bình.

Tuần nhan trắng nõn như ngọc mang nặng vẻ sầu lo, không chút che giấu cảm xúc mà nhìn nàng, lo lắng hỏi “Không có việc gì chứ?”

Nàng đỏ mắt, ôm bụng nhỏ giọng trả lời: “Đau bụng.”

Vẫn nghĩ rằng thư sinh là có trăm cũng không dùng được một, nhưng lúc này suy nghĩ đó hoàn toàn bị phủ định.

Cơ hồ là nháy mắt tiếp theo nàng bay lên, không là Diêu Thuần Bình, thư sinh văn nhược chỉ biết chi, hồ, giả, đã kia ôm nàng bay lên.

Lúc này Diêu Thuần Bình không nghĩ được nhiều, hẳn chỉ biết quyết định thật nhanh, chỉ thị Y Mã mang Tập Chi đi theo rồi ôm nàng chạy nhanh tới chỗ Tôn đại phu.

Hỗn loạn, nửa ngủ nửa tỉnh...

Mục Khuynh Tâm đang rơi vào trong mộng, một giấc mộng rất dài.

Trong mộng là khi nàng vừa bình nặng mới khỏi, Tôn đại phu đến xem bệnh mà Diêu Thuần Bình đứng ở bên cạnh thì thập phần kinh hoàng, sợ hãi, bởi vì nàng cái gì cũng không nhớ rõ, không biết người trước mắt là ai.

Nghe nói nàng cái gì cũng không nhớ rõ, Diêu Thuần Bình trong mộng có vẻ ngoài ý muốn, đi theo Tôn đại phu thảo luận một hồi sau đó bình tĩnh nói cho nàng biết nàng là nha hoàn của hắn, cùng hắn xuất môn chẳng may vô ý rơi xuống sơn cốc, hôn mê mấy ngày, đến giờ mới tỉnh.

Trong mộng Diêu Thuần Bình vẫn tao nhã như vậy, tuấn nham như ngọc, khí độ phi phàm làm cho người ta khó lòng hoài nghi lời hắn, huống chi nàng cái gì cũng không nhớ rõ nên càng không có lý do không tin hắn, mà hắn vì nàng ngoan ngoãn nghe lời mà khuôn mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Tuy rằng nàng vì bị thương ở đầu nên cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng nản rất nhanh đã phát hiện hắn thực sự là một chủ nhân thiện lương lại hảo tâm.

Khi nàng vẫn chưa khỏi hẳn, hắn là chủ nhân nhưng lại nguyện ý vì một nha hoàn mà dừng bước, để cho nàng ở lại trong nhà bằng hữu của hắn mà dưỡng thương cho đến khi lành hẳn, thực sự là khoan dung khó có được.

Cho đến khi nàng phục hồi như cũ, có thể trở lại với công việc mà vì nàng bày ra biểu hiện ngốc nghếch, không hiểu chuyện, hắn cũng bao dung, bỏ qua cho nàng. Cảm động tột đỉnh.

Trong mộng, nàng không rõ mình là một nha hoàn nhưng sao lại không giống

Buổi sáng, bưng thay nước rửa mặt nếu không đổ trên người một ít thì cũng rơi bên kia một bãi, cuối cùng chỉ còn được nửa bồn, miễn cưỡng cũng coi như có thể dùng.

Mà dùng khăn lau mặt mới là vấn đề, nàng không biết nên bắt đầu từ đâu để phục vụ cho chủ nhân.

Cũng không chỉ có vậy.

Chỉnh sửa nàng không được, ép buộc nàng cũng không xong, ngay cả khi ăn cơm, chuyện chia thức ăn đơn giản vậy nàng cũng không biết nên làm từ đâu.

Thậm chí, dù nàng không làm gì mà chỉ đứng một bên nhìn thôi cũng không ổn.

Chưa tới nửa buổi, hai chân nàng đã bủn rủn vô lực, làm cho nàng hoài nghi bản thân trước kia sao có thể đảm đương công việc của một nha hoàn.

Nàng hoài nghi rồi cần rằng chịu đựng, vất vả cho đến buổi tối.

Trời tối, cần phải thắp đèn, với nàng cũng là vấn đề. Cầm hai hòn đá lửa trên tay, nàng ngần người.

Nàng thậm chí còn không xác định được thứ này dùng để làm gì, lại còn hỏi làm thế nào mới có thể đánh ra lửa.

Ngày đầu tiên trở lại với công việc, nàng đã suy sụp muốn khóc.

Mà chủ nhân tốt bụng, nhã nhặn của nàng tựa hồ như không nhìn thấy thất bại của nàng, chẳng những không la mắng mà còn quan tâm, an ủi nàng, nói cho nàng biết vì nàng bị thương, nhiều thứ không nhớ được nên đối với công việc làm chưa quen tay cũng không có gì là lạ.

Hắn an ủi nàng, còn khuyên nàng đừng để ý, không cần tự trách.

Thật là khoan dung, từ bi a.

Trong mộng nàng là nha hoàn, cảm kích đối với chủ tử như nước sông chảy liên miên không dứt, lập tức tự hứa với bản thân, nàng nhất định phải mau chóng hồi phục trạng thái, trở lại là nha hoàn lanh lợi tri kỷ của chủ tử trước kia.

Cứ như thế, mỗi ngày nàng đều cố gắng phấn đấu vì mục tiêu này nhưng mà kết quả cũng rất kỳ lạ.

Cùng với chủ tử chơi cờ so với chải đầu đơn giản hơn nhiều, bàn luận thi thư thì giống như một bữa ăn sáng, dễ dàng hơn việc rửa mặt cạo râu.

Thậm chí khi dạo phố, nhìn thấy cổ cầm mà dạo nên một khúc, còn tự nhiên, thuận lợi hơn so với việc bảo nàng đốt đèn. Làm cho nàng càng thêm hoài nghi có phải trước lúc nàng bị thương thì đã có vấn đề gì hay không? nếu không sao nàng là một nha hoàn mà lại có thể làm được những chuyện của một thiên kim tiểu thư?

Chính nàng cũng thấy hoang mang, cho nên thực dễ lý giải vì sao chủ tử cao cao tại thượng, giống như trích tiên thường dùng vẻ mặt đăm chiêu, biểu tình cổ quái nhìn nàng, thậm chí có khi còn nhìn đến thất thần.

“Người thực sự là bị thương ở não nên cái gì cũng không nhớ rõ sao?”

Chủ tử như tiên nhân thường hay hỏi nàng câu này.

Cũng khó trách hẳn sẽ hỏi như vậy, bởi vì hẳn nhất định tin rằng nàng không phải bị thương ở não mà là tá thi hoàn hồn a.

Nàng phỏng đoán như vậy bởi vì nàng cũng từng nghĩ như thế.

Mượn xác hoàn hồn... ý tưởng này không thực tế, nhưng mà nàng đúng đã từng âm thầm hoài nghi, có lẽ nàng không có bị thương ở đầu mà có linh hồn của một tài nữ tinh thông cầm kỳ thư họa trú ngụ trong cơ thể nàng, nếu không tại sao nàng có thể đem những chuyện có yêu cầu cao như vậy lại giải quyết gọn nhẹ như một bữa ăn sáng chứ?

Trong lòng nàng tràn đầy hoang mang, vấn đề mỗi lúc một nhiều mà không có ai giải đáp nghi vấn của nàng, lại có nhiều chuyện ngay cả bản thân nàng cũng không hiểu, thực sự là không hiểu.

Giống như bên bờ sông, dưới ánh trăng, chủ nhân như trích tiên khế hôn nàng, làm cho nàng hoảng hốt nhìn thấy hình bóng của mình trong đôi mắt đen như bảo thạch của hắn.

Nụ hôn kia tới đột nhiên như vậy làm cho nàng nghĩ mình say rượu nên sinh ra ảo giác.

“Thật sự cái gì cũng không nhớ rõ sao?”

Nàng lại nghe hắn hỏi một câu như vậy, tiếp theo không thấy nàng kháng cự, lại là một cái hôn, hai cái hôn... Không đếm được là bao nhiêu cái, cho đến khi nàng cả người xụi lơ, mơ mơ màng màng, không biết đã phát sinh chuyện gì, để mặc hắn ôm về phòng, mở ra một đêm ân trạch.

Trong mộng đêm hôm đó, nàng không có kháng cự.

Cũng không phải vì nàng chỉ là một nha hoàn, cũng không phải vì nàng nghĩ đây là nhiệm vụ phải làm của mình, mà nhiều hơn, nhiều hơn là vì muốn làm gì đó cho hắn, muốn vì hắn mà bỏ ra tất cả, cho dù trả giá cả sinh mạng của mình cũng không thấy tiếc, làm cho nàng dù đau đớn cũng cố gắng chịu đựng, trong lòng tiếp nhận toàn bộ sự tình đêm hôm đó.

Thân là một nha hoàn, cứ tưởng đó là một giấc mộng đẹp do say rượu, nhưng không ngờ mấy ngày sau, chủ tử nắm tay nàng cùng nhau thề nguyện, lấy thiên địa làm giám, nhật nguyệt làm chứng, tuyên bố nàng là thê tử của hắn.

Từ nha hoàn trở thành thê tử, thậm chí còn trở thành mẫu thân của con hắn, biến hóa kỳ lạ cứ vậy mà liên tiếp phát sinh.

Cứ vậy, trong khung cảnh xinh đẹp, lãng mạn bên cạnh bờ sông, nàng cùng hắn đã trải qua cuộc sống bình thần, hạnh phúc.

Cuộc sống nhàn nhã như không nhuộm lo âu của nhân gian thực sự là một giấc mộng đẹp.

Giật mình tỉnh giấc, ngửi thấy mùi thuốc, Mục Khuynh Tâm vẫn chưa phục hồi được tinh thần, không biết vì sao lại thấy buồn.

Sâu kín chuyển tỉnh, nhất thất được hương giữa, Mục Khuynh Tâm có hảo một lát hồi không được thần, không biết nay tịch ra sao tịch...

“Người tỉnh?”

“Ta xem xem, ta xem xem...”

Đối với vẻ quan tâm của Diêu Thuần Bình, còn có Tôn đại phu vội buông cuốn y thư xuống mà tiến tới bắt mạch cho nàng, Mục Khuynh Tâm vẻ mặt vẫn ngây ngốc.

Khung cảnh này cảm giác rất quen thuộc...

“Tôn đại phu, nàng không có việc gì chứ?” Thấy nàng không nói một lời, Diêu Thuần Bình lo lắng hỏi lão đại phu đang bắt mạch.

Tôn đại phu trầm ngâm một lát, y mạch tượng nói: “Tuy rằng động thai khí, nhưng mạch tượng đã ổn định, cũng không còn trở ngại gì.”

Mục Khuynh Tâm nhin không được, đầu tiên là nhìn nhìn Diêu Thuần Bình, rồi lại nhìn Tôn đại phu, rồi lại quay sang Diêu Thuần Bình, cuối cùng lại không nhin được mà nhìn lão đại phu...

Thật sự!

Khung cảnh này rất quen thuộc.

“Mục cô nương, người hiện tại cảm giác như thế nào?” Vì để xác định chắc chắn, lão đại phu lên tiếng.

Căn cứ vào việc người mang thai sẽ trở nên trì độn, hơn nữa vừa tỉnh mộng cho nên Mục Khuynh Tâm đáp lời theo kiểu ông nói gà, bà nói vịt “Ta giống như vừa trải qua một giấc mộng rất dài.”

“Mộng?” Diêu Thuần Bình đưa ra nghi vấn

Trầm mặc, Mục Khuynh Tâm không nói, hồ nghi nhìn hấn.

Không biết có phải bị ảnh hưởng của cảnh trong mơ vừa rồi không, mà lúc này nhìn thấy Diêu Thuần Bình, lại cảm thấy có chút quá giống nhau...

“Hiện tại không nhớ ra được.” Mỉm cười suy yếu, nhớ lại sự việc trước khi hôn mê liền có chút nóng vội cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể hỏi “Đứa nhỏ? Hài tử của ta không có việc gì chứ?”

Khi Diêu Thuần Bình ôm nàng đến y quán của Tôn đại phu, vừa lúc gặp được Tôn đại phu đang định đi theo Phúc Phúc để cứu người, có thể nghĩ đến tình cảnh hỗn loạn lúc đó, mà sau khi xem qua mạch tượng của nàng, Tôn đại phu sắc mặt nghiêm trọng nói nàng bị động thai khí, cần phải an thai tĩnh dưỡng.

Vừa nghe động thai khí, vốn là dễ dàng lo lắng, nàng càng thêm nhiều tưởng tượng nhưng lại không thể quá hoảng loạn, bởi vì nếu vậy sẽ ảnh hưởng không tốt cho đứa nhỏ trong bụng. Sau đó lão nhân gia nói một tiếng “thật có lỗi”, nàng chỉ nhìn thấy hấn cầm lấy ngân châm, tiếp theo thì nàng mất đi tri giác cho đến khi tỉnh lại, cũng không biết tình huống như thế nào.

“Không có việc gì.” Bềnh tỉnh không phát hiện khóe mắt lướt qua có chút đăm chiêu, Diêu Thuần Bình ôn thanh trấn an “Người này là Tôn đại phu y thuật rất cao, người ngủ một giấc là do hấn dùng châm, làm vậy là để ổn định thai nhi, hiện tại không thể động nên người tạm thời ở lại đây một đêm.”

“Tình thế bức bách, bởi vì Mục cô nương cảm xúc không ổn định sẽ ảnh hưởng rất lớn tới Mục cô nương, cho nên bắt buộc dĩ mới làm Mục cô nương hôn mê, xin thứ tội.” Lão đại phu lên tiếng.

“Tôn đại phu trăm ngàn đừng nói như vậy, làm phiền người giúp Khuynh Tâm giữ lại đứa nhỏ, Khuynh Tâm thực cảm kích.” Phút chốc tiếng nói ngừng lại vì Mục Khuynh Tâm cảm giác cạnh có vật gì mềm mại giạt giạt.

Ban đầu không chú ý tới, cho đến lúc này, Mục Khuynh Tâm mới phát hiện cảm giác ấm áp dễ chịu không phải do bị chạm mà là bên cạnh có một vật sống.

“Nương...” Một cái đầu tròn vo toát ra từ áo ngủ bằng gập, tiếp theo tiểu Tập Chi với vẻ mặt ngái ngủ.

Vừa nhìn thấy nàng, Mục Khuynh Tâm thần sắc không tự giác mềm mại vài phần

Trong mộng... Nàng có một đứa nhỏ, chỉ là nhỏ hơn tiểu oa nhi trước mắt một chút nhưng bộ dáng nho nhỏ này, còn có đồ chơi làm bằng đường... đều giống nhau như đúc.

“Đệ đệ, Chi nhi bảo hộ nương, bảo hộ đệ đệ.” Bởi vì phụ thân đã công đạo nên tiểu oa nhi không dám tùy tiện bám vào người mẫu thân, chỉ có thể vươn bàn tay bé nhỏ mập mạp sờ lên bụng mẫu thân.

Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu đó, tâm của Mục Khuynh Tâm như bị hòa tan.

Từ ban đầu, đối với thiên hạ nho nhỏ này, lý trí cho nàng biết không nên dành quá nhiều tình cảm. Sau lại được Miêu Nhân Hoàng nhắc nhở mà tâm sinh cảnh giác, nàng tự nói với bản thân, phải có sự phòng bị với hai cha con này.

Tuy nhiên, đối với phụ thân thì còn có thể chứ thiên hạ nho nhỏ này, nàng không có biện pháp, chuyện này cho tới giờ đều không nằm trong phạm vi khống chế của nàng.

Trời mới biết vì sao?

Đối mặt oa nhi này, nàng chính là không thể khống chế tâm của mình, luôn bị nhất cử nhất động của tiểu oa nhi này làm liên lụy, lúc này thấy tiểu Tập Chi bày ra bộ dáng muốn bảo hộ nàng, làm cho nội tâm của nàng mê mông dậy sóng, làm cho nàng cảm thấy vì tiểu oa nhi này có thể trả giá bằng cả sinh mệnh của mình.

“Nương không sợ...” Bàn tay nhỏ bé mềm mại lại nắm lấy tay nàng trấn an, nhẹ nhàng vỗ về âu yếm “Bại hoại tránh ra, tránh ra...”

“Chuyện hôm qua đã làm kinh động đến Miêu cô nương, nàng giận dữ đến nổi trợn lồi đình đem ba người kia khẩn cấp đuổi ra khỏi trại “Diêu Thuấn Bình nhẹ nhàng đỡ Mục Khuynh Tâm ngồi dậy.

Mục Khuynh Tâm mặc kệ ba kẻ không liên quan, nàng chỉ muốn ôm lấy tiểu Tập Chi, nhưng ngại thân mình không khéo nên chỉ yêu thương vuốt hai gò má của nàng, giống như đang đùa nghịch một con mèo nhỏ.

Thiên hạ nho nhỏ cũng rất thông minh, bởi vì cha đã công đạo phải bảo vệ đệ đệ, không thể áp lên người mẫu thân cho nên rất nhu thuận ngồi sát bên cạnh.

“Uống chén thuốc dưỡng thai trước đi.” Diêu Thuấn Bình lên tiếng, phá vỡ khung cảnh mẫu tử đầm ấm.

Đệ tử của Tôn đại phu cũng rất lạnh lợi, vừa nghe đã lập tức mang chén thuốc còn nóng vào, chờ Diêu Thuấn Bình đỡ người ngồi dậy liền đưa chén thuốc tới.

Mục Khuynh Tâm nhìn Diêu Thuấn Bình cầm chén thuốc thổi thổi để làm giảm bớt độ nóng, còn làm ra vẻ muốn ụy nàng muốn làm trong lòng nàng lại nảy sinh nghi vấn.

Nàng ở lại nơi này một đêm, vậy...

“Tôn đại phu nói người sẽ sớm tỉnh lại nên ta mới sai Phúc Phúc trở về trước để chuẩn bị đồ ăn sáng.” Diêu Thuấn Bình như nhìn thấy nghi vấn của nàng nên ôn nhu nói “Lão nhân gia hẳn sáng sớm vừa mới rời giường đã đến đây kiểm tra, đồ đệ cũng vì đợi chỉ thị nên cũng phải có mặt ở đây, cho nên ta mới để Phúc Phúc trở về nói với Liễu cô một tiếng, thay mọi người thu xếp đồ ăn sáng, lát nữa sẽ mang tới đây.”

Nghe vậy Mục Khuynh Tâm vẻ mặt xin lỗi hướng đại phu nói “Thực ngại đã làm người vất vả”

“Đừng! Đừng! Trăm ngàn đừng nói như vậy!” Tôn đại phu vội vàng chấp tay chối từ, nói: “Y giả như cha mẹ, có thể giúp ấu tử Mục cô nương bình an là tốt rồi, huống chi người chăm sóc cả đêm đều là Diêu công tử, nếu nói vất vả thì phải là hẳn mới đúng.”

Trong lòng nhói lên một cái, Mục Khuynh Tâm theo trực giác nhìn về phía Diêu Thuấn Bình nhưng cũng không hiểu vì sao mà nháy mắt sau đã tự động quay đi.

Tâm tình phức tạp khác thường nhưng nàng còn chưa kịp lý giải thì Diêu Thuấn Bình đã lên tiếng trước

“Không có gì.” Hắn nói, ngữ khí thành khẩn “Xuất ngoại dựa vào bằng hữu, bằng hữu thì phải chiếu cố, giúp đỡ cho nhau, đó là việc nên làm.”

“Xuất ngoại dựa vào bằng hữu a...” Tôn đại phu lặp lại câu này, như là không dự đoán được hẳn thế nhưng lại nói như vậy, cho nên có vẻ khó hiểu.

“Đúng vậy, xuất ngoại dựa vào bằng hữu, hôm nay nếu đổi lại là ta gặp khó khăn, Khuynh Tâm chắc chắn cũng sẽ dốc hết toàn lực để giúp đỡ có phải không?” Vừa đưa chén thuốc tới, Diêu Thuấn Bình vừa quăng trả vấn đề lại cho nàng.

Cực xấu hổ!

Chén thuốc đã đưa tới miệng, cho dù nàng không muốn cũng phải uống, ngay cả thời gian để chần chờ cũng không có, bởi vì đây là tình cảm a.

Tình cảm.

Mỗi người đều cần

“Đó là đương nhiên.” Khẽ hé miệng đem phần “tình cảm.” Kia nuốt xuống, rồi chỉ có thể hòa theo “Nếu Thủy Vân thực sự gặp khó khăn, Khuynh Tâm tất nhiên là hết lòng hỗ trợ.”

Nhìn hần ôn nhã mỉm cười, Mục Khuynh Tâm chỉ có thể ngoan ngoãn từng ngụm, từng ngụm mà uống hết chén thuốc dưỡng thai.

Nếu không thì nàng còn có thể làm gì?

6. Chương 06

Chương 06

Cuộc sống an thai làm người ta nhàm chán đến nổi điên

Một tháng, từ khi được Diêu Thuần Bình ôm trở về thì nàng bị bắt nằm yên trên giường đúng một tháng.

Mục Khuynh Tâm kỳ thật rất khó lý giải chuyện này.

Cho dù nàng thất lạc một đoạn trí nhớ, nhưng đứa nhỏ này nói như thế nào cũng là có từ khi nàng bị rơi xuống sơn cốc, thế nhưng cực kỳ chẳng những không có gì, còn ngoan ngoãn nằm yên trong bụng nàng, theo nàng trôi dạt lợi suất đến nơi Miêu tộc xa xôi.

Từ đó đến giờ, ngoài trừ nàng thường hay mỗi một cũng có ngẫu nhiên trở nên trì độn thì ngoài ra nàng không có choáng váng, không có nôn mửa cũng không hay không khỏe, đứa nhỏ này cứ an an ổn ổn ở trong bụng nàng, làm cho nàng rất thoải mái.

Nhưng mà nàng thiếu chút nữa thì té nhào, đúng, là thiếu một chút chứ chưa phải thật sự.

Bởi vì mới suýt bị té mà đã kinh hách, còn bị động thai khí, có cảm giác con càng lớn càng có vẻ yếu ớt, làm cho nàng cảm thấy khó hiểu

Nhưng sau khi thỉnh giáo Tôn đại phu thì nàng hơi hiểu một chút.

Theo Tôn đại phu suy đoán, nàng rơi xuống nước là sau khi có thai không bao lâu nên dù di chuyển đường xa cũng không ảnh hưởng nhiều tới đứa nhỏ.

Bây giờ đã mấy tháng rồi, đứa nhỏ đã lớn hơn, tuy rằng nhìn cơ thể mẹ bên ngoài thì gần như không có thay đổi gì, nhưng so với mấy tháng trước thì khi cái thai lớn hơn mà cơ thể mẹ lại bị thương tổn, cho dù chỉ là cảm xúc kinh hoàng cũng đều ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng, cho nên mới bị động thai khí.

Cách nói này rất thông tình đạt lý, không tìm ra được điểm nào để hoài nghi, Mục Khuynh Tâm chỉ có thể nhận mệnh mà an thai, cứ vậy trải qua một tháng nằm yên trên giường.

Điều may mắn là trong khoảng thời gian này còn có tiểu Tập Chi làm bạn bên cạnh nàng, đương nhiên cha của thiên hạ nhỏ kia cũng có góp phần cống hiến.

Mấy ngày nay, chỉ cần dạy học xong là hần sẽ tới thăm hỏi, không phải là cùng nàng chơi cờ mà là chia sẻ chuyện trong lớp học, hỏi ý kiến của nàng, làm cho nàng không đến mức vô công rồi nghề.

Nhìn những gì hần làm, Mục Khuynh Tâm biết hần thật tình nhưng vẫn không giảm được sự nghi ngờ với hần.

Không chỉ đơn giản là vì bị giấc mơ quấy phá mà càng bình tĩnh quan sát, càng phân tích tinh tế đủ loại hành vi của Diêu Thuần Bình, nàng cảm thấy khả nghi nhiều hơn, mà ngày càng tăng chứ không có giảm.

Cho nên mỗi lần chơi cờ sau bữa ăn sáng đều là thời gian nàng cố gắng dò xét “kẻ địch.”

“Thủy Vân về sau có tính toán gì không?” Hạ xuống quân cờ, Mục Khuynh Tâm làm như vô tình mà hỏi.

“Ân?” Tầm mắt theo bàn cờ chuyển hướng về phía nàng, Diêu Thuần Bình ra vẻ ngoài ý muốn.

“Lấy khả năng của người, muốn công danh chỉ như lấy đồ trong túi, không phải là việc khó gì...” Dừng một chút, Mục Khuynh Tâm cảm thấy nói vậy không ổn.

Tuy rằng tài trí văn chương là không vấn đề gì, nhưng hẳn lại nổi tiếng là xui xẻo, còn xui đến mức trở thành nhân vật truyền kỳ của Khánh huyện, đó mới là chuyện lớn.

Một người ngay cả trường thi còn không thể đi vào thì nói chi tới chuyện cầu công danh?

Chuyện này khác nào như lên trời, sao có thể là lấy đồ trong túi chứ?

Là nhân vật xui xẻo truyền kỳ, lại là người bị Mục Khuynh Tâm dùng sai từ nhưng Diêu Thuần Bình đối mặt với vấn đề này không có chút ngại ngùng gì, chỉ tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, chờ xem nàng tính giải quyết việc này thế nào.

“Có đôi khi, người ta đồn đãi, nói y như thật nhưng chưa chắc gì đã là sự thật.” Cười cười, Mục Khuynh Tâm tận lực sửa sai, nêu ví dụ “Tựa như gia tử được gọi là Tụ Tài Phúc Tinh, nhưng thực ra đó chỉ là thầy tướng số muốn kiếm cơm nên nói lung tung thôi, lại làm cho người ta truyền tụng như là sự thật, gây cho chúng ta không ít phiền toái.”

“Khuynh Tâm nói rất đúng.” Diêu Thuần Bình cũng cười cười, đồng ý với lời của nàng.

Thấy hẳn không phản đối, Mục Khuynh Tâm lại tiếp tục cố gắng “Cho nên Thủy Vân đừng để những lời đồn như vậy torng lòng, với tài trí của người thì đúng là cầu công danh như lấy đồ trong túi, thực sự không cần vì lời đồn mà mất đi ý chí.”

“Khuynh Tâm rất muốn ta đi cầu công danh sao?” Diêu Thuần Bình hạ quân cờ xuống, quay trở lại vấn đề.

“Cũng không phải.” Nhìn thế cờ, Khuynh Tâm vừa nghĩ vừa nói “Chỉ là tò mò sau này người tính thế nào? xét khả năng của người thì việc đạt công danh, làm rạng rỡ tổ tông cũng không có gì khó, nhưng mà người lại từ bỏ ước mơ bao nhiêu người muốn có, thực sự cùng Chi nhi ẩn cư nơi sơn dã cả đời sao?”

“Vậy cũng không có gì là không tốt a.” Cầm lấy chén trà, Diêu Thuần Bình chậm rãi uống một ngụm rồi mới nói “Khuynh Tâm cảm thấy cuộc sống hiện tại không tốt sao?”

Mục Khuynh Tâm không có cách nào khác đành phải trả lời “Tuy rằng xa xôi một chút nhưng cuộc sống cũng rất thoải mái, không có gì là không tốt.”

“Khuynh Tâm đúng là tri kỷ của ta, ta cũng nghĩ như Khuynh Tâm vậy.” Diêu Thuần Bình tiếp ứng rất tự nhiên, tuần nhan còn xuất hiện thần sắc không nên có ở một đại nam nhân.

Nam nhân này, rốt cuộc là như thế nào?

Mục Khuynh Tâm không nghĩ cũng không hiểu được.

Vì sao một người nam nhân lại có thể bày ra khí chất như một tiểu cô nương thanh thuần, chẳng những không làm người ta thấy phản cảm mà còn là một lẽ đương nhiên.

Làm cái gì?

Mục Khuynh Tâm thanh thanh yết hầu, cố gắng phục hồi tâm tư.

“Nói đến chuyện tri kỷ..” Ngập ngừng một chút, nàng tính đổi đề tài “Tuy rằng quen biết không lâu nhưng lại cảm thấy rất thân thiết với Thủy Vân, giống như đã quen biết từ lâu rồi.”

Nghe những lời này, tuần nhan có chút ửng hồng, ngược ngùng trả lời “Thực ra ta cũng nghĩ như vậy, có thể cùng Khuynh Tâm kết bạn, lại thân thiết, ta cũng cảm thấy thực ngoài ý muốn.”

Văn nhả thư sinh biểu lộ vẻ thẹn thùng, nhưng Mục Khuynh Tâm vẫn không chịu buông tha, tiếp tục dùng ngữ khí đùa giỡn tiến thêm một bước “Có thể là vì trước kia chúng ta đã từng quen biết nhau hay không?”

Vừa nói, mắt đẹp vừa chăm chú nhìn tuần nhan ôn nhã của hắn, nhất là đôi mắt trong trẻo ôn nhuận kia, với mong muốn tìm ra dấu vết hay sơ hở gì.

“Ta...” Mĩ thư sinh muốn nói rồi lại thôi

Ngoài trừ khôn quẩn và không được tự nhiên thì tuần nhan không có gì khác thường, thậm chí là cặp mắt trong trẻo cũng không có biến hóa dị thường nào, ngay cả nháy mắt cũng không, chỉ là tràn ngập vẻ mắt tự nhiên mà thôi.

Sau đó thấy hắn cả người cứng nhắc cầm lấy chén trà, cảm giác như rất khó khăn để mở miệng

“Bằng hữu dịch, tri kỷ khó cầu, ta biết, ta biết cảm giác của ngươi.”

Mục Khuynh Tâm suýt nữa liếc mắt xem thường.

Hắn biết?

Bất quá chỉ là dò hỏi một chút thôi, hắn rốt cuộc biết được gì chứ?

Cổ tình hắn còn trả lời như vậy, không chút sơ hở làm nàng ngoài trừ tức giận thì cũng không thể làm gì hơn.

Thật là hiểu lầm hắn sao?

Bởi vì hắn không hề sơ hở, Mục Khuynh Tâm rất khó để không suy nghĩ như vậy, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, có câu sơn không chuyên thì lộ chuyển.

“Lại nói tiếp, rất ít khi nghe ngươi nhắc tới tẩu tử” đổi phương hướng, không ngừng cố gắng “Tẩu tử là người như thế nào?”

Vẫn cầm chén trà, thần sắc của Diêu Thuấn Bình đã chuyển thành bảo thủ, khẽ uống một ngụm, đặt chén trà xuống, sau đó làm như có chút khó hiểu hỏi “Gần đây Khuynh Tâm có vẻ cảm thấy hứng thú với nội nhân của ta?”

“Có sao?” Thường thức con mồi chuẩn bị sa bẫy, Mục Khuynh Tâm ánh mắt vô tội nhìn hắn.

“Chắc là ta hiểu lầm.” Tuần nhan thanh nhã cũng lộ ra vẻ vô tội nói “Vẫn cảm thấy Khuynh Tâm gần đây rất hay hỏi đến chuyện nội nhân của ta.”

“Ta chỉ cảm thấy Thủy Vân tài trí như vậy mà từ bỏ công danh thật đáng tiếc, nếu tẩu tử dưới tuổi vàng biết được, ngươi vì nàng mà như thế thì không biết sẽ có phản ứng thế nào, cho nên muốn biết đại tẩu là người như thế nào thôi.” Làm ra vẻ vô tội thì đối Mục Khuynh Tâm cũng giống như chuyện ăn cơm uống nước hàng ngày, con người đen ngập nước muốn vô tội bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Nàng nha...”

Thấy hắn lộ ra biểu tình hoài niệm, Mục Khuynh Tâm kiên nhẫn chờ đợi, thật lâu sau

“Là một người rất thú vị.” Hắn nói

Chờ thật lâu mới được một câu này làm Mục Khuynh Tâm ngẩn người.

“Nếu ngươi nghĩ nàng là như vậy thì nàng sẽ là như vậy nhưng mà nàng cũng có thể bày ra rất nhiều biểu tình khác nhau, không phải giống như ngươi nghĩ.”

Vậy là sao?

Mục Khuynh Tâm bị những lời của hắn làm ơ hồ, khó hiểu.

“A, thời gian không còn sớm.” Diêu Thuấn Bình đứng lên cáo từ “Ta phải đi giảng bài, ngày mai lại tiếp tục vấn đề.”

“Phụ thân tái kiến.” Tiểu Tập Chi ở một bên chơi xếp hình, ngẩng đầu lên, nhu thuận nói lời tạm biệt.

“Chi nhi phải ngoan ngoãn nghe lời, không được hồ nháo.” Diêu Thuấn Bình yêu thương sờ đầu nữ nhi.

Tiểu Tập Chi ra sức gạt đầu đáp ứng, sau đó tiếp tục vui đầu vào trò chơi.

“Khuynh Tâm cũng vậy, vì đứa nhỏ trong bụng nên thoải mái một chút, đừng suy nghĩ miên man.” Mím cười, Diêu Thuấn Bình trong mắt tràn đầy ý cười hướng Mục Khuynh Tâm nói rồi rời đi. Gần như là khi hân vừa rời khỏi nụ cười dịu dàng của nàng cũng tắt đi.

Vậy là sao?

Nói vậy là có ý gì? Xem nàng giống như Chi nhi sao?

Còn có, nói đi nói lại cũng không giải quyết được gì. Người này, quả thật không dễ chọc.

Mục Khuynh Tâm không thể không thừa nhận Diêu Thuấn Bình khó chơi, bởi vì thái độ ám muội của hân làm cho người ta không thể xác định hân vô tội thật hay là cố ý đánh trận mơ hồ?. Cho nên dù hiện tại hân có vẻ khả nghi nhưng cũng không có chứng cứ xác thực để chứng minh hân thực sự có vấn đề.

Khi nhìn tới thế cục trên bàn cờ, cảm giác thất bại của Mục Khuynh Tâm càng trào dâng mãnh liệt.

Tử cục!

Có lầm hay không, nàng đã trộm đổi thế cờ nhưng trả qua ba ngày vẫn đi vào chỗ chết?

Không cam lòng, Mục Khuynh Tâm không chút suy nghĩ, vụng trộm hoán đổi vị trí các quân cờ.

Ngưng thần lại nhìn nhìn...

Được rồi, mấy quân này cũng đổi, còn có quân cờ kia nữa... a, quân cờ này cũng phải thay đổi...

“Nương?” Cố gắng thế nào cũng không thể xếp thành hình con thỏ nhỏ theo ý muốn, tiểu Tập Chi đành buông tha, mở to đôi mắt tròn nhìn các quân cờ đen trắng trên bàn cờ.

“Chi nhi không chơi sao?” Dừng lại động tác, Mục Khuynh Tâm đã quên ván cờ, trong mắt chỉ có này nọ nhỏ thiên hạ.

Đôi mắt tròn vo vẫn nhìn chăm chú vào bàn cờ, cánh tay nhỏ nhẹn không được cũng cầm lấy một quân cờ.

“Đậu đậu, đậu đậu.” Một cái tay khác cũng cố gắng lấy quân cờ khác.

Nhìn nàng cố gắng như vậy nhưng chỉ lấy được một, hai quân cờ, Mục Khuynh Tâm bật cười “Chi nhi phải lớn hơn mới có thể chơi được.”

Miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng trên thực tế cũng là tùy ý nàng ngoạn, vẫn luôn là như vậy, Mục Khuynh Tâm vừa nhìn thấy “Nữ nhi.” Đây thì cái gì cũng không từ chối được, huống chi là một thế cờ.

“Sẽ, Chi nhi sẽ” Tiểu Tập Chi vừa phản bác, vừa tiếp tục tàn phá bàn cờ, còn cầm lấy mấy quân cờ đen, chăm chú sắp xếp...sắp xếp a...

“Là hoa hoa, hoa hoa.” Nhìn thành quả, tiểu Tập Chi có vẻ thập phần đắc ý.

“Chi nhi giỏi quá.” Sờ sờ hai gò má phấn nộn của nàng, Mục Khuynh Tâm trong lòng đầy triu mến.

Trong số những nghi vấn cũng có tiểu Tập Chi.

Tạm thời không tính đến khả năng cao bao nhiêu mà chỉ cần nghĩ tới oa nhi nhu thuận này có thể là cốt nhục thân sinh của nàng...Chỉ cần nghĩ tới đây thôi đã khiến cho Mục Khuynh Tâm không thể phòng bị đối với tiểu oa nhi này, nói chi là cứng rắn bỏ mặc.

“Tặng cho nương.” Tiểu Tập Chi ngây thơ, cho tới giờ vẫn chưa biết đến thế giới người lớn người lừa ta gạt lúc này lại cười meo meo chỉ vào cái “đóa hoa” không ra hình thù trên bàn, lòng tràn đầy vui mừng nói “Hoa hoa tặng nương.”

Nhìn lúm đồng tiền của tiểu oa nhi, mọi muộn phiền trong lòng Mục Khuynh Tâm đều tan biến.

Không thể tưởng tượng...

Nếu sự thật chứng minh, tiểu oa nhi này không hề có quan hệ huyết thống với nàng mà do Diêu Thuần Bình dùng để tiếp cận với nàng, như vậy lúc đó nàng nên làm thế nào?

Bởi vì không thể tưởng tượng, cũng biết sự tình càng kéo dài thì tình huống phức tạp, càng khó giải quyết. Cho nên những nghi ngờ đối với Diêu Thuần Bình dù là đúng hay sai cũng phải nhanh chóng giải quyết mới được.

Mục Khuynh Tâm quyết định như vậy cũng đã chuẩn bị tâm lý, cho dù Diêu Thuần Bình không có chút sơ hở nào làm người ta khó bề tính toán, nhưng vô phương.

Tất cả chỉ cần đợi tin tức bên ngoài truyền đến là mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Tình báo a tình báo, đừng làm cho ta thất vọng, tất cả đều dựa vào người...

Diêu Thuần Bình, tự Thủy Vân, nhân sĩ nổi tiếng của Khánh huyện

Nguyên quán: Không rõ.

Gia sản: Không rõ.

Cha mẹ: Không rõ.

Chờ đợi lâu ngày, cuối cùng tin tức của Minh môn cũng đưa tới, sau khi xem xong, Mục Khuynh Tâm liền hủy đi thư tín mà mảy liễu cũng nhận thành một đoàn.

Chẳng lẽ Diêu Thuần Bình này sinh ra từ tảng đá?

Nàng cảm thấy vớ vẩn nhưng nghĩ lại thì cũng không có gì ngoài ý muốn.

Ngoài trừ vận mệnh xui xẻo mà trở thành nhân vật truyền kỳ thì Diêu Thuần Bình còn làm người ta chú ý bởi văn tài, phong độ và tướng mạo thanh dật tuấn nhã.

Mà cũng chỉ có vậy, không hề nghe nhắc tới Diêu gia của hắn rốt cuộc là làm nghề gì?

Nhưng mà gia đình thư hương thế gia đi xuống thì làm sao có thể đáp ứng cho hắn một cuộc sống thoải mái như vậy?

Chưa bàn tới chuyện gì, chỉ nói tới việc hắn trốn đến tận nơi xa xôi hẻo lánh này, Diêu gia tài lực tới mức nào mà có thể điều gia phó và đầu bếp nữ cũng theo tới đây?

Chuyện này, cẩn thận suy nghĩ lại...

Diêu Thuần Bình căn bản tựa như đột nhiên mà xuất hiện.

Nếu không phải năm hắn tám tuổi đã thi đậu tú tài, được nhân sĩ địa phương đặc biệt chú ý thì dường như trước đó ở Khánh huyện chưa từng nghe nói tới Diêu gia, huống chi còn là một thế gia thư hương.

Người này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mục Khuynh Tâm càng nghĩ càng thấy khả nghi.

Người này lai lịch không rõ, vẫn cần thêm thời gian mới có thể tìm thêm được thông tin.

Bất luận nguyên nhân gì thì cũng làm cho Mục Khuynh Tâm nảy sinh lòng ham muốn điều tra người này, nhưng trước mắt vẫn phải bảo trì khoảng cách với hắn.

Tìm mọi cách che giấu thân phận và bối cảnh, sau lưng ắt có chỗ khả nghi, phải đề phòng, phải thận trọng.

Cứ như vậy?

Ở phương diện nào đó, nàng là người đa tâm, chuyện điều tra Diêu Thuần Bình lẽ ra phải làm từ khi mới gặp mặt hắn.

Nhưng lúc đó vì đã qua thời gian Lân Chi Thương tiếp tế, cho nên chừng một tháng sau mới đưa tin ra ngoài, lại phải chờ đợi điều tra rồi tin tức được truyền lại, cứ vậy lại thêm một tháng nữa trôi qua.

Mà một tháng, kết quả điều tra chỉ được có bấy nhiêu thôi?

“Tổng đà chủ phân phó, cần phải thỉnh cô nương an tâm một chút, đừng nôn nóng.” Người đưa tin của Minh môn thần sắc kính cẩn nói “Chuyện nhị cô nương muốn biết, tổng đà chủ còn cần thêm một ít thời gian nữa, chắc chắn cuối cùng cũng tìm được tin có thể dùng, trước đó đừng tự tiện hành động.”

“Ta hiểu được.” Mục Khuynh Tâm cũng biết cân nhắc nặng nhẹ “Thay ta nói lời cảm ơn Thương ca, tất cả đều làm phiền hân.”

Môn sinh Minh môn gật đầu

“Mặt khác...” Chần chờ một chút, Mục Khuynh Tâm vẫn đưa ra đề nghị.” Người về nói với Thương ca, có thể bắt tay vào việc cá cược trước mỗi kỳ thi cử nhân.”

“Cá cược?”

“Ta nhớ rõ mấy năm trước, mỗi khi sắp tới khoa thi, đồ phưởng đều mở cá cược rất lớn, cá xem Diêu Thuần Bình có thể thuận lợi đi vào trường thi lấy được công danh hay không.” Mục Khuynh Tâm nói tới chuyện quan trọng nhất của giới các cược mấy năm trước.

“Đúng là có chuyện đó.” Môn sinh Minh môn gật đầu, tỏ vẻ có ấn tượng

“Người nói Thương ca điều tra một chút, năm đó tiền đánh bạc rốt cuộc chảy về đâu.”

Tuy rằng không hiểu ý nhưng môn sinh Minh môn vẫn gật đầu, tỏ vẻ tiếp thu tin tức.

Tiếp theo, Mục Khuynh Tâm trầm tư, cân nhắc có nên hay không đề suất...

“Nhị cô nương có việc gì cứ nói.”

“Nếu có thể, người nhờ Thương ca tra xem Phạm Đại Lan là người nào.”

Chuyện này không thể trách nằng.

Phạm Đại Lan, người này, người này thực ra chỉ xuất hiện ở trong mộng, khi nàng bị động thai, hôn mê rồi mơ một giấc mơ rất dài, trong đó xuất hiện rất nhiều người, còn rất kỳ lạ, mà những người trong mộng đó cũng từng bước, từng bước xuất hiện trong cuộc sống của nàng.

Không chỉ có kẻ bị tình nghi cao nhất: Diêu Thuần Bình, còn có Tôn đại phu, tiểu Tập Chi, thậm chí có cả thị phó của Diêu Thuần Bình là Võ Hải và nữ đầu bếp Liễu cô.

Liễu cô trong mộng và Liễu cô ngoài đời đều nhanh nhẹn, hoạt bát giống nhau, luôn có thể nấu những món ăn hợp với khẩu vị của nàng. Còn về Võ Hải tuy ở hiện thực diện mạo bình thường, không thu hút sự chú ý của người khác nhưng Võ Hải ở trong mộng của nàng là một thị vệ võ công cao cường, là một cao thủ mà một gia phó bình thường không thể sánh bằng.

Tuy rằng Võ Hải trong hiện thực nhìn không ra nửa điểm võ công nhưng nếu nhìn từ khía cạnh khác, nếu Võ Hải cũng xuất hiện trong cuộc sống của nàng như vậy việc nàng cho rằng Phạm Đại Lan cũng tồn tại thì cũng không quá mức hoang tưởng.

Trong giấc mộng, Phạm Đại Lan là nhân sĩ sau khi nàng sinh hạ nữ nhi mới tới chơi, bộ dáng tuấn tú nhưng ánh mắt lại toát ra vẻ ngả ngớn và bất cần đời, bộ dáng một câu ám không đàng hoàng.

Thực tế cũng không như vậy.

Torng giấc mộng, thay vì phải nói “Từ biệt nhiều ngày, lâu rồi không gặp.”...để mở đầu câu chuyện thì câu đầu tiên của hân lại là “Thuần Bình huynh, năm nay cá cược...”

Còn chưa nói xong thì Diêu Thuần Bình ở trong mộng đã nháy mắt ra hiệu, ý bảo Phạm Đại Lan không nên nói nữa, người này sau đó giống như mới phát hiện ra sự tồn tại của nàng, hơn nữa còn lộ vẻ ngạc nhiên.

Sau đó nàng bị phu quân đưa vào phòng nên không biết gì nữa.

Nhưng mà một câu “Mở cá cược.” Đã làm cho Mục khuynh Tâm có chút đầu mối để truy tìm.

“Nếu có thể truy ra người này thì chắc chắn sẽ hiểu được toàn bộ vấn đề” Nàng lớn mật suy tính, một bộ dáng ngửa chết thành ngựa sống.

“Tốt, ta sẽ chuyển cáo tổng đà chủ.” Môn sinh Minh môn nhận lời, sau đó lấy từ trong túi áo ra một vật “Nhị cô nương, ngoài trừ các vật dụng thì tổng đà chủ còn công đạo phải đưa riêng được vật này cho cô nương.”

“Đây là?” Mục Khuynh Tâm cảm thấy nghi vấn.

“Bất ổn cửu choáng váng choáng váng.” Môn sinh nói.

Bất ổn cửu choáng váng choáng váng?

Cái quỷ gì?

Thấy Mục Khuynh Tâm trầm mặc, môn sinh giải thích “Đây là được vật nổi danh của Minh môn, vô sắc vô vị, chỉ cần cho vào nước hoặc khi khẩn cấp quăng về phía địch nhân thì người này chỉ đi được thêm chín bước sẽ nhất định té xỉu.”

“Thương ca cho ta là có dụng ý gì?”

“Tổng đà chủ phân phó, nhị cô nương thân ở dị tộc, tình huống hiện tại không rõ thế nào, cho dù không nguy hiểm tính mạng nhưng để đảm bảo vạn nhất, vẫn nên giữ được này để phòng thân.”

“Không sợ ta sẽ tự gây mê chính mình sao?” Mục Khuynh Tâm cảm thấy buồn cười.

“Nhị cô nương từng dùng tiên linh đan do môn chủ đặc chế, đã bách độc bất xâm cho nên thuốc này đối với nhị cô nương không có tác dụng gì, vì thế tổng đà chủ mới yên tâm giao nó cho nhị cô nương.”

“Điều này cũng đúng.” Gật gật đầu, Mục Khuynh Tâm dĩ nhiên hiểu được, trả lời: “Phiền toái thay ta cảm ơn Thương ca, thuốc này ta nhận.”

7. Chương 07

Chương 07

Thời kỳ mang thai qua là buồn tẻ và không thú vị chút nào, vốn tưởng rằng ngày được giải phóng đã sắp đến, không ngờ trời không chiều lòng người.

Bình an mang thai một thời gian, một ngày, sáng sớm tỉnh lại thì phong vân biến sắc...

Sáng sớm rời giường, phun.

Ăn sáng phun

Vốn tưởng rằng do nhất thời không khỏe, nhưng khi Diêu Thuần Bình khấn trương quan tâm, nàng lại cố nén cảm giác buồn nôn và vô lực, chỉ nói là do ngủ không ngon nên có chút không thoải mái.

Kết quả...

Buổi trưa uống canh gà, phun.

Tôm cá tươi, phun.

Thậm chí là canh rau đạm bạc cũng phun.

Trước giờ chưa từng bị như vậy nên Mục Khuynh Tâm đành vô lực kiên trì, ủy ý để Diêu Thuần Bình xử lý, làm cho Phúc Phúc đưa nàng về phòng.

Phòng bếp dưới sự phân phó của Diêu Thuần Bình lại nổi lửa lần nữa, không bao lâu một chén canh lạt như nước đã được mang đến phòng của Mục Khuynh Tâm.

Nôn!

Tin tức xấu này làm cho Diêu Thuần Bình đang đứng chờ ngoài cửa cũng phải nhăn mi.

Không bao lâu, Tôn đại phu còn chưa ăn hết bữa cơm đã được thỉnh lại đây.

“Không có việc gì, nhị tiểu thư chỉ là nôn ọe.”

Lời này vừa ra, cả đám người chen chúc trong phòng cùng đưa mắt nhìn lão nhân gia.

Bị cả đám nhìn chằm chằm làm cho Tôn đại phu có chút không được tự nhiên, bổ sung “ Ồm nghén, nôn mửa là chuyện bình thường trong quá trình mang thai.”

Nôn mửa đến toàn thân không còn chút khí lực, may mà “Tri kỷ” Của nàng vì quan tâm mà cũng theo vào, đưa ra nghi vấn “Nàng lúc trước đều rất tốt.”

“Điều công tử có điều không biết, khi mang thai vì thể chất mỗi người khác nhau mà phản ứng cũng sẽ khác nhau.” Tôn đại phu giải thích “Tuy rằng đa phần đều bị nôn mửa trong thời gian đầu mới mang thai, nhưng cũng có người giống như Mục tiểu thư, đến giai đoạn giữa mới xảy ra.”

“Nhưng mà nàng ngay cả canh lạt cũng đều phun ra, trước kia...” Dừng một chút Diêu Thuần Bình lại nói rất hợp lý “Trước kia thường nghe người ta nói, phụ nữ có thai đều thích ăn chua không phải sao?”

“Đó cũng chỉ là quy tắc chung, cũng không phải tuyệt đối, thực tế phải tùy thuộc vào thể chất của mỗi người” Tôn đại phu nghĩ nghĩ rồi lại nói tiếp “Phải biết rằng, cùng là một người nhưng lần mang thai đầu tiên với những lần sau cũng chưa chắc giống nhau, huống chi lại là những người khác nhau, cho nên khẩu vị trong lúc mang thai cũng không thể đánh đồng được.”

Nghe vậy, Diêu Thuần Bình mày mặt nhăn càng sâu.

Phúc Phúc nghe này trong chốc lát, chỉ có một vấn đề: “Vậy bây giờ tiểu thư của ta có thể ăn cái gì.”

“Cái này phải tùy thuộc vào Mục cô nương.” Tôn đại phu cũng không có ý cách “Ta sẽ điều chế phương thuốc giúp nàng tăng cảm giác thèm ăn, nếu nàng muốn ăn cái gì mà không tổn hại tới đứa nhỏ thì cứ để cho nàng ăn.”

Nói xong Tôn đại phu cáo từ, mà quá trình mang thai gian khổ của Mục Khuynh Tâm như mới vừa bắt đầu Nuôi con mới biết lòng cha mẹ.

Mang thai, bị nôn mửa đến chết đi sống lại, Mục Khuynh Tâm mới biết chuyện mang thai gian khổ tới mức nào.

Khẩu vị nặng một chút, phun

Hương vị nồng một chút, phun.

Thịt, phun

Cá, phun

Tôm, phun

Ngao sò ốc hến, phun

Ba ngày qua, Mục Khuynh Tâm ăn cái này phun, ăn cái kia cũng phun, muốn bổ sung thể lực, uống chút canh hầm cũng phun.

Đừng nói là phun ra mửa mà nàng ngay cả mửa cũng không còn để mà phun, cả người vừa chật vật, vừa đau khổ.

Nàng không thoải mái như vậy thì Liễu cô ở tại phòng bếp như gặp phải sự khiêu chiến lớn nhất trong cuộc đời làm bếp của nàng, cả ngày cả đêm không ngừng nêm nếm, thử đủ loại thức ăn và khẩu vị, hi vọng có thể chiến thắng cuộc chiến nôn nghén.

Mục Khuynh Tâm không biết Liễu cô rốt cuộc có thể thành công hay không, nàng chỉ biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì nàng sẽ chết, không phải vì nôn mửa mà chết thì cũng là chết do đói hoặc khát.

“Hôm nay khá hơn chút nào không?” Sáng sớm, Diêu Thuần Bình nắm tay nữ nhi đi vào phòng thăm nàng.

Ban đầu tất nhiên không có tùy ý như vậy, dù sao cũng là người đọc sách, vẫn có chút cổ kỵ lễ giáo nhưng tình huống của nàng ngày càng trầm trọng, trong lúc như vậy thì sẽ không ai chú ý...

Giống như lúc này, đứng trước giường nàng, tuần nhan tràn ngập vẻ lo lắng chăm chú nhìn nàng.

Sao lại gầy như vậy?

Như vậy nàng và đứa con trong bụng thực sự không có vấn đề gì sao?

Diêu Thuần Bình lo lắng mà Mục Khuynh Tâm thấy hẩn như vậy thì không kiềm được cất tiếng khóc.

Chuyện này không giống nàng, hoàn toàn không giống nàng.

Bình thường Mục Khuynh Tâm không hay khóc, nhưng lúc này, nàng không thể kiềm nén được nữa.

Không ăn được, đói muốn chết mà vẫn nôn mửa không ngừng, sự tra tấn này đã vượt quá khả năng chịu đựng của nàng, hơn nữa còn làm nàng chật vật không chịu nổi, mà có nữ nhân nào không thích mình xinh đẹp đâu chứ.

Cho dù Mục Khuynh Tâm được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân của giới tự hoa, cho dù nàng đang mang thai, cho dù cái bụng của nàng đã lớn thì nàng vẫn để ý tới dáng vẻ của mình, làm mình luôn sạch sẽ, tinh tươm, làm cho bản thân nàng khi nhìn thấy bóng mình trong gương cũng phải hài lòng.

Nhưng bây giờ thì sao?

Chỉ cần nghĩ, nàng cũng biết mình bây giờ rất đáng sợ chứ đừng nói là soi gương, mà nàng cũng không đủ can đảm để làm chuyện đó.

Bởi vì nàng căn bản không có khí lực đi xuống giường.

Bị tra tấn liên tục như thế, cho dù là thân thể là đầu óc, Mục Khuynh Tâm cũng đã đến giới hạn chịu đựng, đã vậy lúc này Diêu Thuần Bình lại ngọc thụ lâm phong đứng trước mặt nàng, thật đúng là đánh cho nàng một cước chí mạng, làm cho nàng gục ngã hoàn toàn.

“Đừng khóc, không có việc gì.” Diêu Thuần Bình hoảng tới mức tay chân luống cuống, đang tính tiến lên nhưng nghĩ tới gì đó lại dừng lại, thần sắc cứng ngắc đứng yên tại chỗ mà an ủi nàng.

Tiểu Tập Chi giấu khỏi tay cha, bộ dáng nhỏ nhỏ chạy vội tới bên giường, cố sức leo lên nhưng không thành công thì nước nỡ bị ai hô to “Nương...”

Một tiếng này làm cho lòng của Mục Khuynh Tâm thêm tan nát, lúc này nàng cũng muốn ôm tiểu oa nhi mềm mại kia vào lòng lắm nhưng mà một chút khí lực đều không có thì làm sao mà không muốn khóc cho được.

Trước tình cảnh đó, Diêu Thuần Bình không thể không ra tay giúp đỡ tiểu Chi nhi leo lên giường, hai mẹ con liền ôm nhau khóc lóc rất thương tâm.

Đối mặt với tình cảnh này, Diêu Thuần Bình chỉ có thể thở dài.

Áp lực trong lòng lại thêm lễ giáo khiến cho hẩn chỉ có thể làm kẻ qua đường.

“Đừng khóc.” Trong tình huống này, nếu không muốn bị xem như người thừa, Diêu Thuần Bình chỉ có thể tận lực biểu đạt tâm ý và chứng tỏ sự tồn tại của mình với các nàng.

Hắn không mở miệng thì thôi vừa lên tiếng đã bị chú ý, làm cho Mục Khuynh Tâm vốn không khống chế được tâm trạng, vừa nước nỡ vừa đột nhiên thốt lên

“Đều là người không tốt!”

Trong lúc một lớn một nhỏ đang ô ô khóc thì đôi mắt đen của Diêu Thuần Bình híp lại, âm thầm cân nhắc những lời của Mục Khuynh Tâm, không phải là hẩn nghe lầm chứ? Còn Mục Khuynh Tâm thì lại không phát giác ra mình đã nói gì.

Tình cảnh này rất giống như nước lũ tràn bờ, cảm xúc bão hòa đến cực điểm cần phải tuôn ra cho nên nàng hồn nhiên không để ý mình đã nói gì, chỉ cảm thấy vừa ủy khuất lại mệt mỏi, không khỏe và đói khát đan xen vào nhau ...

“Đều là người! Đều là người! Đều là người làm hại!”

Mỗi một câu, mỗi một từ thật có lực, cho nên không phải hấn nghe lầm, cũng không phải hấn nghĩ sai, là nàng nói thật, nàng đang trách hấn.

Khuôn mặt luôn nhã nhặn, có lẽ không tự giác mà hiện lên vẻ lo lắng.

Nàng...

Nhớ ra sao?

Hết thấy đều là ngoài ý muốn!

Trời đất chứng giám, câu này là lời nói thật, rất, rất thật.

Năm đó, vì nghĩa vụ mà hấn lại theo lệ mỗi năm một lần đi vào trong núi để thăm người thân.

Men theo dòng nước chảy xiết nhìn thấy một thiếu nữ bị nước cuốn trôi đã là chuyện ngoài ý muốn, phát hiện ra nữ tử đó là đệ nhất mỹ nữ trong giới tự hoa Mục Khuynh Tâm càng làm cho Diêu Thuấn Bình ngoài ý muốn hơn.

Đối với nữ tử này, hấn không phải hoàn toàn xa lạ, dù sao mấy năm trước bọn họ cũng từng gặp mặt trong hội thi thơ do Mục gia tổ chức.

Nếu hỏi có ấn tượng gì với cô gái này không thì Diêu Thuấn Bình chỉ có hai từ: phiền toái.

Phiền toái!

Lần đó, nếu không vì sợ bị cho là chảnh thì hấn căn bản sẽ không tham gia hội thi thơ, nhưng vì hấn là Diêu Thuấn Bình, vì để phù hợp với hình tượng cho nên hấn phải tham gia. Cũng trong đêm đó, chuyện ngoài ý muốn liên tiếp xảy ra, hấn bị người ta làm cho choáng váng rồi nhét vào giường, bị ép nghe một hồi đồng cung sống, sau đó còn nháo đến căn phòng phát cháy, làm cho hấn không thể xông ra ngoài, còn thuận tiện cứu người.

Xảy ra sự cố, nàng thân là chủ nhân vì cấp bậc lễ nghĩa nên phải tự mình đến xin lỗi nhưng cũng không thể văn hồi được gì, nàng cùng với những sự hỗn loạn trước đó đối với hấn chính là phiền toái, mà nàng chính là kẻ gây nên phiền toái.

Ngày đó sau khi từ biệt, tưởng rằng hai người sẽ không gặp lại, không ngờ cách mấy năm sau, hấn gặp lại phiền toái trong cảnh ngộ như vậy, mà phiền toái quả thực là phiền toái, hôn mê nhiều ngày mới tỉnh lại, lại nó với hấn là chuyện gì cũng không nhớ.

Tin tưởng được không?

Mỹ mạo như thiếu nữ nhưng thực tế đã là một nữ nhân trưởng thành, thế nhưng nàng lại nói cái gì cũng không nhớ rõ.

Đương nhiên là lúc đầu hấn không có tin.

Tuy rằng Tôn đại phu cũng đã chẩn đoán như vậy, nói vì đầu bị chấn thương có thể làm ảnh hưởng tới não bộ, làm cho người ta quên hết mọi chuyện trước kia, nhưng mà hấn vẫn không tin.

Đối với Mục Khuynh Tâm, dù không phải vì nghe lời đồn thì hấn cũng biết nữ tử này không đơn giản.

Hướng chi hấn còn tự mình lĩnh hội qua, cho dù chỉ mới gặp mặt một lần nhưng hấn hoàn toàn có thể xác định nữ nhân này là cùng một loại người như hấn, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Tuy rằng không biết đến tột cùng là vì sao, nhưng hấn hợp lý suy luận nàng là dụng tâm kín đáo, cố ý tạo ra chuyện này để tìm cách tiếp cận hấn.

Mặc dù chuyện bị thương là thật, mà cho dù muốn đưa hắn vào tròng cũng không nên làm lớn như vậy, cho nên tiếp tục suy luận, chuyện bị thương rất có khả năng là tình cờ mà đúng dịp, vừa vặn để nàng tận dụng để thực hiện kế hoạch của mình, nhưng rốt cuộc không biết kế hoạch của nàng là gì.

Suy nghĩ như vậy nhưng Diêu Thuấn Bình cảm thấy rất thú vị.

Được rồi, nếu nàng muốn chơi thì hắn cũng sẽ phụng bồi.

Lập tức hắn tiếp nhận khiêu chiến, quyết tâm bồi nàng chơi tới cùng, cho nên hắn thuận miệng bịa chuyện nàng là nha hoàn thiếp thân bên cạnh hắn, hi vọng sẽ tìm được manh mối hoặc là bức nàng biết khó mà lui.

Nhưng nàng lại nhìn hắn đầy vô tội.

Từng gặp mặt nên Diêu Thuấn Bình thừa nhận đệ nhất mỹ nhân của giới tự hoa này đúng là danh xứng với thực, ánh mắt thuần khiết như nai con mới sinh làm cho hắn hoàn toàn không đoán được bởi vì đó không phải là Mục Khuynh Tâm trong trí nhớ của hắn.

Cẩn thận! nàng là đang giả bộ.

Diêu Thuấn Bình tự cảnh báo bản thân cho nên hắn tiếp tục nhẫn nại với nàng, hắn chưa bao giờ là người hành động theo cảm tính cũng không phải là một người liều lĩnh nhưng lúc này hắn như bị tẩu hỏa nhập ma, cứ vậy mà nhào theo nàng.

Ngày lại ngày trôi qua, tiểu nha hoàn đã hết bệnh, lại thấy nàng bắt tay vào làm việc, ánh mắt vẫn thuần khiết tín nhiệm còn mang theo sự sùng bái và tràn ngập cảm kích nhìn hắn. Cứ như vậy, hắn tận mắt thấy ra nàng ra sức làm việc của một nha hoàn, còn thật mang nước vào cho hắn rửa mặt, nhìn nàng cầm khăn, vẻ mặt ngây ngốc vì không biết nên hầu hạ người khác như thế nào.

Diêu Thuấn Bình không thể không tán thưởng nàng biểu hiện thực sự rất giống.

Nếu lúc trước không để tâm đề phòng thì biểu hiện của nàng đúng là một tiểu nha hoàn mất trí nhớ, ngay cả việc hầu hạ người như thế nào cũng không biết, thực phù hợp với chức danh mà Diêu Thuấn Bình đã bịa ra cho nàng, bởi vì bị thương mà mất trí nhớ, cũng vì bị mất trí nhớ nên quên đi công việc trước kia đã làm.

Nàng biểu hiện giống như vậy làm cho Diêu Thuấn Bình càng thêm hứng khởi, thêm quyết tâm muốn bắt được thóp của nàng, nhưng...

Chải đầu nàng không biết, thổi lửa nàng không rành, ngay cả chuyện gấp thức ăn khi ăn cơm nàng cũng không biết phải làm thế nào.

Khi hắn giả vờ đọc sách nhưng thật ra là quan sát nàng, kết quả nàng đứng hầu một bên cũng đứng không nổi, cả người run run nhưng vẫn rảnh rang chịu đựng.

Cho đến khi sắc trời tối đen, cần phải đốt đèn thì nàng cầm đèn lồng trên tay lại không biết sử dụng thế nào, nhìn thấy nàng kiên trì sắm vai một tiểu nha hoàn mất trí nhớ làm cho Diêu Thuấn Bình cảm thấy cảm kích.

Lập tức, quyết tâm lật tẩy nàng lại hùng hực dấy lên, làm cho hắn ra sức đóng vai một chủ nhân tốt, còn an ủi nàng.

Như thế, ngày qua ngày...

Cho đến một hôm, giống như bị thiên lôi đánh trúng, Diêu Thuấn Bình cuối cùng cũng tỉnh ngộ, hắn không cần thiết phải dối những chuyện như vậy, không cần phải kiên trì cho rằng suy nghĩ của mình là đúng. Hắn rốt cuộc đang làm gì?

Ngay khi tỉnh táo đó, hắn bình tĩnh suy nghĩ lại tất cả những sự việc đã qua, Diêu Thuấn Bình liền cảm thấy xấu hổ, xấu hổ vì tự cho là mình thông minh.

Hắn thế nhưng lại hoài nghi một bệnh nhân, còn tự mình là đúng, vui đùa nàng

Cho dù nàng là giả trang...

Hắn lại cố ý đối lập, đem nàng giữ lại bên mình, không phải là tự tìm phiền toái sao?

Hắn tự xét lại, nhưng hết thấy không làm nên chuyện gì, bởi vì sự tình sớm đã thay đổi, phiền toái đã càng nhiều.

Suy nghĩ lại thì không xác định được đến tột cùng là người nào có lỗi trước.

Có lẽ là rất nhàm chán, tìm nàng chơi cờ là muốn lộ ra vẻ thông dong, tự tin?

Khi rảnh rồi lại cùng nàng bàn luận thi ca là vì giải thích sự độc đáo?

Hay là khi tiếng đàn tao nhã vang lên, hoặc là vẻ mặt e lệ, lảng tránh ánh mắt của hắn...

Rất nhiều khả năng làm cho tâm hắn rối loạn. làm cho hắn mất tự chủ.

Hắn nên làm gì với nàng bây giờ?

Cứ thế, hắn bị mê hoặc, cho đến đêm đó, dưới ánh trăng, đôi mắt của nàng trong suốt tỏa sáng, thân hình như lang ba tiên tử, dung nhan thanh lệ tuyệt trần...nàng nhìn hắn tràn đầy tín nhiệm và cảm kích, hắn biết là mình hết thuốc chữa rồi.

Hắn hôn nàng...

“Thật sao cái gì cũng không nhớ rõ sao?”

Ánh mắt tín nhiệm lại say mê kia làm cho hắn đột nhiên thức tỉnh, phát hiện bản thân mình lại cứ lẩn quẩn vì điều này.

Sự tình đã xảy ra trước mắt, vì sao phải nhất định chứng minh là nàng giả đồ?

Nàng là bị mất trí nhớ, cần gì phải chứng minh mà cứ lẩn quẩn như thế thì có tác dụng gì?

Cho dù là thật thì đã sao

Hắn thật sự muốn giữ nàng lại bên mình, như vậy hắn chỉ cần làm sao có thể giữ nàng lại là được, cần gì phải chứng minh chuyện nào khác.

Suy nghĩ thông suốt, đường tương lai liền thênh thang rộng mở.

Suy nghĩ thông suốt, lại thêm thiên thời địa lợi nhân hòa, cho dù là không được quang minh chính đại cho lắm, thậm chí là còn có chút tin tiện nhưng hắn trước giờ luôn là kẻ vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn a.

Cho nên hắn biến nàng trở thành thê tử của hắn.

Quan trọng là chuyện này.

Cho nên những hành vi phát sinh sau đó, việc bổ sung danh phận không quá quan trọng, có thể trực tiếp lược bỏ.

Quan trọng nhất là chuyện nên làm phải nhanh chóng làm, mà hắn quả thật cũng thực sự tiến hành, nhất nhất đạt thành mục đích.

Mặc kệ là thế nào thì nàng đã thực sự trở thành thê tử của hắn, hai người cùng ẩn cư núi rừng sống cuộc sống của uyên ương, thậm chí nàng còn sinh cho hắn một nữ nhi đáng yêu. Một nhà ba người quây quần, hạnh phúc bên nhau.

Không ngờ cuộc sống thần tiên như vậy lại vì một chuyện ngoài ý muốn mà chấm dứt.

Ngoài ý muốn, hết thấy đều là ngoài ý muốn...

Khóc lóc chán chê một hồi, Mục Khuynh Tâm mới ý thức được mình vừa nói cái gì.

Vì sao lại nói nên lời trách móc như thế?

Nàng khóc thút thít, có chút nghĩ không ra

Khi nàng nghĩ lại, không thể tin được mình trong lúc không khống chế được cảm xúc đã nói lung tung, trách cứ người vô tội như vậy.

Cảm xúc lắng lại, lý trí cũng quay về, tuy rằng vẫn khóc nhưng cảm giác áy náy lại nhiều hơn.

Mục Khuynh Tâm cảm thấy thật có lỗi, hít cái mũi, ngẩng mặt lên lại thấy Diêu Thuấn Bình thần sắc âm trầm lại có chút do dự.

“Àn, có quý!”

Nàng nhìn hắn, đoán chắc là có vấn đề.

Diêu Thuấn Bình chính vì biểu tình này mà bị thua cuộc.

Nàng ngược cái mũi ửng đỏ, đôi mắt ngập nước nhìn hắn, vẻ mặt dăm chiêu làm hại hắn tự động liên kết.

Mà cho tới nay nguyệt trang rất hoàn mỹ nhưng vì liên tưởng quá nhiều mà đã đánh vỡ sự cảnh giác của mình.

“Người...” Hắn mở miệng, thần sắc có vẻ ngưng trọng như thế hoàn toàn không giống Diêu Thuấn Bình luôn tươi tắn như gió xuân trước đây.

Mục Khuynh Tâm chờ, trong lòng biết có biến hóa to lớn đã xảy ra nên quyết định lấy bất biến ứng vạn biến.

“Người đều nhớ lại?” Hắn hỏi

Đói đến choáng váng nên Mục Khuynh Tâm quyết định thuận theo lời hắn, nhu thuận gật đầu, nước mắt cũng vì thế rơi ra, làm cho dung nhan mỹ lệ càng thêm ủy khuất và yếu đuối.

“Thực xin lỗi.” Thở dài một hơi, Diêu Thuấn Bình tiến lên ôm lấy nàng và nữ nhi.

Mục Khuynh Tâm ngẩn người.

Không ngờ trước giờ cố gắng đủ cách cũng không có tiến triển gì, bây giờ lại có kết quả nhanh đến vậy

“Là ta nhìn người không kỹ, làm cho Phạm Đại Lan thừa nước đục thả câu, liên lụy tới người phải chịu cực khổ như vậy.” Diêu Thuấn Bình ôm nàng giải thích.

Chuyện này cũng không nằm trong kế hoạch của nàng lại mất trí nhớ, quên đi những chuyện lớn nhỏ đã xảy ra trong khoảng thời gian này, bao gồm cả hắn và nữ nhi.

Suy tính đủ thứ, tìm đủ mọi cách, cuối cùng hắn biết muốn nàng trở về bên cạnh hắn và nữ nhi thì phương thức tốt nhất đó chính là từng bước, từng bước chiếm được lòng của nàng, làm cho nàng một lần nữa mà có tình cảm với hắn, toàn tâm toàn ý tiếp nhận hắn và nữ nhi.

Còn về việc có nói với nàng chuyện đã xảy ra trong ba năm qua hay không thì đợi khi thành công rồi tính.

Nhưng người định không bằng trời định, nàng khôi phục trí nhớ.

Nếu nàng lấy thân phận Mục Khuynh Tâm nhớ lại trong ba năm kia khi nàng gặp tai nạn thì hắn đã lừa nàng, trêu chọc nàng thế nào, cũng sẽ nhớ người hắn từng xem là bằng hữu đã hại nàng ra sao, làm cho nàng bị liên lụy thế nào...

Tất cả những chuyện này đều là lỗi của hắn, biết sai mà nhận thì cơ hội được tha thứ sẽ cao hơn, đạo lý này Diêu Thuấn Bình biết, cho nên hắn mới nhanh chóng giải thích.

Hắn suy tính rất hợp lý, nhưng lại thua ở chỗ

Nàng thực ra cái gì cũng không nhớ.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, Mục Khuynh Tâm có rất nhiều nghi vấn, muốn hắn đưa ra những lời giải thích hợp lý. Lý trí nói nàng nên làm như vậy nhưng nàng lại không làm.

Ngược lại, nàng còn ôm hắn, giống như trẻ nít không thể rời khỏi mẹ, ôm chặt lấy hắn, còn gấu gao chôn mặt trong ngực hắn mà khóc lớn.

“Đừng khóc, là ta không tốt, không có bảo vệ tốt cho ngươi.” Không cần lại che dấu, không cần lại che dấu, nghe tiếng khóc của nàng, thấy thê nhi cuối cùng cũng trở về trong vòng tay của mình, làm cho Diêu Thuần Bình khó nén sự đau lòng.

Mục Khuynh Tâm lại không nghe thấy lời hắn, chỉ nói “Đói.”

Diêu Thuần Bình sững sốt.

Bởi vì nàng lại thốt ra một câu không đầu không đuôi như thế.

Mà tiểu Tập Chi bị kẹt giữa hai người lớn thì ra sức giãy dụa, cố thoát khỏi tình trạng hiện tại, nhưng giống như muốn đối nghịch với nàng, Mục Khuynh Tâm ra sức ôm chặt Diêu Thuần Bình.

Trời mới biết đây là vì sao, nhưng là, là thật!

Hương vị trên người hắn, ngoài ý muốn làm cho nàng không còn cảm giác buồn nôn nữa, chỉ còn lại cảm giác duy nhất...

Nàng khóc kêu: “Ta đói... Ta rất đói bụng...”

8. Chương 08

Chương 08

Nếu hỏi Mục Khuynh Tâm, ai là kẻ mặt dày vô sỉ nhất trên đời này?

Đáp án của nàng: ngoài trừ Diêu Thuần Bình thì không có người thứ hai.

Ngày đó, sau khi nàng ăn no, cuối cùng đã có thể bình tĩnh tự hỏi, việc ưu tiên xử lý hàng đầu đương nhiên là chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực cùng lời thú tội của hắn, hơn nữa còn có nhiều nghi vấn.

Kết quả chứng thật không có lầm, giấc mộng của nàng đều là sự thật.

Hai cha con hắn quả thật có liên quan tới chuyện nàng mất trí nhớ, tiểu Chi nhi quả thật là nữ nhi thân sinh của nàng, còn chuyện hắn là phu quân của nàng?

Bởi vì ăn uống no đủ cho nên đầu óc cũng sáng lạng hơn, cho nên có thể tập trung vào những gì hắn nói mà đưa ra hàng loạt vấn đề: vì sao lúc trước cứu được nàng, phát hiện nàng mất trí nhớ lại không đưa nàng về nhà?

Khi bạn bè hắn mượn cơ hội một nhà ba người bọn họ đi thuyền ngắm trăng rồi thừa dịp không ai chú ý mà đẩy nàng ngã xuống sông, hắn sao lại để cho loại chuyện như thế xảy ra? Mà bằng hữu của hắn sao lại đối xử với nàng như thế?

Đương nhiên nàng cũng hỏi: khi nàng phước lớn mạng lớn được cứu vớt rồi bình an quay về Mục gia, nếu hắn có thể thần thông quảng đại an bài Tôn đại phu để Lãnh Chi Thương mời đến Mục phủ chữa trị cho nàng, nếu hắn thực sự quan tâm tới nàng thì sao không đến nhà, giải thích mọi chuyện với nàng?

An bài, nàng dùng từ như vậy.

Tôn đại phu rõ ràng là do hắn sắp xếp, nếu không sao có thể đúng dịp Lãnh Chi Thương tìm người mà xuất hiện, xâu chuỗi tất cả các sự kiện lại, nàng rất khó để không dùng từ như thế.

Đương nhiên vấn đề cũng không chỉ có ba cái, tiếp theo còn là vì sao hắn tình nguyện mang theo nữ nhi tới nơi núi rừng hoang vắng này để tìm dịp tiếp cận nàng mà không trực tiếp nói thẳng, cứ phải quanh co lòng vòng như vậy? Hắn thực sự muốn níu kéo một thê tử cái gì cũng không nhớ như nàng sao?

Cuối cùng, tổng hợp lại tất cả các nghi vấn chính là

Có thể đem ngự y về lưu Tôn đại phu để sai sử, còn dò thám biết được tình hình của nàng ở trong Mục phủ, có thể an bài tất cả còn đến Bạc Di Oa tộc trước nàng...tất cả đều cần phải có rất nhiều bạc.

Mà có được nhiều tiền như vậy thì hẳn rất cuộc là ai?

Mục Khuynh Tâm tự nhận các vấn đề đưa ra đều rất hợp lý, hi vọng hẳn sẽ giải đáp thỏa đáng, nhưng đáp áp của hẳn là...

Thứ nhất, đầu tiên không đưa nàng về nhà là vì hiểu lầm nàng có âm mưu, hẳn muốn tìm hiểu xem nàng muốn gì, cho đến khi phát hiện nàng không phải làm bộ mất trí nhớ thì đã không thể khống chế được tình cảm dành cho nàng, không thể không có nàng, mà nàng, dù thẹn thùng, không tiện bày tỏ thái độ nhưng đối với hẳn cũng đã yêu thương sâu đậm.

“Người nói vậy.” Mặt đỏ như tôm luộc ra sức cắt ngang lời hẳn

“Là thật, nếu không, người sao có thể cam tâm tình nguyện cùng ta sinh hạ Chi nhi.” Hẳn hỏi lại.

“...”

Bởi vì nàng trầm mặc, lời biện hộ lại tiếp tục, kết luận chính là vì không muốn mọi việc trở nên phức tạp, nên hẳn lựa cho che giấu, hi vọng nàng vĩnh viễn là Diêu Tâm nhi, cũng là Tâm nhi của riêng hẳn.

Thứ hai, trước khi sự việc phát sinh, hẳn không biết Phạm Đại Lan có dị tâm, người này thừa dịp mọi người không chú ý, làm cho hẳn không kịp phòng bị, đối với chuyện này hẳn vẫn luôn tự trách bản thân, vì không bảo hộ tốt cho nàng mới để nàng phải chịu khổ.

Cũng vì tự trách nên dù nàng phúc lớn mạng lớn, giữ được cái mạng nhưng vì chuyện đã xảy ra, hẳn không thể tha thứ ỉn cũng biết nàng sẽ không tha thứ cho hẳn, cho nên mới không dám tùy tiện tìm tới chỗ nàng.

Cũng theo suy nghĩ đó mà tìm tới Miêu tộc.

Hẳn không dám tùy tiện nhận thức, đành phải dùng cách ngu ngốc nhất, muốn một lần nữa có được tâm của nàng, cho nên mỗi ngày đều phải chịu đựng nỗi nhớ tương tư, đau lòng nhìn nàng như người xa lạ

Cứ như vậy?

Mục Khuynh Tâm quả thực không thể tin vào tai của mình, hẳn dùng hai từ “Tự trách.” Là có thể giải thích mọi vấn đề sao?

Bộ đáng ra về đáng thương, vô tội mà nàng cũng không tìm được chứng cứ cụ thể để bác bỏ hẳn, cho nên chỉ có mắng hẳn là vô lại, đây không thể là Diêu Thuần Bình ngọc thụ lâm phong, cao nhã thanh dật được.

Không chỉ vô lại, hẳn còn lộng quyền độc hành!

Không hỏi ý kiến của nàng đã tuyên bố nàng là thê tử của hẳn, là mẹ ruột của Tập Chi.

Không chỉ tuyên bố suông mà hẳn còn hành động.

Từ chỗ là bằng hữu xuất môn tương trợ lẫn nhau, đối đãi theo lễ quân tử chi giao thì đã nhảy vọt thành hình thức vợ chồng, thậm chí không cần để ý xem nàng có đồng ý hay không đã mang theo tư trang tiến đến chỗ nàng, còn lấy tư cách là nam chủ nhân

Hai người bọn họ lúc trước là một kẻ chết chồng, một người mất vợ, sao đột nhiên lại nhanh chóng biến thành một đôi?

Nhưng mặc kệ những chất vấn của Miêu Nhân Hoàng, hẳn lại không biết xấu hổ mà nói vì đã làm sai chuyện, chọc giận thê tử bỏ nhà ra đi, vì muốn nàng hồi tâm nên hẳn đành chịu theo ý nàng, giả bộ hai người chưa từng quen nhau, dù hẳn trăm ngàn lần không muốn như vậy

“Ta chỉ nói nội nhân đi rồi, cũng không nói nàng đã chết.” Hẳn còn đặc biệt cường điệu, hơn nữa là về mặt vô tội.

Nàng trừng hẳn.

Lúc trước vì muốn đơn giản mọi việc nên nàng mới giấu diếm Miêu Nhân Hoàng, không nói chuyện nàng thất lạc ba năm còn bị mất trí nhớ, nếu lúc trước không nói, lúc này nói gì cũng không thể nói, mắc công Miêu Nhân Hoàng nghĩ nàng không thật tình.

Hắn căn bản là ăn định nàng ở điểm này rồi, biết nàng không thể nói ra nên mới bịa chuyện như thế.

Kết quả là Mục Khuynh Tâm chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, còn bị nói

“Nữ tử, hung dữ vậy là không nên.” Miêu Nhân Hoàng không khách khí gì mà huấn thị nàng.

Kế tiếp còn thật nhất trí khuyên nàng tính tình đừng hung dữ như thế, cho dù là nam nhân không đúng nhưng dù sao cũng là vợ chồng, có câu trong nhà đóng cửa dạy nhau, nhưng đừng nên lấy cái chết ra mà nói, những lời như vậy luôn là diêm xấu, không nên.

“Đừng trách nàng, là ta không tốt, chộc cho nàng tức giận.” Đeo cái mặt nạ thư sinh văn nhã, Diêu Thuần Bình còn nói giúp cho nàng.

“Dù sao cũng không nên khi dễ văn nhân như vậy.” Miêu Nhân Hoàng còn nói.

Nào là tính tình hung dữ, không phúc hậu, rồi còn khi dễ văn nhân nhã nhặn, cứ như thế thì ai có thể nhịn được chứ?

“Ta không có.” Mục Khuynh Tâm kháng nghị nói: “Hoàng tử tỷ, người đừng tin lời nói một phía của hắn.” Tức giận, nhịn không được còn đánh hắn một cái.

Thấy nàng kêu oan, Diêu Thuần Bình bị đánh đau còn cố nén cười, Miêu Nhân Hoàng thấy thế lại lắc đầu, không muốn quản chuyện của hai vợ chồng nữa, thở dài rồi đi.

Là như thế nào?

Mục Khuynh Tâm không nói gì.

Nhìn kia rồi đi thân ảnh, trên lưng lại gánh thêm mấy cái tội, nàng không thể nói gì.

Đối mặt với kẻ mặt dày vô sỉ, nếu là bình thường, Mục Khuynh Tâm nhất định sẽ ăn miếng trả miếng, làm cho hắn phải tự đồng cầu xin tha thứ, nếu không nàng sẽ không kêu là Mục Khuynh Tâm.

Nếu không thì cũng sẽ đương trường trở mặt, hung tợn bảo hắn rút đi, làm cho hắn rốt cuộc không thể ăn đậu hủ, chiếm hết tiện nghi miệng của nàng.

Cố tình nàng không được!

Trời mới biết đứa nhỏ trong bụng là muốn thế nào, tiểu oa nhi còn chưa xuất thế này gần đây rất hưng trí mà ép buộc mẫu thân đến nửa sống nửa chết nhưng lại chỉ yêu thích hương vị trên người phụ thân. Cho dù hương liệu hắn dùng là trân phẩm nhưng một thiên kim tiểu thư như nàng cũng không phải không có tiền mua, vấn đề ở chỗ mặc liên hoa mai trong túi hương của hắn hòa với nhiệt độ cơ thể của hắn lại tạo nên một hương vị độc nhất vô nhị.

Mà nàng đã chịu đựng đến cực hạn việc nôn mửa.

Có thể tin được không? nàng muốn hết nôn mửa, mất đi cảm giác không khỏe, có thể ăn cơm thì phải dựa vào mùi hương trên người hắn.

Thật bất hạnh là đã thử nghiệm nhiều lần, kết quả chính là như vậy.

Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, đây là đạo lý từ xưa không bao giờ thay đổi, cho nên nàng phải dây dưa như bạch tuộc mà bám lấy hắn, không thể trở mặt, càng không thể trục xuất hắn khỏi nhà, trực tiếp tình diễn tiết mục lưu phu.

Trong đầu cũng muốn xông lên bóp chết hắn nhưng mà lại vì có thai nên không được khỏe, mà cơm ăn xong còn chưa kịp tiêu hóa, nàng lại không muốn giống như trước đây, nôn hết toàn bộ ra ngoài.

Hơn nữa cũng không phải chuyện ốm nghén làm cho nàng cảm thấy không khỏe, mà tính theo ngày tháng thì cái bụng của nàng rất nhỏ, so với những nữ nhân mang thai khác thì nàng thực sự quá ốm.

Vì đứa nhỏ, nàng phải tích cực hấp thu dinh dưỡng, không thể lãnh phí như trước kia, cho nên nàng phải nhẫn nhịn.

Vì đủ thứ nguyên nhân và suy tính, nàng đành phải chôn giấu sự hổ thẹn, ngồi lên đùi hắn, chôn mặt vào ngực hắn để hít lấy mùi hương trên người hắn, làm cho người ta nhìn thấy biểu hiện vợ chồng sau khi hòa hảo tình nồng mật ý, thật là giả dối a...

“Tức giận sao?” Diêu Thuần Bình rất thông minh, nhìn sắc mặt của nàng liền lập tức nói “Ta biết người cảm thấy ủy khuất nhưng đây là do Miêu cô nương nói, cũng không thể làm cho người ta nghi ngờ a.”

“...” Trầm mặc, vì không thể mắng chửi người cho nên đành phải nén lại.

“Tâm nhi có phương thức khác tốt hơn sao?” Đường nhiên sẽ không thừa nhận là hắn cố ý, chính là cố ý chiêu cáo với thiên hạ nàng là của Diêu Thuần Bình hắn, còn cố ý nói làm cho người ta đứng về phía hắn.

Chút tâm tư đó hắn giấu ở trong lòng, chỉ đáng thương hề hề nhìn nàng, còn thức thời sám hối “Là ta không tốt, bởi vì mất đi mà tìm lại được, nên vì quá cao hứng mà đã quên người không còn là Diêu Tâm nhi đã cùng ta thành thân lúc trước.”

Là đổi cách giả bộ đáng thương sao?

Mục Khuynh Tâm vừa tức giận, vừa bất đắc dĩ.

Nàng đã không thể hiểu nổi hắn, thực sự.

Khi thì ôn nhã thanh thản như hoa sen, khi không có ai lại bày ra vẻ vô lại, giả bộ đáng thương để tranh thủ sự đồng tình đối với hắn không phải là việc gì khó, còn chưa nói là cao thủ hàng đầu.

Người này, tùy thời đều có thể thay đổi bộ dáng của hắn, làm người ta khó thể nhìn thấu tâm tư, Thủy Vân... Mục Khuynh Tâm bắt đầu có chút hiểu được vì sao hắn lại có tên tự như vậy.

Mây bay trên trời cao lại thiên biến vạn hóa, đám mây chiếu xuống mặt nước, ngoài trừ biến hóa còn là hư ảnh, làm cho người ta không thể nắm bắt được, vậy không phải là đang nói người trước mắt này sao?

Nàng không tự chủ trừng mắt hắn, đánh hắn nhưng hắn lại không chút xấu hổ

“Tâm nhi...” Hắn nhẹ giọng gọi, còn lộ ra biểu tình xấu hổ nhìn nàng “Đừng nhìn ta như vậy...”

Là sao?

Mục Khuynh Tâm không thể theo kịp suy nghĩ thiên biến vạn hóa của hắn.

“Tuy rằng người đã quên, nhưng ta luôn luôn rất khó kháng cự người, người cứ nhìn ta như vậy, ta sợ sẽ không nhận được, dù sao... người cũng biết, vợ chồng chúng ta đã tách ra thật lâu...” Diêu Thuần Bình nói xong còn lộ ra vẻ thẹn thùng, giống như hoàng hoa khuê nữ.

Rốt cuộc là ai mới phải xấu hổ a?

Mục Khuynh Tâm không chút khách khí mà nắm lấy hai má của hắn, vừa ra sức捏, vừa giận dữ hỏi “Người rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì?”

Diêu Thuần Bình cũng không vội trả lời hay giãy dụa, cho dù hắn dùng bất kỳ diện mạo nào thì chỉ có duy nhất một tâm tư, đó là muốn nàng trở về.

Không chỉ có người mà thôi. Hiện tại nàng tuy vì vấn đề sức khỏe mà dễ dàng bỏ qua sự tồn tại của hắn nhưng Diêu Thuần Bình hiểu rõ, đây tuyệt đối không phải là kẻ sách lâu dài.

Đã nhận định nàng, muốn nàng trở về, muốn nàng ngay cả tâm cũng phải dành cho hắn, giống như ngày xưa vậy.

Vì để đạt được mục tiêu này, muốn hắn làm cái gì, hắn cũng nguyện ý

Hướng chi theo sự phân tích của hắn, nàng lúc này chủ động động thủ động cước với hắn, tất cả đều xuất phát từ ý muốn của nàng chứ không phải do giới hạn của việc thân thể không khỏe, nói vậy đó cũng là một bước tiến triển, đại biểu cho việc hắn và nàng sẽ có cơ hội a.

Cá nhân hẳn rất thích tiến triển như vậy, cho nên tùy ý nàng đi, cho đến khi nào nàng cam tâm tình nguyện, cho nên mới vô tội nói tiếp “Ta có thể nghĩ cái gì? Đương nhiên đều là nghĩ tới Tâm nhi thân ái của ta a.”

Không nói gì thêm vô lực.

Gặp vô sỉ bực này, Mục Khuynh Tâm thực hoài nghi trước kia mình rốt cuộc là bị hắn dùng kế gì mà đồng ý cùng hắn kết tóc xe tơ, còn sinh nữ nhi cho hắn nữa.

Chẳng lẽ... mất đi trí nhớ, Mục Khuynh Tâm nàng cũng trở nên không có mắt nhìn và không có lý trí?

Thấy nàng trầm mặc, Diêu Thuấn Bình lại nghĩ khác, không xác định hỏi “Tâm nhi muốn sao?”

Nàng hoang mang nhìn hắn, không biết lúc này hắn còn muốn gì trò gì?

“Trước kia, lúc Tâm nhi hoài thai nữ nhi cũng vậy.” Diêu Thuấn Bình lộ ra vẻ hoài niệm sâu sắc “Cũng không sai biệt với lúc này lắm, Tâm nhi thường thường muốn, gần như là một ngày ba bữa, dùng tư thế dê đối vô sói mà vươn ma trảo ra với ta, làm cho vi phu ứng phó thật mệt mỏi.”

Nàng một ngày ba bữa... Đối hắn... Ác dương phác sói? Vươn ma trảo?

Nhìn vẻ mặt hắn, nàng từ hoang mang rồi dần chuyển sang khiếp sợ.

Mục Khuynh Tâm mặt đỏ bừng, không thể tin được những gì nàng mới nghe.

“Người, người đừng ngậm máu phun người!”

“Ta như thế nào lại có thể đối với Tâm nhi như vậy? Muốn hàm, đương nhiên cũng là hàm khác, giống như là... Ân... Người có biết.” Tuấn nhã trắng nõn hiện vẻ thẹn thùng, giống như đã từng có chuyện như vậy.

“Ta làm sao có thể biết!” Nàng kháng nghị, nghiêm chỉnh kháng nghị.

“Hảo, hảo, Tâm nhi đã hoàn toàn quên ta, ta biết, ta đều biết.” Ngữ khí của hắn giống như khi đang dỗ Chi nhi, yêu thương vô hạn, bao dung vô hạn “Người đừng kích động, đứa nhỏ trong bụng nếu cũng vì thế mà phản khởi thì không tốt lắm.”

Đứa nhỏ trong bụng cũng phối hợp rất ăn ý với hắn, gần như là hắn vừa nói xong, bàn chân nho nhỏ đã đá mẫu thân một cái, tiếp theo không để ấu thân có cơ hội thư thái, ở trong không gian nhỏ hẹp lại chậm rãi hoạt động.

Thấy nàng vỗ về cái bụng, vẻ mặt xuất thần dạng, Diêu Thuấn Bình đưa bàn tay khẽ vuốt theo, mắt lộ ra ôn nhu, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Thê tử của hắn, đứa nhỏ của hắn, đều đã trở lại.

“Người, người đừng nói những lời kỳ quái nữa.” Trong bầu không khí ấm áp, Mục Khuynh Tâm lên tiếng trước, thật lòng hi vọng hắn đừng nhắc tới những chuyện không đúng đắn làm cho nàng thẹn thùng.

“lời nào kỳ quái?” Diêu Thuấn Bình khiêm tốn thỉnh giáo

Đánh vào ngực hắn một cái, nàng than thở “Đều rất kỳ quái a.”

Ôi hắn ngực, nàng không thấy hắn, than thở nói: “Đều rất kỳ quái a.”

Thực ra trong lòng cảm thấy có chút thất bại, Mục Khuynh Tâm cho rằng đứa nhỏ trong bụng ngoài trừ làm cho cuộc sống của nàng long trời lở đất còn biến nàng trở thành ngu ngốc.

Nếu không thì sao tài hùng biện của nàng rốt cuộc phải đầu hàng trước người nào đó?

Như thế nào lại bị hắn ôm trong ngực, lấy tư thế không được tự nhiên như vậy để nói chuyện?

“Đều rất kỳ quái nha?” Diêu Thuấn Bình còn nhắc lại những lời của nàng “Là Tâm nhi trong thời kỳ mang thai đặc biệt mê luyện thân thể của vi phu, trầm mê đến mức không thể kiềm chế hay là vì trí nhớ còn chưa trở về, thấy vi phu ta đối với người một mảnh chân tình làm cho người cảm thấy không được tự nhiên?”

Quả thực là hết cách.

Hắn nhất định phải đem những chuyện nàng thấy không được tự nhiên mà nói trắng ra sao?

Mục Khuynh Tâm trong lòng ảo não, không thèm để ý đến hấn, coi như là hấn tự kỷ một mình.

“Đứa ngốc Tâm nhi, chúng ta là vợ chồng, có gì mà thẹn thùng, không được tự nhiên chứ?” Ôm nàng, hấn ôn nhu nói tiếp “Cho dù người không nhớ rõ cũng không sao, vì phu sẽ giúp người nhớ lại, chúng ta mỗi ngày, mỗi ngày cùng nhau ôn tập, lâu dần người tự nhiên sẽ thích ứng hết thảy, hơn nữa, còn có một ngày người sẽ nhớ lại hết, không phải tốt lắm sao?”

Nghe những lời này của hấn, Mục Khuynh Tâm chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Hấn tính mỗi ngày, mỗi ngày đều dùng phương thức này, bộ dáng này đối với nàng sao?

“Về phần mê luyện thân thể thanh xuân của vi phu... cũng không có gì.” Diêu Thuần Bình nói mà mặt không đỏ, khí không suyễn còn bày ra vẻ sẵn sàng giả tạo “Tôn đại phu trước kia đã có nói, đó cũng là chuyện bình thường.”

“Tôn đại phu? Trước kia nói qua?” Kiều nhan lại nóng bừng, đỏ như tôm luộc, không thể tin được loại chuyện này còn có người thứ ba biết được.

“Đúng vậy, bởi vì khi đó vi phu ta cũng lần đầu tiên gặp phải tình huống này, có chút lo lắng...đương nhiên không phải là vì vấn đề thể lực.” Nói đến đây, Diêu Thuần Bình còn hướng nàng chớp mắt mấy cái, cường điệu một chút “Người phải biết rằng, phu quân người thoát nhìn văn nhược nhưng thực ra thấy vậy mà không phải vậy, còn đang thời kỳ thanh xuân, ta chẳng qua là lo lắng cho người và đứa nhỏ nên mới thỉnh giáo lão nhân gia.”

“...”Không muốn nói chuyện, Mục Khuynh Tâm dĩ nhiên không muốn nói chuyện, nàng thầm nghĩ coi như chưa nghe được gì.

“Hấn khi đó nói qua, có phụ nữ khi mang thai, đến giai đoạn trung kỳ sẽ vì đứa nhỏ mà có nhu cầu quan hệ đặc biệt, cho nên Tâm nhi chính là vì mang thai nên mới thế, trăm ngàn lần dùng cảm thấy thẹn thùng, cho nên...nếu Tâm nhi muốn, không cần e lệ, ta...ta có thể a.”

Dùng đầu đánh vào ngực hấn, thực dùng sức.

Không thể nhịn được nữa, Mục Khuynh Tâm quả thực muốn đánh chết cái bộ dáng đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ của hấn.

Dù sao thức ăn chắc cũng đã tiêu hóa xong, sẽ không trong nhất thời nữa khác mà phun ra, cho nên nàng mặc kệ hấn, quyết định đi tìm nữ nhi chơi đùa.

Hừ!

Phúc Phúc tiến Miêu Nhân Hoàng rời đi xong, vừa quay trở lại, đang tính cùng tiểu chủ nhân cắt hoa giấy, nghe được đoạn đối thoại kia, thần sắc vẫn rất tự nhiên, coi như là chưa từng nghe thấy gì.

Nhưng thực tế thì khác, thực ra là chịu đủ kinh hách.

Nếu trên đời có vở kịch phản trữ ăn hổ thì Phúc Phúc tin rằng cô gia tuyệt đối là xuất chúng, nhất định sẽ chiếm kim bài đầu bảng.

Có thể tin tưởng sao?

Người thoát nhìn như thư sinh văn nhược lại luôn làm cho tiểu thư nhà nàng xoay quanh. Diêu thiếu gia, Diêu Thuần Bình công tử thế nhưng mới lại nhân vật lợi hại, che giấu thân phận, chiếm tiểu thư nhà nàng mấy năm, chẳng những đã sinh ra tiểu Tập Chi, còn làm cho tiểu thư mang thai lần nữa.

Chân tướng ngẫu nhiên bị vạch trần làm cho người ta chấn kinh.

Liên tiếp sau này bản tính của hấn ngày càng bại lộ, đem tiểu thư nhà nàng ăn đến gắt gao, lại làm cho người ta khó có thể chấp nhận.

Bởi vì tiểu thư tốt của nàng tài mạo song toàn, cơ trí nhạy bén, trong mắt nàng, tiểu thư giống như là nữ vương, ngạo ngễ ở trên cao, nắm trong tay hết thảy, tất cả mọi người lễ ra phải thân phục nàng mới đúng.

Phúc Phúc thật lòng nhận định như thế, bởi vậy nàng không thể tưởng tượng được một nam nhân thế nào mới xứng với tiểu thư tài giỏi của nàng.

Kết quả người này lại không một tiếng động mà xuất hiện.

Diêu Thuần Bình vận khí may mắn tới mức ngay cả đứa nhỏ trong bụng tiểu thư cũng về phe với hắn.

Nhìn ra vẻ yếu đuối nhưng thực ra hắn đem tiểu thư nhà nàng ăn đến xương cốt không còn, đối với người thâm sâu như thế, Phúc Phúc không dám tự suy đoán nữa.

Trải qua một thời gian, Phúc Phúc chưa từng thấy ai lại giống như hắn vậy, dùng ngôn ngữ trêu đùa tiểu thư, lại dễ dàng làm cho người luôn không chế được cảm xúc lại có thể tùy thời nổi giận.

Thực ra nói tới vấn đề ôm ghen, Phúc Phúc từng nghĩ cũng không nhất định phải là hắn.

Đạo lý rất đơn giản, tuy nói rằng tiểu thư nhờ người mùi hương trên người cô gia mà không còn nôn mửa nữa, nhưng dù sao hàng ngày tiếp xúc thì mùi hương cũng sẽ lây dính qua quần áo, theo lý hắn là có thể thay thế.

Nhưng tiểu thư của nàng lại không nghĩ đến chuyện này, tùy ý cho cô gia bài bố, giống như một búp bê tinh xảo, cố nén thẹn thùng để cô gia ôm vào rồi lại ôm ra.

Có thể thấy được năng lực nhiễu loạn tâm tư của cô gia có thể nói là đệ nhất, nên mới có thể làm cho tiểu thư tài trí của nàng đại loạn, mặc kệ hắn an bài.

Này không... Nghe một chút! Nghe một chút!

Nếu không chính tai nghe thấy, không ai có thể tin được những lời như thế lại xuất phát từ miệng một thư sinh nho nhã.

“Thói quen thì tốt rồi.”

Phúc Phúc nhìn sang chỗ Võ Hải đang đứng canh, rồi lại nghĩ mình nghe lầm.

Nàng tự cho là đã che giấu rất tốt, hắn là không ai phát hiện ra nội tâm của nàng đang rất kinh ngạc, huống chi là tên đầu gối luôn trầm mặc canh giữ bên cạnh.

Hoài nghi trung, lại nghe bên trong vang lên

“Nếu Tâm nhi muốn, không cần e lệ, ta... Ta có thể a.”

Khóe miệng nhếch không được co rúm, Phúc Phúc rất muốn coi như chưa từng nghe được gì, rất muốn...

“Chi nhi đang chơi gì vậy?” Mục Khuynh Tâm bỏ lại tên vô sỉ kia, quyết định tìm nữ nhi.

“Hoa hoa, tiền hoa hoa, nương cùng nhau, cùng nhau.” Thấy mẫu thân, thiên hạ nhỏ nhỏ liền lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn.

Phúc Phúc liền phục hồi tinh thần, lạnh lợi lui sang một bên.

“Ai, Chi nhi và nương đang chơi cái gì a?” Không bao lâu sau, Diêu Thuần Bình đã đuổi theo nương tử.

“Hoa hoa, tiền hoa hoa, cùng nhau.” Thấy phụ thân muốn gia nhập, tiểu Chi nhi vung trang giấy lên, cực kỳ vui vẻ.

Mục Khuynh Tâm trừng mắt nhìn hắn, ý tứ muốn hắn tránh ra thật rõ ràng.

Diêu Thuần Bình lại bày ra bộ mặt vô tội, làm như không hiểu ý của nàng.

“Nương cùng nhau, cha cùng nhau, tiền hoa hoa, hoa hoa.” Giữa sân, duy nhất có một tiểu oa nhi ba tuổi là vui vẻ.

Phúc phúc nhìn thấy tất cả, nhìn cảnh một nhà ba người ở chung đến gà bay chó sủa...kho6g, là náo nhiệt.

Đối với cảnh một nhà ba người hòa thuận lại náo nhiệt như vậy, Phúc Phúc không khỏi nghĩ

Thói quen là tốt rồi, có lẽ về sau thói quen cũng thì tốt rồi...

9. Chương 09

Chương 09

Nửa đêm canh ba, có một người, bởi vì cảnh xuân tươi đẹp trong mơ mà tỉnh lại.

Trong mộng nhưng lại chân thật như thế, hắn làm như vậy với nàng, mà ở trong mộng nàng cũng không có kháng cự, cứ vậy mà thuận theo.

Không dám còn muốn, bởi vì có chút chút sợ.

Tuy rằng từ sau khi hắn nhận thức thê tử, đối với đoạn thời gian đã quên kia nàng ngẫu nhiên có mơ thấy, hơn nữa dưới sự giúp đỡ tích cực của hắn nàng cũng bắt đầu có chút cảm giác quen thuộc với đoạn chỗ trống kia, nhưng dù sao cũng là mộng, dù sao cũng là đứng ở góc độ người nghe và xem.

Nghe là vì phần lớn đều do hắn nói, còn về cảnh trong mơ, càng giống như xem diễn vậy, giống như nàng đang nhìn một người có tướng mạo giống mình, diễn lại cuộc sống mà nàng không nhớ rõ.

Nhưng lúc này là bất đồng.

Trong mộng bị hắn như vậy như vậy, sau đó nàng vì không cam lòng yếu thế mà đối với hắn như vậy như vậy, là nàng, không phải ở góc độ người xem mà là nàng tự mình.

Trong mộng, nàng đích thân trải qua tình cảnh đó, trong mộng nàng cùng hắn dây dưa quay cuồng, lấy hết sự nhiệt tình nóng bỏng mà đáp lại hắn, triền miên không dứt, làm cho người ta xấu hổ khi hồi tưởng lại.

Bởi vì cảnh trong mơ quá mức chân thật và nóng bỏng, làm cho nàng thất thần, quên cả hô hấp, kiều nhan vì thế mà đỏ bừng.

Cuối cùng nhin không được mà che mặt... Mục Khuynh Tâm tuyệt đối không thừa nhận cảnh trong mơ với cái gọi là “Ngày nghĩ thế nào, đêm mơ thế ấy.” Là có quan hệ. Nàng không có, nàng cũng không phải rất muốn, rất muốn làm chuyện này.

Là hắn! Nhất định là những lời của hắn đã làm ảnh hưởng tới nàng.

Là nàng rất muốn, là nàng vẫn muốn sao?

Ánh trăng là nguồn sáng duy nhất chiếu vào trong phòng, khi ánh mắt thích ứng với bóng tối, chỉ thấy người nọ khuôn mặt như ngọc, điềm tĩnh say ngủ làm cho bộ dạng nhã nhặn thường ngày thêm một chút vô hại, làm cho Mục Khuynh Tâm nhìn thấy, tức giận cũng tan biến, trong lòng cũng mềm hơn.

Đối với hắn, nàng thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Những ngày gần đây, hắn càng lúc càng can thiệp mạnh mẽ vào cuộc sống của nàng, làm cho nhân sinh của nàng lại một phen gợn sóng nhưng thực ra cũng không phải tất cả đều hoàn toàn vô dụng.

Giống như... vì hắn kiên trì nên kế hoạch cải tạo cuộc sống của tộc nhân Bạc Di Oa tộc càng thêm thuận lợi.

Dựa theo phân tích của nàng, so với việc trở thành dịch điểm của mã bang thì việc gieo trồng và cung ứng thảo dược càng tốt hơn, không làm ảnh hưởng đến văn hóa và đời sống của tộc nhân.

Miêu Nhân Hoàng cũng đồng ý với ý kiến này, bỏ qua kế hoạch ban đầu mà quyết tâm thi hành kế sách mới, cho nên việc Diêu Thuần Bình tham gia hỗ trợ lúc này lại trở nên rất quan trọng.

Chỉ trong một tháng có rất nhiều người đến đây, chẳng những giúp phân tích tình hình khí hậu, các giống cây thích hợp mà còn chỉ cách gieo trồng.

Không chỉ như thế.

Các tiểu thương cũng bắt đầu tìm tới đây, ngoài trừ tìm hiểu giá cả còn xác nhận số lượng và yêu cầu cụ thể, tin rằng tương lai có thể hợp tác với nhau.

Tất cả đều nhờ có hấn mà tiến hành thuận lợi hơn, các tộc nhân Miêu tộc đã biết cách để cải thiện cuộc sống, tất cả đều nhờ vợ chồng bọn họ... đúng vậy, hai vợ chồng.

Hấn vừa vô tình vừa cố ý chiếu cáo thiên hạ, công khai quyền sở hữu, mọi người trong tộc cũng đương nhiên đối đãi với bọn họ như hai vợ chồng.

Sau đó Miêu Nhân Hoàng còn tuyên bố cho các tộc nhân biết nhờ sự trợ giúp của bọn họ mà trong tộc đã tìm được phương thức sinh nhai mới, làm cho các tộc nhân xem bọn họ như là cha mẹ tái sinh, đối với bọn họ vừa khách khí vừa lệ độ.

Đủ loại... Làm cho Mục Khuynh Tâm cảm giác rất là kỳ diệu.

Trước kia, khi nàng vẫn là đương gia của Mục gia, mặc kệ là quyết định thế nào, trải qua bao nhiêu khó khăn cũng đều tự nghĩ cách hoàn thành mới có khả năng thành công.

Nhưng giờ có hấn mà nàng làm ít công vẫn lớn.

Cảm giác sau lưng có núi để dựa, lại không cần phải hồi đáp...Người và chuyện như vậy, đối với Mục Khuynh Tâm tuy rằng xa lạ nhưng cũng thập phần uất ức.

Nàng biết là hấn sủng nàng.

Tuy rằng việc mang thai có làm cho nàng trở nên trì độn, nhưng nàng vẫn đủ lý trí để nhận ra, hấn làm tất cả cũng vì sủng nàng.

Đồng thời nàng cũng biết hấn vẫn dụng lực lượng của tộc nhân Bạc Di Oa tộc chính là muốn nàng nhận định hấn, cũng là hấn bảo hộ nàng, yêu sủng nàng, muốn nàng tiếp nhận hấn và trong lòng cũng chỉ có một mình hấn.

Tuy rằng lý trí đều nhận ra những điều đó nhưng nàng cũng không có khả năng khống chế hay ngăn cản.

Thăng thần mà nói, nàng còn bị ảnh hưởng.

Cảm giác được quan tâm và chăm sóc, cái loại có người làm núi ỉnh dựa vào, ở sau lưng trợ giúp cho mình vô điều kiện giống như một loại độc được bọc đường, quá mức ngọt ngào, làm cho người ta dần dần trở nên nghiện. Quan trọng là nó còn làm cho người ta không thể phòng bị, làm cho người ta lơ đãng, còn chưa ý thức được thì đã nghiện.

Điều này làm cho Mục Khuynh Tâm vô cùng mâu thuẫn.

Nàng biết nếu cứ tiếp tục, nàng nhất định sẽ không giữ được mình.

Nhưng theo lý trí thì ở góc độ nào đó, vì tiểu Tập Chi và đứa nhỏ trong bụng, nàng vốn không còn cơ hội để dứt ra, nếu hấn lại dùng nhu tình vạn lữ đem nàng tầng tầng quấn quanh...

Nàng cùng hấn...

Tựa hồ...

Liên như vậy nhất định sẽ dây dưa không dứt...

“Không thoải mái sao?” Người đang ngủ say đột nhiên thức tỉnh, tuần nhan vẫn còn vẻ ngái ngủ nhưng vẫn chăm chú nhìn nàng, ưu tiên quan tâm tới tình huống của nàng.

“Không có việc gì.” Nàng nhẹ giọng trả lời, theo trực giác lảng tránh hấn

“Tâm nhi?” Thấy nàng cứ vậy mà xoay mặt vào tường, Diêu Thuấn Bình không nói hai lời liền ngồi dậy nhìn xem.

“Ta không sao.” Muốn dùng chặn mộng quần mình, nhưng vừa rồi cảnh trong mơ đã làm ảnh hưởng tới nàng, bây giờ nghe thanh âm của hấn làm nàng thêm tò mò, thực sự không nghĩ lại đối diện hấn trong khoảng cách quá gần như vậy.

Mới vừa rồi trong mộng, cảm tình của nàng đối với hấn khắc sâu đến mức làm nàng có chút sợ hãi.

Cảm giác vì hấn mà trả giá hết thấy, thậm chí là không tiếc cả sinh mệnh của mình vừa xa lạ mà quan trọng nhất là nàng không thể lý giải được.

Nàng biết rõ điều này có ý nghĩa gì, là chuyện xảy ra trước kia, nhưng hiện tại nàng không muốn nghĩ tới.

Mục Khuynh Tâm muốn chạy trốn sự thật, nhưng phu quân trên danh nghĩa của nàng không định phối hợp.

Diêu Thuần Bình thấp cây nển trên đầu giường lên, tính nhìn xem tường tận tình huống của nàng.

Theo ánh nển, nhìn thấy hai lỗ tai của nàng ửng hồng, làm cho hấn theo trực giác liền ôm lấy nàng.

Trong nháy mắt được đôi bàn tay to lớn của hấn ôm, nàng run rẩy.

Mục Khuynh Tâm bắt đầu cảm thấy sợ hãi, bởi vì run rẩy qua đi, ngửi được mùi hương trên người hấn nàng lại thấy toàn thân run lên, hơn nữa trong lòng lại có cảm giác khác thường, rung động như có lông chim khẽ lướt qua.

Nàng không biết có phải ảo giác hay không nhưng cảm giác mùi hương trên người hấn có vẻ nồng hơn bình thường, còn làm cho người ta cảm thấy tâm viên ý mãn...

“Tâm nhi?” Nhiệt độ cơ thể tăng lên làm cho Diêu Thuần Bình có chút lo lắng

“Người, người đừng chạm vào ta!” Trước khi sự tình trở nên kỳ quái, Mục Khuynh Tâm quyết định ngăn chặn.

Thanh âm mềm mại lại có chút mỉa mai hoặc làm cho Diêu Thuần Bình nhú mi, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không

Cẩn thận đem nữ nhi đến phía cuối giường, Diêu Thuần Bình tiến thêm một bước đến gần nàng, cho dù phải làm nàng quay lại thì hấn cũng muốn xem chuyện gì đã xảy ra.

Bị hấn xoay người lại, Mục Khuynh Tâm theo trực giác che mặt lại, tâm ý hoảng loạn, nàng không biết phải làm sao để đối mặt hấn.

“Người, người tránh ra được không?” Nàng khẩn cầu.

Diêu Thuần Bình đương nhiên sẽ không nghe lời, chỉ thấy tay của hấn...đôi bàn tay trắng nõn của hấn vừa chạm lên nàng đã run rẩy, sau đó dưới sự kiên trì của hấn cũng lộ ra khuôn mặt như hoa sen mới nở, sống mắt long lanh.

“Đừng nhìn ta.” Nàng khẽ hô, thanh âm có chút nức nở.

Thời khắc đó phòng tuyến cổ thủ trong lòng nàng như tan vỡ, mà vẻ mặt thẹn thùng, e lệ của nàng làm cho trái tim của Diêu Thuần Bình như muốn tan chảy.

“Làm sao có thể? Tâm nhi đẹp quá.” Trong lòng tràn đầy nhu tình, Diêu Thuần Bình thành tâm khen.

“Đều là người, người nói những lời kỳ quái, nói ta đối với người... đối với người...” Lấp bắp một hồi cũng không thể nào đem những hình ảnh trong miệng kia nói ra miệng, Mục Khuynh Tâm thất bại đưa ra kết luận “Hại ta mơ một giấc mơ thật kỳ quái.”

Nhường mảy, sau đó lập tức che giấu vẻ kinh ngạc mà thay bằng bộ dáng một đệ tử ham học hỏi “Tỷ như?”

“...” Á khẩu không trả lời được, nàng không thể ví dụ cho hấn hiểu được.

Đệ tử tốt củi người, hôn lên má nàng, tiếp tục phát huy tinh thần học hỏi “Giống như vậy?”

“...” Mục Khuynh Tâm không thể làm gì hơn là miễn cưỡng gật đầu/

“Hoặc như là như vậy?” Hấn lại hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Nàng xuất thần nhìn hấn, ánh mắt mù sương, cái lưỡi dính hương hơi lộ ra, khẽ liếm qua cánh môi mới bị hôn, động tác hồn nhiên lại làm cho người ta ý loạn tình mê.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa như thế, nếu không nắm chắc thì là đứa ngốc.

Mà Diêu Thuần Bình chắc chắn không phải là kẻ ngốc.

Cho nên đêm đó, bọn họ từ vợ chồng trên danh nghĩa đã trở thành vợ chồng thực sự.

Ra roi thúc ngựa, Lãnh Chi Thương phóng như bay trên đường.

Đại sự không ổn, hẳn có loại cảm giác này.

Không phải là thư sinh, không phải là thư sinh... Lúc ban đầu cứ coi thường...

cái thư sinh, không phải là cái thư sinh... Lúc ban đầu là như vậy cấp kình thường.

Nguyên bản chính là vốn vẫn đang điều tra tin tức nhưng mãi chẳng tìm ra manh mối gì, tuy cảm thấy có chút không ổn nhưng một thời dài trôi qua, vất vả lắm mới tra được kết quả thì lại thấy không ổn không chỉ một chút mà là rất, rất không ổn.

Ban đầu lần theo manh mối, chuyện nổi bật nhất trong giới cá cược mất năm trước, cũng chính là việc Diêu đại thiếu có thuận lợi vượt qua kỳ thi hay không.

Cách ba năm lại có một trận cá cược lớn, trước khi bắt đầu cá cược, thân thể của Diêu đại thiếu vẫn cực kỳ khỏe mạnh, căn cứ theo đủ loại biểu hiện thì hẳn hào hoa phong nhã như vậy không có lý do gì không thể tham gia kỳ thi.

Hơn nữa, ban đầu là ngoài ý muốn nhưng cứ liên tiếp xảy ra như vậy thì tin rằng lần này hẳn cũng muốn đề tên lên bảng vàng.

Ai cũng nghĩ vậy, cho nên đại đa số đều tập trung mua cửa thành công.

Đương nhiên cũng có người đặt cược cho cửa thất bại, nhưng tỷ lệ rất thấp, mà chính vì vậy cho nên tỷ lệ cá cược luôn rất cao. Sau khi bắt đầu mở phiên giao dịch, lấy tiểu bồi đại, một lần thắng cược thì bạc kiếm được không phải là ít.

Một sòng cá cược đã thế, nhưng nếu hơn mười đại đồ phùng đều gặp chuyện như thế thì huyền cơ ở sau lưng đáng để cho người ta nghiền ngẫm.

Huống chi, cuối cùng một lần bởi vì Diêu Thuấn Bình đứng lên vấn bài, bởi vì sòng bạc chuyên nghiệp cũng đi theo kết cục, còn cá cược lớn hơn nữa.

Đối với các sòng bạc có chút môn quy và chuyên nghiệp, ngoại trừ việc cá cược thành công hay thất bại, còn đưa ra nhiều hạng mục cá cược khác, ví dụ như Diêu đại thiếu gia sẽ vì lý do gì mà thất bại.

Thành công hay thất bại thì cũng là năm mươi năm mươi, cho nên đồ phùng dù thua cũng chỉ là một ăn một, mà nếu tính theo nguyên nhân thất bại thì sẽ không giống.

Bởi vì sự phân chia nhiều hạng mục như vậy để tùy ý khách lựa chọn, với nhiều giải thưởng khác nhau, cho nên chuyện cá cược đã trở thành đề tài giải trí lớn nhất, có thể nói là lý do thiên kỳ bách quái gì cũng có.

Cũng vì nhiều hạng mục, mà tỷ lệ cá cược ở mỗi hạng mục lại trở nên thấp hơn.

Đồ phùng luôn căn cứ vào tỷ lệ cá cược thấp để bồi dẫn, cho nên ít người quan tâm, thực ra còn có một hình thức bồi dẫn cao hơn, cho dù là nhất chú nhất tiền đồng cũng có khả năng bởi vì tỷ lệ là một ăn tám ngàn a.

Cũng chính vì tỷ lệ cá cược cao như vậy cho nên không cần đoán cũng có rất nhiều người muốn thử vận may một lần.

Nhưng ngay cả như vậy, tiền dù sao cũng không dễ kiếm, những hạng mục ít được lưu ý vẫn có kết quả ngũ chú, bát chú... thậm chí có khi còn hơn mười hai chú...

Kết quả, khách sạn nơi Diêu thiếu gia nghỉ chân bị cháy, hạng mục này bình thường là không đến mười hai chú, nhưng trước khi khai bàn liên tăng lên tới một ngàn chú, cuối cùng tỷ lệ một ăn bảy ngàn rưỡi.

Như vậy tuyệt đối là phát tài.

Cho dù là sòng bạc lợi hại nhất cũng không thể so với bạc tài phú này, huống chi không chỉ đặt cược ở một đồ phùng mà hầu hết các đồ phùng trên cả nước đều có người đặt cược như thế.

Chiêu này cực kỳ inh.

Đổ phường ở mỗi thành trấn đều bị như thế, cho dù giải thưởng làm người ta cực kỳ ham mộ nhưng vì tin tức lưu thông hạn chế cho nên dù dân chúng bình thường ham mộ thế nào cũng không biết được nội tình bên trong, cho nên cũng không gây chú ý nhiều.

Về phần đổ phường tuy rằng tin tức có lưu thông nhưng vì bo bo giữ mình, dù sao cũng là buôn bán có lời, lại có câu hòa khí sinh tài.

Như thế, lấy Khánh huyện làm trung tâm, từ đó lan ra bốn huyện lớn lân cận, tổng cộng là cả năm thị trấn lớn, hai mươi tỉnh thành, hương thành chờ vô số kẻ bồi phường, cho dù mỗi nơi bồi dẫn không giống nhau thì ít nhất cũng khoảng một ăn năm ngàn, nghĩ tới mức thu nhập khổng lồ này đều cảm thấy kinh người.

Điều tra có manh mối, lại truy theo ngọn nguồn thì đối với tình báo của Minh môn cũng không có gì khó, cho nên nhân vật tên Phạm Đại Lan cũng nhanh chóng được tra ra.

Phạm Đại Lan, người ở Chu thành thuộc Khánh huyện, tuy rằng trên danh nghĩa có được mấy đổ phường, tuy rằng lúc trước cá cược thất bại nhưng tiến tới đề nghị khác đổ phường theo vào vừa lúc là hần.

Càng kỳ lạ là cuối cùng phần lớn màu kim đều trên danh nghĩa mà tập trung về chỗ hần, thoát nhìn người này cũng có vấn đề.

Bởi vì tiền đi vào ngân hàng tư nhân khoảng hơn một tháng sau thì đã sang tay, chuyển sang ột dòng họ thứ hương khác.

Điều, làm cho người ta thực ngoài ý muốn, họ danh kia đúng là họ Diêu.

Lớn gan đoán thử thì họ Diêu kia, có thể là Diêu Thuần Bình, nhưng manh mối đến đây là đứt đoạn, muốn từ Phạm Đại Lan để tra thêm tin tức đều là không thể.

Bởi vì nửa năm trước, người này vì say rượu mà ngã xuống hồ rồi mất mạng, tính ngày tháng thì cũng chính là thời điểm Khuynh Tâm muội tử tái xuất hiện, trở về Mục gia.

Trùng hợp như vậy làm cho Lãnh Chi Thương cảm thấy rất bất an.

Sau đó, hần thử từ chỗ Phạm Đại Lan mà nghĩ cách tìm thêm manh mối, cũng may trời không phụ người có công, cuối cùng cũng phát hiện người tám tuổi đã đậu tú tài của Khánh huyện – Diêu Thuần Bình kia, thực ra trước đó là người của Chu thành, theo họ mẹ, là hàng xóm láng giềng với họ Phạm, cho đến năm bảy tuổi mới theo mẫu thân chuyển đến Khánh huyện.

Sau đó truyền thuyết nối tiếp nhau xuất hiện, thần đồng tám tuổi đã đậu tú tài, từ đó trở thành tài tử nổi danh không ai không biết, rồi sau đó cũng trở thành nhân vật truyền kỳ.

Lãnh Chi Thương có thể khẳng định những lời đồn đại về việc xui xẻo, vô cùng có khả năng là do có người tử mĩ thiết kết và an bài, điều làm cho người ta không thể ngờ được Diêu Thuần Bình văn tài xuất chúng, gia cảnh giàu có lại vì tiền tài mà bỏ qua giấc mộng công danh.

Vấn đề này, càng điều tra thì chân tướng lại càng rõ ràng.

Không phải không tài mà là không thể.

Mọi chuyện cũng xuất phát từ mẫu thân của Diêu Thuần Bình.

Dân gian vẫn lưu truyền hí khúc có chút kinh điển, Cẩn phi vì bị kẻ gian hãm hại, cho nên bị bỏ tù oan, ở trong thiên lao không chịu nổi cực hình mà hương tiêu ngọc vẫn, làm cho tiên đế tình thâm nghĩa trọng đau khổ vô cùng.

Trong hí khúc là kể chuyện tình cảm chôn cung đình, sắc đẹp động lòng người...nhưng trong hiện thực, thì ra Cẩn phi không chết mà dưới sự an bài đã được hộ tống ra cung, lưu lạc dân gian, cho đến khi đứa con lên bảy tuổi mới ẩn cư nơi Khánh huyện.

Không cần nói cũng biết mẫu thân của Diêu Thuần Bình chính là Cẩn phi, hần theo họ mẹ, cũng chính là cốt nhục của tiên đế, tiên đế vì cục diện chính trị lúc đó hơn nữa để bảo trụ tính mạng ấu tử bọn họ cho

nên nhịn đau mà từ bỏ tình yêu và cốt nhục chưa ra đời của mình, chỉ mong mẫu tử bọn họ có thể bình an, hi vọng tương lai còn có thể gặp lại.

Cũng vì thế, để bảo vệ bí mật này, Diêu Thuấn Bình không thể đi thi, lấy công danh, tên đề bảng hồ như những người khác.

Nhưng mà thân phận tú tài thì không giống vậy.

Thân phận tú tài chỉ xem như là bước khởi đầu, ngoài trừ việc lên công đường không cần quỳ, được người ở quê nhà kính trọng thì không có ý nghĩa nào khác.

Đây cũng là điều duy nhất mà Diêu Thuấn Bình muốn.

Hắn không muốn đầu nhập quan trường, làm cho đối thủ tìm ra manh mối, biết được thân phận thật sự của hắn và mẫu thân, mà hắn dù thế nào cũng là cốt nhục của bậc chí tồn, nếu để hắn khom mình trước người khác thì đừng nói là hắn không muốn mà hoàng đế lão tử sẽ phát điên trước nhất.

Cho nên không thể!

Cho dù là tài năng xuất chúng, hắn cũng không có khả năng cầu công danh, đây chính là nguyên nhân Diêu Thuấn Bình mỗi lần đi thi đều phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Manh mối tới đây, hợp với Diêu Thuấn Bình, muốn suy đoán tiếp theo cũng không có gì khó.

Mấy năm trước, tiên đế thoái vị, vì muốn bồi thường cho nên đã phong cho đứa con lưu lạc dân gian là Tiêu Dao vương, không cần gia nhập triều chính, vĩnh viễn được thực ấp hoàng tư, còn muốn tân đế lập lời thề, sau này vĩnh viễn bảo hộ sự bình an cho hắn.

Cho nên, tuy rằng Diêu Thuấn Bình nhìn như bình thường nhưng nhân sinh còn khúc chiết hơn cả hí khúc, chẳng những là cốt nhục của thiên tử, còn có danh phận rất hù dọa người, Tiêu Dao vương.

Tra đến đây, lại hồi tưởng tới thời điểm Phạm Đại Lan đột nhiên chết đi, rồi Diêu Thuấn Bình vô cớ xuất hiện bên cạnh muội tử, Lãnh Chi Thương rất khó mà yên lòng.

Người này, rốt cuộc có mục đích gì?

Muội tử Khuynh Tâm bụng mang dạ chửa, lại một mình đơn độc nơi núi rừng hoang vắng sẽ không có việc gì đi.

Lòng nóng như lửa đốt, Lãnh Chi Thương hoàn toàn không dám tưởng tượng chuyện sẽ phát sinh thế nào, chỉ có thể giục ngựa chạy như điên...

Giá giá.

10. Chương 10 (hết)

Chương 10

Mục Khuynh Tâm và nữ nhi đang ngủ trưa, đột nhiên cánh cửa bị mở ra...

Cảm giác có người đi vào, nàng mơ mơ màng màng mở mắt thì thấy người trước mắt là phu quân, kiều nhan mỉm cười, khi hắn cúi người, nàng theo phản xạ liền nghênh đón cái hôn của hắn rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Nhìn thấy bộ dáng yêu kiều không chút phòng vệ của nàng, trong mắt của Diêu Thuấn Bình tràn ngập tình ý nhưng lúc này không phải thời điểm ôn chuyện nữ nhi tình trường, vẫn nên làm chính sự.

Cảm giác nữ nhi trong lòng bị ôm đi, Mục Khuynh Tâm lại hoang mang mở mắt, thấy nữ nhi được Võ Hải ôm trên tay...không chỉ có Võ Hải, lúc này Mục Khuynh Tâm mới phát hiện trong phòng có rất nhiều người: Phúc Phúc, Y Mã, Liễu cô... thần sắc lại rất khẩn trương.

Lại thấy Diêu Thuần Bình nhanh miệng chỉ huy để cho Võ Hải ôm nữ nhi đang ngủ vù vù ra bên ngoài, tiếp theo là Y Mã, Phúc Phúc và Liễu cô cũng rời đi, nàng đã tỉnh ngủ hơn một nửa.

“Làm sao vậy?” Dưới sự trợ giúp của hắc, nàng cố gắng ngồi dậy

“Ta sẽ không dối người, nhưng người nghe xong phải giữ bình tĩnh.” Biết được có giấu cũng vô dụng, cho nên Diêu Thuần Bình muốn trấn an nàng trước.

Mang thai nhiều ngày, nàng rất hay buồn ngủ nhưng tình thế lúc này không cho phép, Mục Khuynh Tâm cố trấn tĩnh, gạt đầu, ra vẻ nàng đã chuẩn bị tâm lý.

“Người còn nhớ kẻ bại hoại đã hại người bị động thai không?”

Mục Khuynh Tâm gạt đầu, tỏ vẻ có ấn tượng.

“Lần đó Miêu cô nương rất giận dữ, không cho người trị thương đã đuổi hắc đi, hắc ghi hận trong lòng, nay dẫn người quay lại trả thù, tình thế hiện tại còn không chế được nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Miêu cô nương muốn chúng ta tránh đi một chút, người già và trẻ em trong tộc cũng đã được đưa đi lánh nạn ở sau núi.” Diêu Thuần Bình cố gắng hết sức để làm giảm nhẹ tình hình.

Vừa nghe đã thấy sơ hở.

Nếu chỉ là bình thường thì cần gì phải để người già, trẻ nhỏ rút lui chứ?

Mục Khuynh Tâm nhìn hắc, muốn hắc giải thích thêm.

Dù sao cũng là Mục Khuynh Tâm tài trí hơn người, Diêu Thuần Bình biết không thể giấu được nên bình thản nói “Thực không may, hắc vừa vặn lại là con của Uy Viễn tướng quân Phan Diệu.”

Mục Khuynh Tâm liền thông hiểu sự tình, là quan gia ý thế hiếp người, cho nên bình tĩnh hỏi lại “Người đến khoảng bao nhiêu?”

“Ước chừng hơn trăm người.”

“Vậy đó không phải là gia nô bình thường.” Dưới sự trợ giúp của Diêu Thuần Bình, nàng vừa mang giày vừa suy nghĩ, mọi người làm sao có thể chống lại quân đội của Uy Viễn tướng quân?

“Ân, cho nên Miêu cô nương hy vọng chúng ta tránh đi.” Rồi lại bổ sung “Nhưng Miêu cô nương cũng nói, Bạc Di Oa tộc khả năng dùng độc rất cao, vì đề phòng sự xâm chiếm của các tộc khác nên trong tộc vẫn có sự chuẩn bị, cho nên đối phó với một trăm người cũng không khó, chỉ sợ trong quá trình sẽ làm ảnh hưởng tới chúng ta nên mới muốn chúng ta tránh đi.”

“Đây không phải là biện pháp.”, nàng nhíu mày, trước khi đi tị nạn vẫn không quên phân tích “Cho dù lúc này chống cự được nhưng lại gây nên thù hận càng sâu, lần sau chắc chắn người đến sẽ không dừng ở con số một trăm.”

Lần tới?

Thanh dật tuấn nhan hiện lên một chút vẻ lo lắng, nhưng cố gắng đè nén sự căm tức đang lan tràn.

Nhớ lại quá khứ, nhờ có hoàng đế lão cha ở sau lưng hỗ trợ cho nên dù hắc và mẫu thân mai danh ẩn tích thì vẫn sống cuộc sống thoải mái, vừa lòng đẹp ý.

Cho đến năm hắc tám tuổi, bắt đầu có một chút công danh, lập tức có nhiều người bu quanh hắc xum xoe thiết lập giao tình, mong rằng khi hắc thành danh thì cũng vì quan hệ với hắc mà một bước lên trời.

Mặc kệ là tài trí hay quyền lực, hắc muốn cái gì thì có cái đó, hôm nay sao có thể chấp nhận bị một kẻ cậy quyền ý thế mang binh truy kích?

Chỉ có một trăm binh lính, nhưng một Tiêu Dao vương như hắc chỉ có thể uất ức dấn dất tiểu thê tử chạy trốn, chuyện này hắc sao có thể không căm tức.

“Chuyện này sẽ không có lần sau.” Cố đè nén tức giận, Diêu Thuần Bình làm ra vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng tràn ngập sự uất ức, Diêu Thuần Bình hắc nếu còn để bị như thế này một lần nữa thì tên của hắc nên viết ngược lại.

Mục Khuynh Tâm theo hần đi ra khỏi phòng, nhin không được mà nhìn về phía tiếng người huyền não, nhưng tầm nhìn bị che khuất nên nàng không thấy rõ tình hình chiến đấu bên ngoài, chỉ có thể thấy những mũi tên lửa bay lên.

“Dùng hỏa công...” Mục Khuynh Tâm cảm thấy không ổn.

“Miêu cô nương chính là sợ cái ngoài ý muốn này, cho nên mới bảo chúng ta lánh đi.” Tuy rằng nữ nhi đã đi trước nhưng thiên hạ trước mắt còn chưa được an toàn thì Diêu Thuấn Bình vẫn chưa an lòng, muốn thu xếp cho nàng xong thì mới có thể gia nhập chiến trường.

“Quân đội của Uy Viễn tướng quân nổi tiếng dũng mãnh thiện chiến.” Mục Khuynh Tâm mặc dù rời đi nhưng vẫn rất lo lắng.

“Đừng lo lắng, lúc này bọn họ cũng không chiếm được ưu thế, tộc nhân Miêu tộc am hiểu sử dụng độc vật, Miêu cô nương đã triệu hồi một đám ong độc, kiến độc, làm cho bọn họ chịu đủ”

Mục Khuynh Tâm cảm thấy có lý, đột nhiên hần dừng bước làm cho nàng cũng đứng lại.

Rồi sau đó, Diêu Thuấn Bình bước lên trước một chút, bảo hộ nàng ở phía sau, lướt qua hần, Mục Khuynh Tâm nhìn thấy ba người ở phía trước, mà người cầm đầu đứng đằng sau hai gã thủ vệ nhìn rất quen mắt.

Hình ảnh quen mắt tới mức làm cho Mục Khuynh Tâm thất thán.

Diêu Thuấn Bình đứng trước người nàng đã không còn vẻ nho nhã, ầm ập thường ngày mà đôi mắt nheo lại, tuấn nhanh thâm trầm làm cho người ta không nhìn thấu được.

“Như thế nào, thấy lão bằng hữu không chào một tiếng còn bày ra bộ mặt giống như gặp quỷ vậy.” Nhìn thấy vẻ mặt thâm trầm của Diêu Thuấn Bình, hần như bình tĩnh đại ngộ “Cũng nhờ người ban tặng, nếu ta không để lại một cánh tay thì e rằng đã là oan hồn nơi đáy nước, cũng khó trách người có biểu tình giống như gặp quỷ”

“Tất cả đều là âm mưu của ngươi? Giả chết? ngiệt tử của Phan Diệu Quan? Hôm nay lại dám mang quân binh tới đây đột kích.” Đối với việc hần giả chết, Diêu Thuấn Bình vẫn rất bình tĩnh.

Phạm Đại Lan, người lẽ ra đã phải chết khê cười “Đừng có gom ta cùng một chỗ với cái tên Phan Mẫn Lực vô dụng kia, ta chỉ là nhân lúc thần không biết quỷ không hay mà đến đây, lại đứng lúc hần gây sự ồn ào, cũng hợp với mục đích của ta mà thôi.”

Thực là đáng kinh ngạc, một ngày lại xảy ra hai sự kiện.

Diêu Thuấn Bình không khỏi hoài nghi... Nhân sinh vốn trôi chảy của hần lẽ ra không nên cùng một ngày lại xảy ra hai chuyện như vậy mới phải.

“Vừa mới thấy Võ Hải ôm Chi nhi rời đi, ta liền nghĩ ngươi nhất định sẽ theo sau...ta thắng rồi, Bình tử” Phạm Đại Lan gọi nhũ danh hồi nhỏ của bạn tốt “Nhìn xem, ngươi gây cho ta rất nhiều kinh hỉ, đó không phải là tiểu nha hoàn bảo bối của ngươi sao...a, không phải, phải gọi là Mục gia nhị cô nương, được người ta khen tặng là đệ nhất mỹ nhân giới tự hoa mới đúng.”

Mục Khuynh Tâm cảm thấy không thoải mái.

Người trước mắt tuy lộ vẻ tươi cười nhưng ý cười không tới mắt, cả người phát ra tà khí khó diễn tả, hình ảnh này làm cho nàng cảm thấy hơi choáng váng.

Không phải ảo giác, không phải tưởng tượng, những hìn hảnh lộn xộn hiện ra trong đầu làm cho nàng cảm thấy choáng váng, lảo đảo suýt ngã, may có Diêu Thuấn Bình mới ổn định được thân hình.

Diêu Thuấn Bình nhanh chóng đỡ lấy nàng, nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng mà lo lắng, không có việc gì chứ?

Mục Khuynh Tâm miễn cưỡng mỉm cười, tỏ vẻ không có việc gì, muốn hần đừng lo lắng.

Đột nhiên Phạm Đại Lan lên tiếng phá vỡ không khí ầm ập của bọn họ “cảm động, hình ảnh kiên điệp tình thâm thật đúng là cảm động.”

Diêu Thuần Bình lạnh lùng nhìn hấn, không muốn vì hấn mà không khống chế được cảm xúc của mình.

“Vì nữ nhân này... Người vì nữ nhân này mà trở mặt với ta?” Tươi cười giả vờ nhanh chóng biến mất, vẻ mặt của Phạm Đại Lan trở nên dữ tợn “Đáng giá sao? À, chúng ta là bằng hữu đã nhiều năm, cùng lớn lên từ nhỏ, người lại vì một nữ nhân mà trở mặt với ta?”

“Người đã nghĩ sai một chuyện.” Đối lập với cảm xúc điên cuồng của Phạm Đại Lan, Diêu Thuần Bình ngữ khí vẫn rất bình thản.

“Không có khả năng!” Phạm Đại Lan lập tức phản bác.” Chuyện của người, ta cho tới bây giờ! Cho tới bây giờ đều không có tính sai!”

Giống như không nghe thấy, Diêu Thuần Bình lãnh đạo nói “Nàng quả thật là nữ nhân nhưng không phải là nữ nhân bình thường, mà nàng là nữ nhân của ta, là thê tử kết tóc xe tơ, muốn cùng nhau trải qua cả đời của Diêu Thuần Bình ta.”

“Dựa vào cái gì?” Nghe vậy, gương mặt của Phạm Đại Lan càng thêm đỏ bừng “Người cùng người lớn lên là ta, từ sau khi người chuyển nhà, cứ ba ngày lại viết thư cho ta, cho đến khi ta trưởng thành, có thể đến Khánh huyện tìm người chơi đùa, cùng người làm đủ chuyện hoang đường là ta, nàng rốt cuộc dựa vào cái gì mà có thể cùng người trải qua cả đời?”

Mục Khuynh Tâm cố gắng khắc chế cảm giác mệt mỏi, ánh mắt nhìn hấn lộ vẻ thương hại.

“Xem cái rắm!” ánh mắt của nàng làm cho Phạm Đại Lan nổi trận lôi đình, giận dữ càng thêm cường thịnh. “Người, đều tại người, đều do yêu nữ như người quá phá, chen ngang giữa tình cảm của hai chúng ta, làm cho hấn trở mặt thành thù với ta.”

Đột nhiên không có thanh âm.

Phạm Đại Lan đột nhiên nhớ tới, hấn cần gì phải nhiều lời vô nghĩa với nữ nhân này.

Quay đầu, ra lệnh với hai tên sát thủ “giết chết nữ nhân này cho ta.”

“Đại Lan, người đừng ép ta.” Theo trực giác, Diêu Thuần Bình đem nữ nhân âu yếm bảo hộ ở phía sau.

“Không có Võ Hải, ta xem lúc này người bảo hộ nàng như thế nào...” Phạm Đại Lan hai mắt đỏ đậm, tiếp tục hạ mệnh lệnh...

“Nam đừng chạm vào, nữ giết cho ta!”

Lãnh Chi Thương cảm thấy mình rất giống bộ khoái.

Khi hấn ra roi thúc ngựa đuổi tới hiện trường thì sự tình đã được giải quyết, không phải là điều đình thỏa đáng mà chính là chết, không có cơ hội xuất thủ.

Tuy rằng hấn mệt mỏi vô cùng nhưng đối diện cảnh tượng đó vẫn làm cho hấn chấn động không thôi.

Sao lại lớn chuyện đến vậy? là Miêu Nhân Hoàng cùng các tộc nhân đã dận động ong độc, rắn độc mà đối kháng lại quân đội sao?

Kinh ngạc vô cùng nhưng nhìn thấy một vài binh lính đang cố chống đỡ sự tấn công của bầy ong độc, còn Miêu Nhân Hoàng và các tộc nhân đang tấn công những binh lính bị rắn độc cắn...tình hình đã kết thúc không sai biệt lắm, thiếu gia hấn cũng không cần phải quản thêm.

Miêu Nhân Hoàng cũng không nói lời dư thừa.

Nhìn thấy hấn đi vào, biết hấn sẽ vì tình huống này mà lo lắng, bàn tay trắng nõn duỗi ra sau đó chỉ về phía đỉnh núi, Lãnh Chi Thương cũng chỉ gật đầu một cái, tỏ vẻ như đã hiểu rồi lao đi như tên bắn.

Tuy rằng chỉ ghé qua có một lần nhưng hấn vẫn còn ấn tượng, hơn nữa có Miêu Nhân Hoàng chỉ dẫn, hấn rất nhanh đã tìm thấy người muốn tìm nhưng đáng tiếc khi hấn ở xa nhìn thấy mục tiêu thì cũng là lúc hai tên sát thủ ra thay với Mục Khuynh Tâm.

Tình huống thập phần nguy hiểm, không ai nghĩ một văn nhược thư sinh lại dùng thân mình để chắn đao, nhưng chỉ trong chớp mắt hắn bị chuôi đao của đối phương đánh trúng cũng đủ thời gian để cho Lãnh Chi Thương xông lên.

Hai cây ngân châm chứa kịch độc được bắn ra, nhưng dường như đã vô dụng.

Lãnh Chi Thương há hốc mồm nhìn hai kẻ một khắc trước còn vung đao điệu võ giương oai giờ đã lần lượt ngã xuống...Thêm một tên mặt lạnh ở phía sau nữa, vừa vặn là ba.

Bộ khoái, hắn thật giống như là bộ khoái a...

“Muội tử?” Lãnh Chi Thương rất nhanh đã chạy đến bên Mục Khuynh Tâm.

“Thương ca ca, ngươi sao đến đây?” Thấy hắn, Mục Khuynh Tâm rất ngạc nhiên.

“Người nọ là?” Lãnh Chi Thương không trả lời, chỉ vào người vì giúp nàng chắn đao mà bị đánh choáng váng.

Sinh tử trong chớp mắt đã qua, đại nạn không chết, tinh thần cũng được thả lỏng, Mục Khuynh Tâm tuy sắc mặt trắng bệch nhưng đột nhiên lại cảm thấy buồn cười.

“Diêu Thuấn Bình.” Nàng cố nhịn cười mà che miệng nói tiếp “Phu quân của ta.”

Biết hắn khó tiếp thu nên nàng nhanh chóng giải thích tiếp “Chuyện này nói ra rất dài, thực ra cũng bởi vì...”

Chợt nhớ tới tình trạng nôn nghén bị thảm, e rằng chuyện này mà kể ra thì sẽ làm cho người ta cười đến rụng rún, cho nên nàng trực tiếp loại bỏ quá trình mà đi đến kết luận “Tóm lại, lần trước người của người mang vật phẩm đến đây, ta có viết một phong thư nhờ hắn mang về cho ngươi và tỷ tỷ, kể chuyện đã xảy ra, có lẽ ngươi đã bỏ lỡ.”

“Phu nhân!” An bài xong cho tiểu Tập Chi, Võ Hải gấp rút quay lại nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì ngây người, sau đó cảnh giác nhìn Lãnh Chi Thương.

“Không có chuyện gì, đây là Thương ca ca của ta, là người một nhà.” Mục Khuynh Tâm tiếp tục phân phó “Thiếu gia của ngươi vừa bị người ta đánh hôn mê, may giúp ta dìu hắn vào trong phòng, một mình ta không xử lý được.”

Do dự liếc mắt nhìn Lãnh Chi Thương một cái, thấy hắn quả thật không có nguy hiểm gì liền nhận mệnh, nâng chủ nhân dậy.

“Muội tử, chuyện này rốt cuộc là sao?” Nhìn nàng bình tĩnh ra lệnh, Lãnh Chi Thương rất tò mò, không biết hắn đã bỏ lỡ chuyện gì? Rốt cuộc trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì?

“Thương ca ca, chúng ta vào trong rồi nói chuyện, việc này nói ra thật là dài...” Nhìn về phía Phạm Đại Lan ở xa xa, Mục Khuynh Tâm lắc đầu, thở dài nói “Thật đúng như dự kiến của ngươi, cũng may lúc trước ngươi để lại “Chín bước sẽ choáng váng.” Cho ta, nếu không hôm nay đã thảm rồi.”

Lãnh Chi Thương nhìn tình huống đã xảy ra lại nhìn đến người vẫn thong dong, tự tin trước mắt, chỉ có thể cho ra kết luận

“Ngươi...”Lãnh Chi Thương hồ nghi nhìn nàng, xem dự đoán của mình có bao nhiêu chính xác.

Giống như biết hắn đang nghĩ cái gì, Mục Khuynh Tâm gật đầu, xóa bỏ nghi vấn của hắn.

Đúng vậy, trí nhớ đã hoàn toàn trở lại.

“Cho nên hắn...”Giật mình nhìn người vừa được dìu vào nhà, vẻ mặt của Lãnh Chi Thương biến hóa không ngừng.

“Ân, đúng là phu quân của ta.” Nàng thừa nhận, ngữ khí thản nhiên.

Lãnh Chi Thương không biết nói gì.

Hắn chạy suốt hai ngày hai đêm không ngủ không nghỉ tới nơi này là vì cái gì a?

“Vào trong ngồi đi.” Mục Khuynh Tâm ôm bụng đi vào trong phòng nói “Thương ca ca tự mình đến đây, nhất định là đã tra ra được chuyện gì quan trọng đúng không?”

“Người muốn làm gì?” Đi theo nàng, Lãnh Chi Thương có chút tức giận.

“Vây cũng không nhất định.” Mục Khuynh Tâm nói tiếp “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Trăm trận trăm thắng?

Lãnh Chi Thương nhú mày bởi vì một câu này.

Không biết tại sao, hần đột nhiên cảm thấy đồng tình với vị em rể truyền kỳ này.

Có câu chọc hổ cũng đừng nên chọc nữ nhân, nhất là nữ nhân thông minh tài trí, luôn bày ra bộ dạng phần trư ăn hổ.

Lãnh Chi Thương quyết định sau khi kết thúc mọi chuyện, về nhà, việc đầu tiên hần làm là sẽ lập ra gia quy, giáo dục con cháu đời sau như vậy.

Àn, thật sự là rất bi thảm!

Có người hôn mê mãi cho tới canh ba mới tỉnh.

“Tâm nhi!” Hần mở miệng lên tiếng, làm cho nữ nhi đang ngủ bên cạnh giật mình thức giấc.

“Không có việc gì, ta không sao.” Nàng nhẹ nhàng vỗ về nữ nhi, làm cho tiểu Tập Chi an ổn tiếp tục mộng đẹp.

“Người...” Diêu Thuần Bình bắt đầu nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

“Ta không sao, nữ nhi cũng không có việc gì, trong tộc cũng bị thiệt hại chút đỉnh nhưng may mắn không có chết người.” Giống như hiểu hần muốn nói gì, Mục Khuynh Tâm ôn nhu bẩm báo “Về phần binh lính đột kích, còn có bằng hữu từ nhỏ muốn đẩy ta vào chỗ chết của người đều bị bắt trói, chờ ngày mai mọi người tỉnh dưỡng xong sẽ thảo luận nên xử trí thế nào.”

Hần nghe xong, không tự giác nói “Ta...”

Tuy rằng hần không nói tiếp nhưng Mục Khuynh Tâm cực kỳ hiểu ý mà tiếp lời “Người bị thủ hạ của Phạm Đại Lan đánh hôn mê, hơn nữa trong lúc hoảng loạn còn trúng “Chín bước bất tỉnh.”

Chín bước bất tỉnh?

“Đó là ta Thương ca ca cho ta dùng để phòng thân.” Cực tình chuẩn bắt lấy tâm tư của hần, nàng thực hợp thời vì hần giải thích nghi hoặc “Trong lúc nguy cấp đã đem ra dùng nhưng không may làm ảnh hưởng tới phu quân, vì thế mà người hôn mê tới tận bây giờ.”

Cho nên... Cứ như vậy?

Diêu Thuần Bình có chút hoảng hốt, không ngờ một trận đại nạn thế mà hần ngủ một giấc dậy đã không còn gì nữa.

“Phu quân...” Ôm nữ nhi, Mục Khuynh Tâm ngữ khí biến đổi, thật đáng thương, thật đáng thương nói: “Lúc đó, ta rất sợ hãi, còn nghĩ rằng sẽ không gặp được người và Chi nhi nữa.”

Phu quân?

Xưng hô này làm Diêu Thuần Bình nheo mắt lại, sau đó bất động thanh sắc nhìn tiểu nữ nhân trước mắt.

Trước kia... chỉ có Diêu Tâm Nhi mới thâm tình gọi hần như vậy.

“Không có việc gì, có ta ở đây.” Diêu Thuần Bình nằm xuống, ôm lấy hai mẹ con vào lòng.

“Nếu còn có chuyện như vậy xảy ra, người trăm ngàn lần đừng làm như vậy nữa.” Nhớ tới cảnh hần không chút đắn đo mà thay nàng chấn đao, nói không cảm động thì chính là gạt người.

Nhưng Mục Khuynh Tâm cố nén lại “Đao kiếm vô tình, nếu người có mệnh hệ gì thì giới văn nhân lại mất đi một Thủy Vân tài hoa xuất chúng.”

Thủy Vân?

Lại chuyển sang là Thủy Vân

Trực tiếp loại bỏ những chỗ nghi vấn, Diêu Thuấn Bình phản bác “Nói cái gì, ta sẽ không trở mắt nhìn người khác tổn thương người.”

“Ta có đồ phòng thân a.”

Hắn ôm nàng, không nói nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, hắn sẽ không nhượng bộ.

Bởi vì hắn bày ra tính bướng bỉnh, rõ ràng là hắn không biết phân biệt phải trái, một người thông minh lại chọn phương thức như vậy... thế nhưng lại làm cho lòng của Mục Khuynh Tâm tan chảy.

Trừ bỏ cảm giác mềm lòng như khi đối mặt với nữ nhi, còn có ngọt ngào, còn có ấm áp.

Đây mới là hắn, trẻ con, bướng bỉnh mà cũng rất chấp nhất.

Tuy rằng danh chấn thiên hạ nhưng Diêu Thuấn Bình thực ra như một đứa trẻ, nhân sinh quá mức trôi chảy làm cho hắn coi sinh mệnh của mình cũng như một trò đùa.

Cho nên, hắn có thể là ôn nhả bác học thư sinh, cũng có thể là lưu manh vô sỉ, tùy hứng... tất cả đều là vì tính trẻ con của hắn mà thôi.

Thủy Vân, Thủy Vân, một đám mây trong nước...

Liên tục thay đổi, che giấu thiệt tình cũng làm cho người ta cảm thấy uất ức ngọt ngào.

Hắn quý trọng nàng, xem nàng còn quan trọng hơn cả mạng của hắn

“Thật xin lỗi, Đại Lan hắn điên rồi.” Diêu Thuấn Bình đột nhiên lên tiếng, chặn chờ một hồi mới nói tiếp “Hắn trước kia không phải như thế, đương nhiên cũng do ta nhìn người không kỹ, không nhận ra hắn là người như vậy, làm người liên tục bị hắn hãm hại, đều là lỗi của ta.”

Thanh âm rõ ràng rầu rĩ, nhớ tới tình bằng hữu bị biến chất kia, hắn thực ra càng khó chấp nhận hơn ai khác.

Hắn không thể tưởng tượng người bạn từ thuở nhỏ lại nảy sinh tình cảm lệch lạc đối với mình, thậm chí còn có ý định chiếm giữ.

Biết hắn tự trách, bàn tay trắng nõn lướt qua nữ nhi ở giữa, nhẹ nhàng đặt lên ngực hắn “Đừng nghĩ nữa, không ai có thể kiểm soát hay không khống chế suy nghĩ, hành vi của người khác, đó không phải là lỗi của người.”

“Sau này sẽ không có chuyện tương tự như vậy nữa.” Hôn lên tay nàng, Diêu Thuấn Bình thầm muốn chấm dứt đề tài không quá thoải mái.

Nàng không tiếp lời, chỉ khẽ đánh vào ngực hắn.

Đây là chuyện mà trước kia Tâm nhi hay làm.

Diêu Thuấn Bình nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, cảm giác rất kỳ lạ.

Nàng thực sự nhớ lại những chuyện trước kia.

Mục Khuynh Tâm lại không cho hắn cơ hội đoán thêm

Người này, nếu nhanh chóng lật bài tẩy với hắn thì không phải là chuyện tốt.

Giống như là chơi cờ, nhân sinh cũng chính là một ván cờ mà thôi.

Mặc kệ là hắn đúng hay nàng đúng, bài tẩy còn chưa lật thì vẫn còn có sự giằng co, cuộc sống vẫn còn nhiều thú vị.

Hắn nếu muốn tìm một kỳ phùng địch thủ, tiểu thư nàng cũng nguyện ý phụng bồi...

“Tâm nhi?” Hắn gọi nàng, thanh âm khàn khàn.

Ngủ đủ giấc, nam nhân nào đó đã tràn đầy tinh lực, thật không dễ chọc.

Ngủ lâu như vậy nam nhân, tinh thần nhưng là thập phần tràn đầy, kinh không thể một chút trêu chọc.

Mục Khuyneh Tâm nhìn hắn, mỉm cười, vẫn không ngừng động tác.

Chơi cờ loại sự tình này, chính là người tới ta đi...

Tiểu Tập Chi đang ngủ cảm thấy rất chật.

Theo bản năng, thân hình nho nhỏ kia chậm rãi lăn lộn, một hồi đã an ổn ở phía cuối giường, tiếp tục mộng đẹp.

Trên giường lớn, không còn ngăn cách, hai người trực tiếp giao hòa làm một.

Cho dù hắn có bí mật, nàng cũng vậy, nhưng đã sao?

Đối với hai người bọn họ thì như là tình thú trong cuộc sống mà thôi.

Thế sự như một ván cờ, đời người cũng thế.

Quan trọng là đối thủ.

Nhận định người kia, hắn là của nàng, nàng là của hắn.

Đời sống vẫn còn dài, có một chút tâm cơ nho nhỏ để cuộc sống thêm thú vị, làm cho đối phương lúc nào cũng đảo quanh mình, hắn cùng nàng không ngại mà tiếp tục.

Ván cờ này, vẫn tiếp diễn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-kien-khuyneh-tam>